

Giới thiệu Cô Vợ Thế Thân

Một cuộc hôn nhân được bắt đầu từ việc cô lấy anh để trừ nợ chứ hoàn toàn không có tình yêu.

Vì không muốn bị đem đi bán mà cô đã chạy trốn chẳng may cô lại gặp tai nạn, mất trí nhớ lạc vào làm con gái nhà họ Phương, gả cho Ngô Gia Hào để trừ nợ. Sau khi nhớ lại cô sẽ ra sao?

Ngô Gia Hào anh là tổng giám đốc Ngô Gia, tính tình lạnh nhạt, sau khi biết cô không phải thiên kim Phương gia, lại còn là một cô gái không nhà không cửa không người thân, anh sẽ làm gì?

Vì mình có họ hàng với nhà rùa nên tính tiết truyện sẽ như một chú rùa bò ngang bãi cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Đây không phải ngôn tình dẫu, chỉ là câu chuyện của hai vợ chồng nhà nợ thôi à, trình của mình còn kém lắm. Mong được các bạn đọc và cho ý kiến, xin cảm ơn.

"Các ông đợi một lát, nó sắp về tới rồi." Vừa đi làm về tới cửa, Lâm Tiểu Vũ đã nghe tiếng mẹ mình run rẩy nói. Linh cảm có chuyện chẳng lành, cô bước nhanh vào nhà. Mẹ cô vừa thấy cô liền nhào tới vừa quỳ vừa ôm cô khóc lóc:

"Tiểu Vũ... Con làm ơn hãy cứu mẹ đi...nếu không họ giết mẹ mất!... Tiểu Vũ...xin lỗi con...con đừng hận mẹ..."

Tiểu Vũ ngạc nhiên nhìn mẹ mình rồi nhìn mấy người đàn ông lực lưỡng mặt mũi bặm trợn trong nhà, họ nhìn cô, một người dáng đại ca ngồi trên ghế nheo mắt nhìn Tiểu Vũ từ đầu đến chân, sau đó cất giọng khàn khàn nói:

"Tạm được, mà lùn quá, nhưng không sao, có thể bán nội tạng nó, cộng với căn nhà tồi tàn này tính ra cũng đủ xóa nợ cho bà. Nào, kí giấy đi."

Cái quái gì thế này!... Cái tên này chê người có cần thẳng thắn như thế không? Đúng là quân đòi nợ thuê vô văn hóa. Nhưng sau khi tiêu hóa xong câu nói của hán thi Tiểu Vũ ngây người, kinh hãi nhìn hán, hán...muốn bán...nội tạng của cô???

Người mẹ vừa buông cô ra lập tức hai người đàn ông như hộ pháp giữ chặt lại, Tiểu Vũ giãy giụa nhưng vô ích, ngây ngốc đứng nhìn mẹ run run sắp kí vào tờ giấy, cô hét lên:

"Mẹ đừng kí mà!!!"

Mẹ cô giật mình, cây bút trên tay rơi ra, vừa hoảng loạn vừa đau xót nhìn cô, tên vô văn hóa kia nhú mày, nhìn mẹ Tiểu Vũ, gằn giọng nói:

"Chần chừ cái gì, kí mau đi, tôi không dư thời gian đâu."

Mẹ cô run run nhặt cây bút lên, Lâm Tiểu Vũ uất ức, phần nộ bắt đầu gào lên:

"Mẹ không phải là mẹ của con, cha vì mẹ mà phải làm việc vất vả trả nợ cho mẹ, đến mức kiệt sức ngã bệnh mà chết, nay mẹ định bán con luôn sao? Mẹ nói đi, tại sao lại đối xử với con như vậy!..."

Mẹ cô không nói gì, cắn răng đặt bút vào tờ giấy, cô lại hét lên lần nữa: "Khoan đã!". Tên đại ca có vẻ mất kiên nhẫn, hán liếc Tiểu Vũ rồi đe dọa: "Mày còn ồm nử tao cắt lưỡi mày trước." Lâm Tiểu Vũ lập tức im bặt.

Thật ra, cô chỉ muốn kiểm chứng xem lời người xưa nói có đúng không thôi: cứ hét lên một câu thì sẽ kéo dài thời gian thêm một lúc nữa. Ừm, có vẻ đúng.

Nhưng như vậy thì có ích gì! Chúng sắp đem cô đi moi nội tạng bán, còn thật thì làm nhân bánh bao, Tiểu Vũ cô còn trẻ, đâu thể chết thảm như vậy được!

Người mẹ đã kí xong, tên đại ca hài lòng cầm tờ giấy xem lại, lúc đó Tiểu Vũ lấy hết sức bình sinh vùng khỏi tay tên bên phải, sau đó quay qua cắn thật mạnh vào tay tên bên trái. Tên đó bị cắn kêu lên đau đớn, nhất thời buông tay, Lâm Tiểu Vũ lập tức bỏ chạy ra khỏi nhà, nhảy lên chiếc xe đạp cà tàng đạp hết tốc lực. Cô ngoái lại nhìn, thấy một đám người mặc đồ đen đuổi theo.

Ý chí sinh tồn trời dậy mạnh mẽ, Tiểu Vũ cúi người đạp điên cuồng, thiết nghĩ sau này có cơ hội sẽ tham gia đua xe đạp. Nhất định như thế rồi, cô sẽ thoát được, Lâm Tiểu Vũ, cố lên!

Tiểu Vũ mãi miết đạp xe, thấy có ngã rẽ cứ lái bừa vào, rất lâu sau khi hai chân mỏi nhừ mới ngoái lại sau lưng, không còn thấy bóng dáng bọn chủ nợ nữa, trời đã dần tối, đường phố ở đây cũng lạ hoắc, thôi xong rồi, đây chính là đi lạc trong truyền thuyết! Tiểu Vũ nhìn những tòa nhà cao tầng hai bên đường, cô lạc trôi luôn qua thành phố mới rồi sao?!? Đang mãi phân tích tình huống thì một chiếc ô tô đen chặn ngay đầu xe khiến cô phanh gấp lại. Tên đại ca ló đầu ra cửa xe cười gian ác nhìn cô. Cái tên này sao lại đuổi kịp nhanh vậy chứ! Lâm Tiểu Vũ sợ quá tuột hết IQ rồi chẳng? Người ta đi ô tô, là ô tô đó! Cô chạy xe đạp thì kiểu nào nhanh hơn hả! Tiểu Vũ ngay tức khắc bóp đầu xe quay ngược trở lại, còn loáng thoáng nghe hân gào: "'Ê ê ai cho mày chạy hả?'" Tên này ngộ thật, mình muốn sống thì mình chạy thôi! Ở ỳ ra đó cho bị bắt à? Tiểu Vũ rẽ ngay vào khúc cua gần đó, bỗng chiếc xe đang chạy lại nổ lốp "'bụp'" một cái. Rõ ràng muốn hại chết cô mà, số nhỏ thật. Cô quăng xe ở đó xuống chạy bộ, đang chạy lại nghe tiếng hân quát léo nhéo phía sau. Lúc này mới ngộ ra rằng: Từ này đến giờ tên vô văn hóa đó chơi trò mèo vờn chuột với mình!

Lâm Tiểu Vũ lại tiếp tục chạy, cô nhìn thấy nửa cái bánh bao to đùng lơ lửng trên đầu, mà cô là nhân bánh, lập tức tăng tốc lên. Vừa tức vừa sợ, Lâm Tiểu Vũ chạy bỏ xa tên ấy mấy con đường, vừa định thở phào chợt nghe tiếng thét phía sau, tưởng hân đuổi đến nơi, cô chạy luôn sang bên kia đường. Đoạn đường vắng vẻ nhưng từ khúc cua gần đó một chiếc xe ô tô chạy khá nhanh lao tới, Tiểu Vũ vừa chạy vừa nhìn đằng sau không để ý nên chạy ngay đến trước đầu xe, người lái xe bị bất ngờ phanh gấp lại nhưng vẫn không kịp, Tiểu Vũ bị tông ngã đập đầu xuống góc đường. Và nếu theo motip ngôn tình thì đó sẽ là xe của một anh soái ca nào đó, sẽ cứu cô và một câu chuyện tình lãng mạn bắt đầu. Lâm Tiểu Vũ sắp lịm đi trong đau đớn nhưng vẫn đủ tỉnh táo nhận ra, có lẽ mình sắp chết rồi, nếu không tại sao lại có thể thấy cha kia chứ! Cha cô đang đi lại phía cô đó, ông còn mỉm cười với cô như lúc đón cô ở cổng trường, nhẹ nhàng gọi: "'Tiểu Vũ! Về thôi con!'" Sau đó sẽ xoa đầu cô và nói: "'Đưa cặp cha xách cho, hôm nay con học có vui không hả?'" Rồi cô sẽ đưa cặp cho cha, nắm bàn tay kia của cha rồi liếng thoảng kể chuyện ở trường... Khóe mắt lặn ra hai giọt nước trong suốt, Lâm Tiểu Vũ cố gượng tay lên, môi mấp máy gọi: "'Cha...!'"

Sau đó là bóng đêm mờ mịt...

Trên xe không chỉ có một người mà là hai người, người lái xe cũng không phải soái ca mà là một người đàn ông trung niên, ông cùng vợ đang trên đường đi tìm cô con gái đã bỏ nhà đi từ sáng nay, để lại cho hai vợ chồng một bức thư nói rằng cô muốn sống một cuộc sống tự do theo ý mình, xin họ tha tội bất hiếu. Hai vợ chồng đang cố gắng liên lạc và đến những nơi họ nghĩ con gái mình có thể đến, và bây giờ tai nạn đã xảy ra. Người đàn ông tên Phương Văn cùng vợ Du Ngọc sau khi hoàn hồn thì nhanh chóng xuống xe, Du Ngọc thấy Tiểu Vũ nằm im bất động thì cả kinh, Phương Văn đặt tay lên mũi Tiểu Vũ xem còn thở không, đoạn quay sang vợ: "'Văn còn sống!'"

Du Ngọc thờ phào: "'VẬY chúng ta mau đưa đến bệnh viện đi!'" "'Được, nhanh lên trước khi có người nhìn thấy!'" Hai người hợp sức đỡ Tiểu Vũ vào xe. Du Ngọc ôm cô, vén mở tóc bết máu sang một bên, khi nhìn rõ khuôn mặt cô, bà hoảng hốt gọi chồng: "'Trời đất, ông ơi, cô gái này giống con gái chúng ta quá!'" Phương Văn giật mình: "'Bà nói gì?'"

"'Cô gái này giống Ngọc Vân của chúng ta đến bảy tám phần!'"

Phương Văn nhìn qua kính hậu, gạt đầu rồi tăng tốc xe. Ông bỗng nói: "'Bà có nghĩ là Ngọc Vân nó biết chuyện rồi không?'"

"'Chúng ta đã cố ý dúi đến cận ngày mới nói cho nó nghe, bây giờ làm sao nó biết được chứ?'" Bà Du Ngọc hơi hoang mang. Chuyện là ông Phương Văn đầu tư cổ phiếu bị thua lỗ rất nặng, thiếu nợ công ty Ngô Gia rất nhiều tiền. Hiện giờ công ty họ đang cần gom vốn đầu tư cho chi nhánh mới nên hối thúc ông trả nợ, mà tình hình hiện tại là ông không thể nào kiếm được số tiền lớn như vậy. Lúc ông đang bối rối thì Lý Lam- vợ của Chủ tịch tập đoàn Ngô Gia, biết ông có một cô con gái nên nghĩ ý muốn cưới cho con trai mình là Tổng giám đốc Ngô Gia Hào, số tiền đó xem như là sinh lễ. Phương Văn không còn cách nào khác đành nhận lời. Vài ngày tới khi Ngô Gia Hào công tác nước ngoài về nước thì Ngô Gia sẽ đến gặp vợ chồng ông và bàn kỹ chuyện kết hôn, hôm nay hai vợ chồng ông Phương định cho con gái biết chuyện, nhưng không ngờ cô lại đi trước một bước, nếu hôn ước này hủy bỏ thì nhà họ Phương sẽ phá sản hoàn toàn. Điều đó đồng nghĩa hai vợ chồng ông sẽ thành ăn mày...

Phương Văn chậm rãi nói: "'Có lẽ con bé đã nghe được cuộc nói chuyện của chúng ta tối qua!'"

Du Ngọc hơi sùng sốt, không nói gì thêm. Bà nhìn Tiểu Vũ, nếu cô là Ngọc Vân thì tốt quá...

Vị bác sĩ bước ra khỏi phòng cấp cứu, hai vợ chồng lập tức chạy đến: "'Con bé sao rồi bác sĩ?'"

Bác sĩ tháo khẩu trang, chậm rãi nói: "'Không nguy hiểm đến tính mạng nhưng chấn thương ở đầu có khả năng mất trí nhớ rất cao, có thể là tạm thời cũng có thể là vĩnh viễn, ông bà hãy chuẩn bị tâm lý, đừng để bệnh nhân kích động. Chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân sang phòng hồi sức, ông bà có thể vào thăm.'" "

Hai ông bà không dám về, ngồi đợi Tiểu Vũ tỉnh dậy, hai người ngồi gù gật trên chiếc giường đối diện giường Tiểu Vũ nằm, vài giờ sau Lâm Tiểu Vũ mở mắt ra, xung quanh là một màu trắng toát.

"'Đây là đâu?'" Tiểu Vũ ngơ ngác hỏi. Cô ngồi dậy, hai vợ chồng giật mình liền gọi ngay bác sĩ. Vị bác sĩ lập tức đến kiểm tra. Ông nói: "'Ồn rồi, để tôi kiểm tra, nào cô gái, cô tên gì?'"

"'Tên tôi là...gì? Tên tôi...sao tôi không nhớ?'" Tiểu Vũ ngây ra hỏi rồi cố gắng nhớ, sau cùng ôm đầu kêu lên: "'Tôi là ai? Đây là đâu? Các người là ai? Sao tôi lại ở đây?'" Vị bác sĩ nắm hai vai cô trấn an: "'Cô bình tĩnh, bình tĩnh lại, từ từ sẽ nhớ ra, đừng suy nghĩ nữa!..." Khi Lâm Tiểu Vũ cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hai vợ chồng ông Phương mới lại gần, vị bác sĩ nói: "'Không ngoài dự đoán, bệnh nhân đã bị mất trí nhớ, ông bà cũng đừng quá lo lắng, chăm sóc tốt thì con gái của ông bà sẽ khỏe lại nhanh thôi.'" "

""Cám ơn bác sĩ!"" Ông Phuong nói.

""Trách nhiệm của tôi mà!"" . Vị bác sĩ nói xong đi ra ngoài.

Lúc này Du Ngọc mới nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, Tiểu Vũ hoang mang ngồi ôm đầu, bà vén gọn lại tóc cho Tiểu Vũ, áp hai bàn tay vào mặt cô: ""Con gái của mẹ, con là con của cha mẹ!"" Lâm Tiểu Vũ ngây ra nhìn bà, một lúc sau mới dè dặt hỏi: ""Thật vậy sao? Con...là con gái của hai người sao?""

""Phải đó, con là Phuong Ngọc Vân, con gái của chúng ta. Năm nay hai mươi tuổi."" Bà Du Ngọc liếc nhìn chồng, Phuong Văn cũng gật đầu phụ họa, ông đã hiểu ý vợ mình, ông trời thật không tuyệt đường Phuong gia nhà ông.

""Vậy tại sao con lại ở đây?""

Du Ngọc thoáng bối rối, Phuong Văn nói ngay: ""Con gái, con không nhớ gì sao? Hôm qua con bất cẩn trượt chân ngã đập đầu vào hòn non bộ nhà mình, dọa cha mẹ một phen hú vía!""

Lâm Tiểu Vũ không nghi ngờ gì, xoa xoa lớp băng quần trên trán, xấu hổ cười nhẹ: ""Thật vậy ạ? Con hậu đậu thế sao?""

""Thôi con nghỉ ngơi đi, cha mẹ về lấy ít đồ, nấu cháo cho con rồi sẽ quay lại, con ngủ đi nhé!""

""Vâng, con xin lỗi, làm cha mẹ phải lo lắng rồi!""

""Không sao, con không sao là tốt rồi!"" . Phuong Văn nói.

Trên đường về, Du Ngọc thở dài: ""Chúng ta làm vậy có ổn không ông? Lỡ cô gái đó nhớ lại thì sao?""

""Không còn cách nào khác, tạm thời cứ vậy đi, hy vọng có thể xuôi sẽ tổ chức lễ cưới, sau đó chúng ta sẽ bán nhà, rồi ra nước ngoài sinh sống, có được không?""

""Vậy còn Ngọc Vân? Con bé sẽ thế nào khi không tìm thấy chúng ta?""

""Bà đừng lo lắng, chúng ta ổn định xong sẽ bí mật về tìm con bé.""

Du Ngọc gật đầu, thầm xin lỗi Tiểu Vũ vì đã biến cô thành kẻ thế thân, chỉ vì họ không còn sự lựa chọn nào tốt hơn.

_____End chương 1_____

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Gặp chồng tương lai

Hôm sau, sau khi kiểm tra lại một lần nữa, bác sĩ nói với vợ chồng ông Phuong rằng bây giờ tình trạng của Tiểu Vũ đã không còn đáng lo, chỉ cần uống thuốc cho chỗ máu bầm tan đi, và tích cực gọi lại những ký ức trước đây thì cơ hội hồi phục hoàn toàn rất cao, nhưng thời gian thì ít nhất cũng phải vài tháng. Hai ông bà nghe xong, cảm ơn bác sĩ rồi nhẹ nhõm về phòng bệnh của Tiểu Vũ.

Hai ngày sau, Lâm Tiểu Vũ bảy giờ mang thân phận Phuong Ngọc Vân được xuất viện về nhà. Ông bà Phuong chăm sóc cô rất tốt nên Tiểu Vũ thật sự nghĩ rằng mình là con họ. Hai người đưa cô về nhà, lại dẫn đi khắp nhà nói là để cô nhanh nhớ lại. Nhưng Lâm Tiểu Vũ không có chút ấn tượng, vì căn bản cô đâu phải Phuong Ngọc Vân!

Sau khi đi khắp nhà, cô trở về phòng của "mình". Bây giờ đã có thể gọi cô là Ngọc Vân rồi. Cô hỏi Du Ngọc trước khi mất trí nhớ tính cách mình như thế nào, Du Ngọc nói trước khi mất trí nhớ cô là một cô con gái ngoan ngoãn, luôn nghe lời, rất giỏi giang, hiền lành lại hiếu động, rất đáng yêu. Du Ngọc càng kể càng nhớ con gái mình. Không biết con bé ra sao rồi? Sau khi bà đi rồi Ngọc Vân mới đến ngồi bên bàn trang điểm. Những thứ này cô đã từng sử dụng sao? Sao bây giờ cô thấy nó thật mới mẻ, như chưa từng thấy bao giờ. Còn cái bàn học và cái giá sách to đùng này nữa, chúng đều rất lạ lẫm. Cô có hơi nghi ngờ, không lẽ họ gạt cô? Mà gạt cô thì họ được lợi ích gì? Bỗng cô thấy tấm hình gia đình trên bàn học, trong đó có hai ông bà Phuong và...cô. Nhưng cô trong đó là tóc nâu hạt dẻ, uốn xoắn bồng bềnh rất đẹp, còn bây giờ là đen thì cô mang nó xuống hỏi Du Ngọc, Du Ngọc bảo cô rằng bức ảnh đó chụp cách đây đã mấy năm, cô đổi kiểu tóc cũng khá lâu rồi. Tiểu Vũ lúc này đã hoàn toàn tin mình là Phuong Ngọc Vân.

.....

Sáng sớm, phòng khách của biệt thự Phương gia...

- Sao ạ? Kết...kết hôn? - ""Ngọc Vân"" miệng há hốc, mắt tròn xoe nhìn vợ chồng ông Phương. Phương Văn trầm tư ngồi đối diện hai mẹ con, Du Ngọc ngồi cạnh nắm tay cô.

-Phải, lát nữa họ sẽ đến đây, con gái, gia đình chúng ta...-Du Ngọc nói đến đây nghẹn ngào, Ngọc Vân thấy bất thường, lo lắng hỏi:

-Mẹ, có chuyện gì thế ạ? Nói con biết đi!

-Thật ra, cha con đầu tư cổ phiếu thất bại, thiếu nợ công ty Ngô Gia rất nhiều tiền, giờ họ cần tiền mở chi nhánh, nhưng chúng ta hiện giờ đã gần như phá sản, không còn cách nào xoay sở được, họ thương lượng với chúng ta, gả con cho con trai của Chủ tịch Ngô thì họ sẽ coi số nợ đó như là sinh lễ, lại còn lo hết cho đám cưới, con gái, cha mẹ biết như vậy thật bất công với con, nhưng xin con hãy cứu lấy Phương gia, xin con!... Ngọc Vân...

Lâm Tiểu Vũ lúc này đang hoang mang cực độ, sau khi nghe Du Ngọc vừa khóc vừa nói xong, cô cũng cảm động mà khóc theo, ôm lấy Du Ngọc, Phương Văn thở dài, trầm giọng nói:

-Con gái à, nếu con không đồng ý, cha mẹ cũng không trách con, là lỗi của cha, cha thật vô dụng, không thể lo được cho hai mẹ con...!

Nghe ông nói vậy, Tiểu Vũ cảm thấy rất đau lòng, cô thực sự tin mình là Phương Ngọc Vân nên nghĩ rằng mình có trách nhiệm phải báo hiếu, nhưng thật ra cô mới làm con họ có vài ngày thôi mà! Cô nhìn hai người rồi cúi đầu nói:

-Không, cha đừng nói vậy, con sẽ đồng ý kết hôn!...

-Con...con đồng ý thật sao?--bà Ngọc hỏi.

-Vâng, ba mẹ không cần lo lắng gì đâu, chỉ cần có thể giúp nhà mình, con sẽ làm tất cả!

Tiểu Vũ mỉm cười, Du Ngọc cũng thôi khóc, bà nhìn sang chồng, ước gì Ngọc Vân cũng hiểu chuyện như cô gái này thì tốt quá, bà nắm tay Tiểu Vũ, chân thành nói:

-Cám ơn con, cám ơn con nhiều lắm con gái ngoan của mẹ!

-Con gái, thiết thòi cho con rồi!

-Không đâu cha, con sẽ ỏn mà! Con nghĩ...con nên đi chuẩn bị một chút, phải không mẹ?

-Phải phải, đi, mẹ giúp con!

Hai mẹ con vui vẻ lên lầu, Phương Văn nhìn xa xăm ra phía cửa, nhấp một ngụm trà thơm, môi nở một nụ cười hài lòng.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi hết tất cả mọi thứ cũng gần trưa, Tiểu Vũ ngồi trong phòng hồi hộp nắm chặt tay, bỗng chuông cửa kêu lên, bà Du Ngọc ra mở cửa, ""đàng trai"" tới rồi!

Đàng trai sang đây cả ba người, chủ tịch Ngô Gia Hưng, phu nhân Lý Lam, cậu con trai Ngô Gia Hào. Tiểu Vũ trong vai Ngọc Vân cùng ba mẹ chào hỏi đàng trai xong, phu nhân Lý Lam cứ nhìn cô chăm chăm khiến cô rất lo lắng cùng căng thẳng, không dám ngẩng đầu, tay nắm chặt gấu váy. Sau một hồi ngẫm nghĩ, phu nhân Lý Lam che miệng cười rất quý phái, nói:

-Tiểu thư Phương gia, thật là thùy mị dịu dàng, nhút nhát thế kia, đúng là mẫu con dâu tôi đang tìm kiếm nha!

Sau đó hai bà mẹ rất tự nhiên mà bàn tính, hai ông bố rất tự nhiên mà đánh tháo ra ngoài chơi cờ, hai nhân vật chính của chúng ta lại ngồi im thin thít, Tiểu Vũ lén nhìn người con trai đối diện, ngũ quan đẹp đẽ, khuôn mặt cương nghị, rất cuốn hút, vóc người cao ráo, phong thái chừng chạc, lịch thiệp được thừa hưởng từ chủ tịch, thật là một chàng trai ngoại hình hoàn hảo, nếu tính cách cũng ti lệ thuận với vẻ ngoài thì đây quả là một cực phẩm nam nhân nha.

Cô cảm thấy, mình đã bị tiếng sét ái tình rồi!

Nhưng mà, người kia thì có vẻ như không có hứng thú với chuyện hôn sự này, trên mặt viết rõ ba chữ: TÔI KHÔNG THÍCH. Thậm chí còn không thèm liếc qua ""vợ tương lai"" một cái, Tiểu Vũ bủi môi bất mãn, tên này khinh người, thật sự quá khinh người rồi. Anh không lên tiếng phản đối, đương nhiên là đã đồng ý tôi làm vợ anh, sau này, Phương Ngọc Vân tôi nhất định làm anh yêu tôi! Sau đó sẽ từ từ mà hành hạ anh he he he!

Khóe môi Tiểu Vũ cong lên đầy gian xảo, có lẽ ai đó đã nghe mùi nguy hiểm, ánh mắt di chuyển rồi dừng lại nơi Tiểu Vũ làm nụ cười trên môi cô hóa đá. Anh không phải là không muốn phản đối, thực ra anh đã kịch liệt phản đối. Nhưng mà mẫu thân đại nhân nhà anh lấy tính mạng ra mà đe dọa anh, nếu anh không lấy vợ thì bà sẽ chết cho anh xem, không còn cách nào khác, anh đành nghe theo thôi. Anh vốn dĩ không muốn đến, nhưng lại bị ép buộc đến đây, lại thấy nụ cười nham hiểm của Tiểu Vũ, anh nén tiếng thở dài vào trong, không biết cô gái này sẽ giờ trở gị đây.

Tiểu Vũ bị anh nhìn thì ngẩn ra vài giây, sau khi định thần lập tức thu lại ý cười, xấu hổ quay đi chỗ khác, Ngô Gia Hào nhìn cô như vậy có chút buồn cười, khẽ cong khóe môi một chút. Lại còn xấu hổ, cô là sói đội lột cừu hay là cừu con đây?

Hai vị phu nhân đã nói đến chuyện Ngọc Vân bị thương tạm thời mất trí nhớ, Lý Lam phu nhân nhìn Tiểu Vũ đầy trù ố, nói rằng không sao cả, bà sẽ

chăm sóc cô như con gái ruột, sẽ giúp cô nhanh nhớ lại.

Hai người quyết định bảy ngày sau tổ chức lễ cưới vì lý do công việc của Ngô Gia Hào rất bận rộn. Cả hai đều không có ý kiến gì, còn bà Du Ngọc thì khỏi phải nói, vui mừng trong lòng nở hoa tung tóe rồi. Nhận thấy hai nhân vật chính vẫn chung thủy không nói gì, sau khi ăn bữa cơm thân mật xong hai bà mẹ liền đẩy cặp đôi này ra vườn để nói chuyện.

Lúc này ánh nắng trưa ấm áp, gió hiu hiu mát mẻ, Tiểu Vũ và Gia Hào ngồi đối diện nhau trên ghế đá trong mái đình nhỏ trong vườn, ánh nắng xuyên qua kẽ lá lại bị gió thổi làm cho nhảy nhót lấp lánh, tạo nên một khung cảnh vô cùng lãng mạn, vô cùng hữu tình. Lâm Tiểu Vũ ngồi ngắm cây ngắm nắng ngắm đình, lát sau cảm thấy vô cùng buồn ngủ, lại liếc sang khúc gỗ đối diện, anh ta nhìn xa xăm đầu đó, cô mặc kệ, chỉ biết anh ta không nhìn cô, cũng không muốn nói chuyện với cô, Phương Ngọc Vân cô cũng chẳng biết chuyện gì để mà nói với anh ta cả. Cô bấu môi lườm Gia Hào một cái đầy chán nản rồi trườn người ra bàn đá, gối đầu lên tay ngáp một cái, mi mắt sụp xuống, chỉ phút sau cô đã ngủ ngon lành. Lúc này "'khúc gỗ"' mới chuyển động, anh ta nhìn chăm chú Tiểu Vũ như đang nghiên cứu một sinh vật lạ, sau đó, lấy điện thoại ra và bấm bấm - vài tấm hình đã xuất hiện trong điện thoại. Sau đó anh hải lòng đi vào nhà, viện cớ công ty có việc nên phải về gấp.

-À mà Ngọc Vân nó không vào với con sao?-Du Ngọc hỏi anh. Gia Hào vẻ mặt lạnh lùng, nhìn về phía vườn đáp nhẹ:

-Không ạ, cô ấy vẫn còn trong vườn.

Sau khi nhà Ngô Gia về rồi, Du Ngọc ra đình nhỏ ngoài vườn, trên trán bỗng xuất hiện vài vạch đen, cảm thán:

-Thật là, cô gái nhỏ, chỉ con mới ngủ nổi trong cái không khí lãng mạn như vậy á!

Và cuộc gặp gỡ chông tương lai của Ngọc Vân đã kết thúc lãng xẹt như vậy á!

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Kiều Khả Vy

Ngô Gia Hào quay về công ty, tin anh sắp kết hôn không biết từ khi nào mà toàn công ty đều biết. Các nhân viên thấy anh, chào xong còn không quên câu "Chúc mừng giám đốc", Ngô Gia Hào lấy làm kì lạ, anh cảm thấy chuyện này có gì đáng mừng đâu chứ!

Anh lên phòng làm việc của mình, trợ lý kiêm bạn thân của anh là Lục Nam vừa thấy anh đã bắt đầu liến thoắng:

-Sếp, đi xem mắt về rồi à? Sao sao? Được không? Sao nhìn mặt sếp buồn hiu hiu như bánh bao chiều vậy?

Gia Hào hiện tại chỉ muốn đắm cho cái bản mặt nhăn nhó kia một phát sắp mặt đi. Lục Nam là một trợ lý giỏi, một người bạn tốt, nhưng mỗi tội nói quá nhiều. Anh hừ một tiếng ngồi xuống ghế, nhân nhạ đáp:

-Bình thường.

Lục Nam trở mặt:

-Sếp à, bình thường của sếp là như nào? Sếp làm em tò mò quá đi, cơ mà sếp đi lấy vợ rồi, căn phòng này chỉ còn em độc thân, em buồn quá!~

Khóc miệng Gia Hào giật giật, cái tên này lại bắt đầu lên con đây, cậu ta lại diễn trò nữa rồi. Anh nói:

-Tôi nghĩ nên hỗ trợ cậu sang Thái Lan một chuyến. Cậu làm đàn ông không hợp rồi.

Lục Nam ngây ra mấy giây, sau đó làm bộ xấu hổ, tay chống lên cằm nhìn Gia Hào, mắt chớp chớp, giọng nói trở nên mềm nhũn:

-Vậy sao~ nếu tôi sang đó rồi cậu nghĩ tôi có quyến rũ không hả? Có thể tìm được bạn trai chứ? Ngô Tổng, cậu nói xem! -Nói xong còn hào phóng đá lông nheo một cái, Gia Hào bỗng thấy da gà nổi lên, anh lườm Lục Nam rồi cúi mặt vào xấp tài liệu trên bàn:

-Có ma nó thêm nhìn cậu, yên lặng làm việc đi cho tôi.

Lục Nam bật cười rồi cũng cảm cúi làm tiếp, mỗi khi không nói lại được anh, Gia Hào đều cậy quyền bắt anh im. Nhưng mà, không phải Gia Hào đang

đỉnh scandal hẹn hò với diễn viên Khả Vy sao? Cô này mê Gia Hào như điên rồi, giờ nghe tin anh sắp kết hôn chắc là sốc lắm đây. Nghĩ vậy nên Lục Nam ngẩng đầu lên hỏi Gia Hào:

-Vậy còn Kiều Khả Vy? Không phải cậu đang hẹn hò với cô ấy sao?

Ngô Gia Hào hơi nhướn mày, không trả lời ngay vì anh đang bận nhớ xem Kiều Khả Vy là ai. Lục Nam nhìn thần sắc của anh, đã hiểu rồi, trong lòng anh ngoài cô gái tên Giang Bích Nguyệt ra thì những người con gái khác đối với anh đều vô danh. Lục Nam thở dài, tội nghiệp cô gái sắp làm vợ Gia Hào, chắc chắn ngay cả tên người ta cũng không nhớ. Có khi tan làm về thấy trong nhà có phụ nữ, đột nhiên hỏi mình lấy vợ khi nào cũng nên!

Lúc này Gia Hào đã nhớ ra, đó là trước khi anh đi công tác nước ngoài, anh và cô diễn viên đó chỉ đơn thuần bàn bạc việc hợp đồng. Rồi cô ta mời anh ăn trưa, anh chỉ là tỏ ra lịch thiệp ga-lăng một chút vậy mà đám phóng viên là cái lại làm rùm beng lên. Gia Hào nhớ khi mẹ anh đọc được tờ báo đã chạy ngay đến công ty gặp anh tra hỏi, anh và Lục Nam đã phải vất vả giải thích với bà. Sau lần đó, cô ta đến gặp anh mấy lần nhưng anh đã đi nước ngoài. Nghe Lục Nam báo tin sang, rằng cô ta nghĩ anh đang cố tình trốn mình nên làm loạn ở công ty đòi gặp anh, Gia Hào thở dài thầm nghĩ: "Tại sao phụ nữ lại có thể nghiêm trọng hóa vấn đề một cách phức tạp sâu xa như vậy chứ?" Đó cũng là lý do khiến anh không muốn có phụ nữ bên cạnh, nhất là kiểu phụ nữ phiền phức như Kiều Khả Vy. Công việc đã đủ khiến anh đau đầu, anh không ngu ngốc tự rước thêm của nợ nữa đâu.

Anh trầm giọng trả lời câu hỏi của Lục Nam:

-Tự cô ta đa tình, tôi không quan tâm.

Lục Nam không nói gì nữa, bên ngoài bỗng huyên náo, cửa phòng bật mở, Kiều Khả Vy gấp gáp bước vào, theo sau là một nhân viên nữ.

-Xin lỗi Tổng giám đốc, tôi đã cố ngăn cô ấy lại, nhưng...

Cô nhân viên bối rối xin lỗi, Gia Hào bình thản nói:

-Không sao, cô về vị trí đi.

-Tôi xin phép.-cô nhân viên cúi đầu khép nép đi ra, sau khi cánh cửa đóng lại, vị tiểu thư cao quý Kiều Khả Vy bị phần nhìn Gia Hào, giọng nói sắc mui giấm chua:

-Nghe nói anh sắp kết hôn?

Ngô Gia Hào không nhìn cô ta, điềm nhiên lật tài liệu, nhàn nhạt đáp:

-Phải.

-Anh... Sao lại đối xử với em như vậy?! Anh không thích em sao? - Khả Vy ảm ức hỏi, Gia Hào lúc này mới ngẩng lên, dứt khoát nói:

-Không.

Lục Nam nhìn sắc mặt cô ta từ đỏ ửng sang trắng bệch rồi tím lại thì không nhịn được lén quay đi nhe răng cười. Anh thầm nghĩ, cái tên Ngô Gia Hào này cũng thật ác, từ chối người ta thẳng thừng như vậy, không áy náy à? Nhưng Lục Nam nhất thời quên mất, trong từ điển của Gia Hào bị thiếu mất một số từ về chủ đề xấu hổ, áy náy, dịu dàng, ngọt ngào, ảm áp... Nói tóm lại, Ngô Gia Hào là một người cực kì khô khan và băng lãnh, như sa mạc Sahara về đêm vậy.

-Em yêu anh mà, Hào, anh thật không có chút tình cảm nào với em sao?

Ngô Gia Hào nhún mày, anh và cô ta đã thân đến mức gọi tên anh thân mật như vậy sao? Anh đạm mạc nói:

-Cô Kiều, tôi và cô đơn thuần chỉ là quan hệ công việc, ngoài ra không có gì khác. Tôi sắp kết hôn rồi, xin cô hãy tự trọng.

Kiều Khả Vy loạng choạng sắp ngã, cô thật sự sốc. Hôm nay nghe tin anh sắp kết hôn, cô đã chạy vội đến đây, cô hi vọng anh sẽ chấp nhận tình cảm của cô, sẽ hủy hôn sự đó để chấp nhận cô. Nhưng xem ra, cô đã hi vọng quá nhiều rồi.

Cô tưởng rằng mình đã quyến rũ được anh, thì ra chỉ là tự cô suy diễn, tự cô đa tình. Người ta căn bản không hề đem cô để vào mắt. Kiều Khả Vy nhớ lại giây phút mình trúng tiếng sét ái tình với anh vào hai năm trước. Lúc đó cô đã khá nổi tiếng, được mời làm MC cho chương trình phỏng vấn doanh nhân trẻ thành đạt. Dáng vẻ nghiêm túc, phong thái nho nhã cùng vẻ điển trai của anh đã nhanh chóng làm cô đổ gục. Cô từ đó si mê anh, tìm mọi cách tiếp cận anh, nhưng đau lòng thay anh không hề để tâm đến. Cuối cùng cô cũng có cơ hội làm người mẫu đại diện cho công ty anh, đã có thể gần gũi anh hơn nhưng bây giờ anh lại kết hôn, cô biết phải làm sao đây?

Kiều Khả Vy ôm trái tim đã vỡ vụn ngàn mảnh đau đớn nhìn Gia Hào, như thường lệ, anh vẫn chẳng đoái hoài đến.

Không diễn nữa, Kiều Khả Vy lấy lại vẻ bình tĩnh, chợt cô nhìn sang và thấy Lục Nam nãy giờ đang thản nhiên xem kịch hay, trong đầu bỗng lóe lên một suy nghĩ: "Bây giờ mình mới để ý, Gia Hào không có thư kí nữ, chỉ có một người này làm trợ lý, hai người lại có vẻ rất thân thiết, không lẽ...là do người này? Còn vụ kết hôn chỉ là bình phong? Không phải chứ?!... Không thể nào!..." Kiều Khả Vy nhìn Lục Nam chòng chọc, cô không lẽ chỉ là một cái nữ phụ đam mê thôi sao?!? Thật không cam tâm!

Kiều Khả Vy nghi ngờ nhìn hai người đang thân nhiên lật giấy tờ coi mình như không khí, sắc mặt tái đi, cô lắp bắp:

-Hai người...hai người...!!! Không lẽ hai người....-Khả Vy chỉ tay vào hai người, uất nghẹn không nói được nữa, Gia Hào và Lục Nam ngẩng lên nhìn, Khả Vy bỗng tức tưởi chạy ra khỏi phòng, để lại hai người ngơ ngác nhìn theo với một tràng dấu chấm hỏi. Một lúc sau Lục Nam mới ngơ ngẩn hỏi:

-Cô ấy nói không lẽ hai người...là thế nào?

-Sao tôi biết?

-Vậy cậu có nghĩ chúng ta...như Khả Vy nói không?

-Cậu điên à? Đương nhiên không! (Vậy mà lúc này nói không biết!)

-Ồ...- sau chữ "ờ" đó, là không khí ngưng ngừng, Ngô Gia Hào nghĩ hôm nay lại phải tăng ca rồi, anh phải giải quyết nhanh chóng những chuyện quan trọng, sau đó bàn giao lại cho phó tổng là Ngô Gia Huy-anh trai cùng cha khác mẹ với anh để chuẩn bị cho đám cưới và trắng mặt gì gì đó. Ngô Gia Hào thầm nghĩ, kết hôn rồi anh sẽ không bị mẹ tra tấn nữa, với lại, cô gái này có vẻ nhút nhát, mặc dù không biết là thật hay giả vờ nhưng anh cũng có chút ấn tượng tốt. Ít ra cô ta sẽ không dám làm phiền anh. Gia Hào mở điện thoại xem mấy tấm hình chụp lúc này, chân mày bỗng hơi nhíu lại, khẽ lẩm bẩm:

-Cô gái này...tên là gì ấy nhỉ?

Mấy ngày sau đó, Lâm Tiểu Vũ vô cùng bận rộn. Hôm nay là ngày thứ ba cô bị Lý Lam phu nhân kéo đi chỗ này chỗ kia, bà đối với đứa con dâu này vô cùng yêu thích.

-Ngọc Vân, con biết không, mẹ chỉ có mỗi Gia Hào thôi, nhưng nó lại lảm lì không chịu nói chuyện tâm sự với mẹ gì hết, lúc nào cũng lo công việc công việc! Mẹ buồn lắm. Bây giờ có con rồi, con lại đáng yêu thế này, mẹ vui lắm!

Hai người vừa chọn quần áo vừa nói chuyện. Lý Lam phu nhân rất thân mật mà gọi Tiểu Vũ là con dâu, xưng "mẹ" vô cùng tự nhiên, khiến Tiểu Vũ ngại ngùng, Lý phu nhân càng thêm vừa ý. Lúc này Tiểu Vũ nhỏ nhẹ nói:

-Dạ...nhưng mà, con thấy anh ấy không thích con cho lắm..

Lý phu nhân mỉm cười, bà vuốt tóc Tiểu Vũ, nhẹ nhàng nói:

-Tính nó vốn lạnh nhạt, con không cần bận tâm, nếu nó bắt nạt con con cứ nói với mẹ, mẹ nhất định xử đẹp nó cho con!

Tiểu Vũ then thùng dạ một tiếng, lại cùng Lý phu nhân chọn quần áo. Lý Lam yêu thương nhìn cô, có con gái quả thực rất thích nha! Trước đây bà đã gặp không ít tiểu thư để chọn đối tượng cho Gia Hào, nhưng mấy cô gái đó chỉ chăm chăm quyến rũ Gia Hào, không ai chịu đi với bà nên Lý phu nhân rất không vừa ý. Bà chợt hỏi Tiểu Vũ:

-Con có muốn gặp Gia Hào không?

Tiểu Vũ nhìn bà, rồi cup mắt, ngập ngừng một chút nói:

-Anh ấy không muốn nói chuyện với con... Với lại chắc anh ấy cũng đang bận, con không muốn làm phiền..

Lý phu nhân "ừm" một tiếng, con dâu à, mẹ yêu con quá đi!

___ End chương 3 ___

Mấy chương đầu có vẻ hơi nhạt...

Từ chương sau mình sẽ từ từ thêm đường, bạn nào thích ngọt thì ủng hộ mình nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Kết hôn

Sau khi mua xong quần áo, Lý Lam cùng Tiểu Vũ ghé vào khu ẩm thực bên trong trung tâm mua sắm. Hai người vừa ăn vừa đợi Gia Hào đến để thử đồ cưới. Thấy Tiểu Vũ ăn có vài miếng ít ỏi, Lý Lam hỏi:

-Ngọc Vân, sao con ăn ít vậy? Thức ăn không ngon à?

Tiểu Vũ hơi đỏ mặt, ngượng ngùng nói:

-Không ạ!... Tại vì...nếu con ăn no...thứ đồ sẽ không đẹp!...

Lý Lam nghe cô nói thì bật cười:

-Con xem con đi, gầy thế này còn sợ mặc không đẹp sao? Thôi vậy chúng ta qua đó trước, Gia Hào chắc cũng sắp đến rồi.

Lý phu nhân đứng dậy xách mấy túi đồ lớn nhỏ, Tiểu Vũ cũng không khác, hôm nay bà muốn cùng con dâu đi mua sắm riêng nên không cho người hầu theo. Lý Lam vừa xách đồ vừa tủm tỉm cười, lâu lắm rồi bà mới có lại cảm giác vui vẻ khi mua sắm như thế này. Tiểu Vũ đi trên đôi giày cao gót mới mua, vì chưa quen nên mới đi một lúc đã thấy đau chân, nhưng vẫn cố chịu, trước đây Ngọc Vân vẫn luôn đi như thế này không phải sao.

Gia Hào vừa đến nơi đã thấy mẹ mình ngồi thong thả uống trà, lật catalog xem các mẫu áo cưới mới nhất.

-Mẹ! -Gia Hào gọi một tiếng, Lý Lam xoay qua nhìn, vội gọi một nhân viên:

-Chú rể đến rồi, mau đưa nó vào chuẩn bị cho tôi!

Gia Hào được đưa đi thử bộ vest mà lúc này Lý phu nhân đã chọn sẵn, còn Tiểu Vũ đang được trang điểm. Một lát sau hoàn tất, hai người bước ra một lượt, mấy nhân viên hai bên nhìn hai người, lập tức mắt mở to, miệng há hốc, không khỏi sững sốt mà trầm trồ, xì xào to nhỏ với nhau:

-Woa...họ thật đẹp!

-Đẹp đôi quá!

-Từ khi vào làm đến nay tôi mới thấy cặp đôi này đẹp nhất đó!

Lý phu nhân đứng lên, tiến lại phía Tiểu Vũ ngắm nghía, hài lòng gật đầu, rồi nắm tay cô bước đến chỗ Gia Hào. Lâm Tiểu Vũ nhìn anh, anh mặc bộ vest này làm tôn thêm vẻ anh tuấn, thêm một chút cao ngạo khiến anh càng thêm cuốn hút. Lâm Tiểu Vũ mặc bộ váy cưới màu hồng nhạt với họa tiết ren được đính những viên đá nhỏ lấp lánh, làm cô trông vô cùng dịu dàng xinh đẹp, mái tóc nhuộm giả màu nâu được búi kiêu, trên đầu cài một chiếc vương miện nhỏ, vài sợi tóc mai xoắn nhẹ làm tăng thêm vẻ ngây thơ, trông cô lúc này như một nàng công chúa, vậy mà ánh mắt anh vẫn chẳng hề liếc qua cô một lần. Mấy nhân viên lúc này vẫn ngắm họ mãi, đến khi ba người đi sang phòng chụp ảnh cưới vẫn còn tiếc rẻ mà xúm nhau xem mấy tấm hình vừa chụp lên.

Đến tối thì cũng chụp xong ảnh, Lâm Tiểu Vũ trong ảnh mỉm cười dịu dàng, xinh đẹp thuần khiết tựa thiên thần, ngược lại Ngô Gia Hào vẻ mặt lại nghiêm túc đến lạnh lùng. Anh rõ ràng không có thích cô một chút nào, cười một cái khó lắm sao? Cái này là ảnh cưới đó!

Tiểu Vũ có chút buồn bã nhìn tấm ảnh to trước mặt, khẽ thở dài một cái. Cũng khó trách anh, tự nhiên lại bị ép cưới một người con gái xa lạ, không chút tình cảm thì làm sao vui được? Còn cô, giờ phút này cũng không biết mình có vui hay không, chỉ mong anh có thể đừng lạnh lùng với cô như vậy. Lý Lam cũng muốn anh vui vẻ một chút chụp lại cho đẹp, nhưng người nào đó nhất quyết chỉ chụp lần này thôi, không nói hai lời lập tức về công ty tăng ca.

Lý Lam cũng hết nói nổi đùa con này, công việc có gì thú vị mà khiến anh điên cuồng làm ngày làm đêm như vậy? Bà nghĩ lại chồng mình ngày xưa cũng yêu công việc hơn vợ mình, vô cùng đồng cảm với Tiểu Vũ. Đàn ông nhà họ Ngô đều như vậy, con dâu nhỏ, mẹ phải yêu thương con nhiều hơn rồi.

Gia đình giàu có quả là có sự khác biệt, hôn lễ long trọng chỉ cần một tuần lễ là có thể sắp xếp đâu vào đấy. Lý Lam phu nhân quả thực tài giỏi, trước lễ cưới một ngày, mọi thứ đã chuẩn bị xong. Lâm Tiểu Vũ chẳng cần bận tâm gì cả, chỉ chờ làm cô dâu thôi. Hôm nay, là ngày tổ chức lễ cưới.

Trong phòng thay đồ, sau khi trang điểm xong xuôi Lâm Tiểu Vũ ngồi chờ đến giờ làm lễ, Du Ngọc bước vào, Tiểu Vũ vui vẻ chạy đến:

-Mẹ! Mẹ đến rồi!

Du Ngọc mỉm cười gật đầu, nắm tay cô, bà thực mong rằng người đứng trước mặt mình là Phương Ngọc Vân chứ không phải là một cô gái xa lạ. Khẽ thở dài, Du Ngọc nhẹ nhàng vuốt tóc cô:

-Hôm nay, con gái mẹ sẽ theo chồng, cha mẹ thật có lỗi với con!

Tiểu Vũ lắc đầu:

-Không ạ, mẹ đừng nói vậy, Lý phu nhân đối với con rất tốt, mẹ đừng lo lắng, con không sao đâu!

Du Ngọc xót xa thầm nghĩ, giá như Ngọc Vân cũng hiểu chuyện như cô gái này thì thật tốt quá!

Đã đến giờ làm lễ, Lâm Tiểu Vũ hôm nay mặc một bộ váy cưới trắng tinh khôi, được đính thêm vô số những viên đá nhỏ màu đỏ lấp lánh, vô cùng tinh tế và sang trọng. Cô đứng trước cửa hội trường của lễ cưới. Đây là trung tâm tổ chức tiệc cưới lớn nhất thành phố, nơi này là hội trường Vip và lớn nhất trung tâm, hôn lễ của con trai chủ tịch tập đoàn Ngô Gia, đâu thể sơ sài được!

Phương Văn đến, ông nhìn Lâm Tiểu Vũ khẽ mỉm cười, rồi cầm tay cô dắt vào lễ đường trong tiếng nhạc du dương của lễ cưới. Lâm Tiểu Vũ không khỏi hồi hộp cùng lo lắng, tay nắm chặt bó hoa. Trên bục lễ, vị chủ hôn và Ngô Gia Hào đang đợi cô. Sau khi trao tay Tiểu Vũ vào tay Gia Hào, Phương Văn nói:

-Sau này nhờ con chăm sóc Ngọc Vân hộ chúng ta!

Ông đưa ánh mắt triu mến nhìn Tiểu Vũ, như thể cô là con gái ruột của mình vậy. Ngô Gia Hào cong khóe môi, lịch thiệp cúi đầu lễ phép đáp lại:

-Vâng, xin cha cứ yên tâm!

Lâm Tiểu Vũ đang mãi cúi đầu cảm thấy có gì đó không ổn, cô ngẩng lên nhìn Ngô Gia Hào, thấy ánh mắt anh ta nhìn mình vô cùng nguy hiểm, bất giác rung mình, trái tim đập loạn lên.

Vị chủ hôn đứng giữa hai người, chậm rãi đọc to lời thề hôn nhân, Ngô Gia Hào rất miễn cưỡng nói ra ba chữ:

-Con đồng ý.

Lâm Tiểu Vũ mím môi, hít một hơi nhẹ nhàng nói:

-Con đồng ý!

Sau đó hai người phải trao nhẫn cho nhau. Lâm Tiểu Vũ và Ngô Gia Hào nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, cảm xúc hỗn độn. Lễ xong, vị chủ hôn mỉm cười, vui vẻ lùi lại:

-Bây giờ, cô dâu chú rể có thể hôn nhau!

Ế?... Lâm Tiểu Vũ đơ người, sao không ai nói cho cô biết còn có tiết mục "hôn nhau" nữa?!? Tiểu Vũ mở to mắt nhìn Gia Hào, thấy anh nhẹ mỉm cười, trái tim nhỏ bé của cô lại một lần nữa chạy maratông. Cô nghe tiếng mọi người phía dưới thúc giục mà càng thêm bối rối:

-Hôn đi! Hôn đi!

Trong lúc Lâm Tiểu Vũ còn đang hoang mang nhìn xung quanh thì Ngô Gia Hào đã nhẹ nâng cằm của cô lên và đặt môi mình lên môi cô. Không kịp phản ứng, Tiểu Vũ gần như hóa đá. Nụ hôn đầu đời của cô...thế là xong!

Mọi người vỗ tay reo hò ầm ĩ, vợ chồng ông Phương Văn khẽ thở phào, xong rồi, ổn rồi! Hai vợ chồng ông ngày mai sẽ lập tức cao chạy xa bay, sau đó còn phải đi tìm Ngọc Vân nữa. Chủ tịch Ngô và phu nhân rất vui lòng, cảm thấy mình như trẻ lại, ông nắm tay bà cười dịu dàng như khi mới cưới nhau làm khuôn mặt xinh đẹp của Lý Lam xấu hổ hồng lên.

Ngô Gia Hào buông Tiểu Vũ ra, anh nhìn cô vợ mới vẫn còn đang ngây ngốc của mình, suýt phì cười, không phải là lần đầu hôn đấy chứ? Sao tự nhiên anh lại muốn trêu chọc cô nhiều hơn. Được rồi, đến tối đi rồi tính.

Ngô Gia Hào nắm tay Tiểu Vũ đi xuống, lúc này cô mới hoàn hồn, ngược nhìn khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông đi bên cạnh mình, từ nay, cô đã là vợ người ta rồi. Gia Hào cúi đầu gần tai cô nói nhỏ:

-Khoác tay tôi, còn phải đi chào hỏi mọi người.

Lâm Tiểu Vũ cúi mặt nhìn xuống tấm thảm đỏ, ngại ngần khoác tay Gia Hào đi xuống. Cô cảm thấy mặt mình nóng bừng lên.

Đám cưới của nhà giàu chỉ khác nhà nghèo một điểm, đó là rất hoành tráng. Tất cả mọi thứ đều đẹp đẽ sang trọng, những người đến dự cũng thuộc tầng lớp thượng lưu. Bây giờ Lâm Tiểu Vũ mới nhìn kỹ cái hội trường này, càng nhìn sắc mặt càng tối lại, mồ hôi túa ra. Nó rất rộng, rất nhiều bàn, Tiểu Vũ nghĩ đến mình phải mang đôi giày cao mười centimet đi khắp cái hội trường này thì chân đã muốn nhũn ra. Cô vô thức nắm chặt tay Gia Hào, anh vừa chào hỏi với vị nào đấy xong, quay sang hỏi:

-Sao vậy?

-Kh...không, không sao. -Tiểu Vũ không dám nói lý do, nói ra nhất định anh sẽ cười vào mặt cô - Chúng ta đi tiếp đi.

Gia Hào không hỏi thêm, cùng cô đi từng bàn, nhận lời chúc phúc, cảm ơn, rồi uống xã giao vài ly rượu. Lâm Tiểu Vũ theo sát anh, ngoài mặt tỏ ra vui vẻ nhưng trong lòng đang gào thét vì đau chân, mỏi lưng. Hai người vừa mới đi khoảng mười bàn, đây là những bàn của người nhà hai bên, cha mẹ Ngọc Vân viện lý do nhà neo người nên không có mời ai, vì vậy khách mời toàn là bạn bè của họ, Du Ngọc cũng không mời bạn của con gái, nói rằng bạn thân của cô đều đi du học cả rồi, đương nhiên mọi người cũng không nghi ngờ gì cả. Họ hàng của Gia Hào rất nhiệt tình ép cô dâu và chú rể phải uống rượu, Tiểu Vũ không biết uống, từ chối rồi trốn sau lưng anh. Một người dì của Gia Hào kéo cô ra, một hai bắt cô phải uống, Tiểu Vũ cầm ly rượu mà biểu cảm như cầm ly thuốc độc, nhắm mắt uống một hơi, ho sặc sụa, mấy người dì của Gia Hào phấn khích vỗ vai khen ngợi cô. Phía Gia Hào cũng không

khá hơn, bị mấy ông chú giữ lại chuốc không thương tiếc. May sao lúc đó chủ tịch và phu nhân đến hai người mới được giải vây.

Đi thêm vài bàn nữa Lâm Tiểu Vũ đã thấy hơi chệnh choáng, cô níu tay Gia Hào kéo ra xa mấy bàn tiệc, hỏi nhỏ:

-Anh!... Còn phải đi...đi bao lâu nữa?

Ngô Gia Hào chau mày nhìn bộ dạng của Tiểu Vũ, say rồi sao? Mới có một ly thôi mà! Anh nhẹ giọng nói:

-Đi hết tất cả các bàn.

-Cái...gì?...

Lâm Tiểu Vũ nhăn nhó khẽ kêu lên, Gia Hào nhìn cô bật cười, vợ anh lúc này rất đáng yêu nha. Cô thấp giọng năn nỉ:

-Không đi nữa có được không?

Gia Hào dứt khoát lắc đầu.

-Thật sự không được sao?...

-Không được, đi thôi, đừng có trưng ra vẻ mặt như vậy!

Tiểu Vũ bất mãn ức chế lâu bầu trong cổ họng:

-Đi nữa một lần đó! Chân đau quá đi! Anh đúng là đồ xấu xa, Ngô Gia Hào tôi ghét anh!

Lâu bầu vô ích thôi, Tiểu Vũ bị Gia Hào kéo đến một bàn.

-Lục Nam, người cậu luôn tò mò đây!

-Chào sếp phu nhân! Tôi là Lục Nam, là trợ lý của Ngô Tổng.

Lục Nam đứng dậy chào hỏi đưa tay ra, Tiểu Vũ bắt tay với cậu ta, mỉm cười nói:

-Tôi là Phương Ngọc Vân!

Sau đó mọi người trong bàn lần lượt giới thiệu mình, đầu Tiểu Vũ lúc này ong ong, chỉ biết cười giả là thôi chứ không nhớ gì được. Ở bàn này lại bị ép uống thêm một ly nữa, Tiểu Vũ đứng một lúc thấy choáng váng, cô nghe một người giới thiệu là anh trai của Gia Hào, cô căng mắt ra nhìn người nọ, nhưng anh ta cứ mờ mờ ảo ảo, xoay vòng vòng, bực mình rồi nha, cô gật đầu đại:

-V...vâng, chào...chào anh!...

Sau đó gục hẳn vào người Gia Hào, anh vội đỡ lấy cô, lay vai cô:

-Ngọc Vân! Ngọc Vân!... Ngủ rồi?... Xin lỗi mọi người, chúng tôi đi trước, Gia Huy, Lục Nam, Hồng Đan (em họ Gia Hào, làm phu dậu cho anh) ở đây nhờ ba người!

Bó hoa trên tay Tiểu Vũ rơi xuống, một cô gái ngoại quốc có mái tóc nâu nhạt xoắn nhẹ đi đến nhanh tay đón được. Cô nhìn Gia Hào bế Tiểu Vũ, khẽ trách:

-Cậu thật là! Người ta xa xôi về dự lễ cưới của cậu, cũng không để người ta chụp được hoa đã chuốc say cô dâu rồi!

-Không phải cậu đang cầm hoa trên tay đó sao? Chúc may mắn!

Nói xong Gia Hào bế Tiểu Vũ đi ra bằng cửa thoát hiểm để tránh mọi người hỏi nhiều. Chủ tịch Ngô và phu nhân không thấy hai người bèn gọi điện thoại cho Gia Hào, anh đang lái xe đưa Tiểu Vũ về nhà, sau khi nghe anh nói Lý phu nhân che miệng cười:

-Con trai à, cố gắng lên, mẹ muốn nhanh có cháu bông!

Trán Gia Hào xuất hiện vài vệt hắc tuyến, liếc nhìn người con gái đang ngủ say bên ghế phụ, trầm giọng nói:

-Mẹ à, mẹ đang nói gì vậy?

-Thôi mẹ cúp máy đây, con trai, mẹ muốn có cháu gái! Cháu gái nhé!

Chủ tịch Ngô cũng xen vào:

-Ba muốn có cháu trai cơ! Cháu trai con nhé!

-Ba mẹ!!! Hai người!!!!

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười rồi tắt máy. Mặt Gia Hào đen như cái mông nồi nấu cùi, ba mẹ anh thật là, hai người đang nghĩ cái gì vậy chứ!

Gia Hào bế Tiểu Vũ vào nhà, anh nhìn khuôn mặt ngủ say đang tựa vào vai mình, trái tim như có ánh nắng chiếu vào, cảm giác thật ấm áp. Từ khi người con gái anh yêu bỏ rơi anh đi theo một người thành đạt hơn anh, giàu có hơn anh, trái tim Gia Hào đã trở nên băng lãnh. Anh nhất quyết phải thật thành đạt, thật giàu có, để người con gái đó phải hối hận khi rời xa anh. Ba năm qua, anh đã dần quên mất mình còn có thể yêu thương.

Gia Hào bế cô lên phòng, Lý phu nhân đã trang trí lại thành phòng tân hôn. Di Xuyên là người giúp việc lâu năm của nhà họ Ngô, bà vừa mới kiểm tra lại xong mọi thứ.

-Cậu chủ đã về!

-Ừm, đi mở cửa phòng giúp con.

Di Xuyên vừa mở cửa vừa hỏi:

-Mợ...mợ chủ làm sao thế ạ?

Nhắc đến Gia Hào lại thấy buồn cười:

-À, không sao, lúc nãy cô ấy uống hai ly rượu.

-Vậy để tôi làm canh giải rượu cho mợ.

-Được, phiền đi.

Di Xuyên xuống lầu, Gia Hào đặt Tiểu Vũ lên giường, còn mình thì đi tắm. Tiểu Vũ mơ thấy mình bị người ta rượt đuổi, một đám người áo đen đuổi theo cô, Tiểu Vũ sợ hãi vừa chạy vừa kêu cứu. Lúc họ sắp tóm được cô thì cô giật mình ngồi bật dậy.

-Dậy rồi à?

Tiểu Vũ giật mình nhìn sang, ơ, không phải cô đang ở tiệc cưới sao? Sao giờ lại ở đây?

____End chương 4_____

Chap này vẫn chưa có gì hot ==.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đêm tân hôn

Tiểu Vũ ngơ ngác hỏi:

-Sao tôi lại ở đây?

Gia Hào nhìn cô, chán ghét nói:

-Còn sao gì nữa? Cô thật vô dụng, uống có hai ly đã say đến ngất.

-Tôi...- Tiểu Vũ cứng họng, anh ta nói đâu có sai. Bỗng có tiếng gõ cửa, Gia Hào gọi vào, di Xuyên bưng chén canh vào cho cô.

-Mợ chủ, đây là canh giải rượu, mợ mau uống đi!

-Mợ...chủ?- Tiểu Vũ tròn mắt hỏi.

-Chứ cô muốn gọi bằng gì? Gọi bà chủ nhé?-Gia Hào vừa đi đến bộ ghế sofa nhỏ trong phòng vừa lên tiếng móc xéo cô.

-Anh!!!!- Tiểu Vũ tức giận chỉ Gia Hào -Anh im đi cho tôi!- rồi quay sang di Xuyên dịu dàng nói - Di à, cứ gọi con là Ngọc Vân thôi nhé, mợ chủ nghe

kì quá à! À mà đi tên gì ạ? Hình như con chưa gấp đi!

Di Xuyên cười hiền:

-Dạ phải, tôi về quê có việc mới trở lại ngày hôm qua, tôi tên là Xuyên.

Tiểu Vũ gật gù vẻ đã nhớ, di Xuyên xin phép lui ra làm việc tiếp, mợ chủ thật là một cô gái đáng yêu, có thể làm cho cậu chủ kiếm lời như vàng của nhà này mở miệng trên chộc, nhất định không phải dạng vừa đâu nha!

Tiểu Vũ uống xong canh, Gia Hào lạnh lùng nói:

-Cô lại đây, tôi có chuyện cần nói với cô.

Lâm Tiểu Vũ bữu môi bước xuống giường đi đến ngồi đối diện anh, Gia Hào nói:

-Tôi cưới cô là do mẹ tôi ép buộc, nên có ba điều sau cô cần phải nhớ và nghiêm túc thực hiện. Thứ nhất: tôi và cô chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa. Thứ hai, tôi không quan tâm chuyện của cô, cô cũng đừng bao giờ xen vào chuyện của tôi. Thứ ba, không được làm phiền tôi, hiểu rồi chứ?

Tiểu Vũ thờ dãi, đã sớm biết kết quả sẽ như thế này nên cô chỉ gật đầu:

-Tôi hiểu rồi.- Giọng cô mang chút gì đó chua xót, tủi thân. -Không còn gì nữa đúng không?

Gia Hào im lặng gật đầu, Tiểu Vũ đứng lên xách váy đi đến tủ quần áo. Anh không biết rằng những lời anh nói đã làm tổn thương cô. Anh biết cô chấp nhận gả cho anh là vì cứu gia đình họ Phương. Cô là một người con hiếu thảo, anh thừa nhận, nhưng chung quy cũng vẫn là vì tiền, Gia Hào anh vốn rất ghét kiểu phụ nữ vì tiền. Chuyện cần nói cũng đã nói xong rồi, anh đi sang phòng làm việc, còn Tiểu Vũ đang bối rối đứng trước tủ quần áo. Anh đi rồi cô mới ngồi sụp xuống, còi giày ra để lộ đôi bàn chân với nhiều vết phỏng rộp đỏ ửng. Vừa sờ vào đã đau đến xuyết xoa, cô ầm ức cần môi bật khóc.

-Gia Hào đáng ghét, Gia Hào xấu xa! Đồ máu lạnh! Đồ độc tài!

Chùi rửa chân, Tiểu Vũ quệt nước mắt đi vào phòng tắm, ngâm mình trong làn nước ấm, tâm trạng cũng tốt hơn một chút, cô nhắm mắt hưởng thụ sự dễ chịu.

Lát sau Tiểu Vũ ra ngoài, cô xuống lầu tìm di Xuyên thì thấy di đang chuẩn bị bữa chiều.

-Di nấu món gì thế?- Tiểu Vũ ghé mắt nhìn vào nồi canh đang sôi sùng sục rồi đến nồi thịt bên kia.-Thơm quá!

-Tôi nấu canh rau củ và thịt kho, mợ đã đói chưa?

Tiểu Vũ nhăn mặt:

-Áy, di cứ gọi con là Ngọc Vân đi mà! Con rất đói luôn ấy, sáng giờ con chưa ăn gì cả!

-Mợ...à, Ngọc Vân đợi thêm vài phút nữa nhé, di nấu sắp xong rồi!

-Vâng! Di cần con giúp gì không ạ?

-Sao được! Con cứ ngồi đó đi, để di làm!

-Di để con giúp với, con muốn giúp di! Di cho con làm đi mà!

Di Xuyên nhìn bộ dạng mè nheo của cô phì cười, đến thua với mợ chủ nhỏ này! Nhưng bà thấy cô rất dễ thương, làm bà nhớ con gái mình ở quê. Di Xuyên bảo Tiểu Vũ xắt rau củ để cho thêm vào món canh, cô làm thuần thục như vẫn thường làm vậy, di Xuyên ngạc nhiên:

-Ngọc Vân, con xắt rau nhìn cứ như là đã quen vậy, ở nhà con hay vào bếp à?

-Dạ không, con cũng không biết nữa, từ lúc con ngã rồi bị mất trí nhớ đến giờ con chưa vào bếp lần nào.

-Vậy sao?

Trong đầu Tiểu Vũ bỗng hiện lên hình ảnh cô mặc quần áo cũ kĩ đang ngồi xắt rau củ trong một căn bếp ọp ẹp, bếp củi cùng lọ nồi dơ bẩn, nhưng khuôn mặt cô lúc đó trông rất vui vẻ, nồi canh trên bếp nghi ngút khói, một người đàn ông ngược hướng ánh sáng xuất hiện, cô thấy mình gọi người đó là "ba".

-A!...

Đầu Tiểu Vũ đau buốt, cô ôm đầu ngồi sụp xuống, di Xuyên hét hoảng bỏ dở công việc ngồi xuống bên cô hỏi:

-Ngọc Vân, con sao vậy?

-Đau...đầu con đau quá!

Lúc đó Gia Hào cũng vừa xuống lầu, nghe tiếng la của Tiểu Vũ cùng giọng lo lắng của di Xuyên thì sai bước vào bếp.

-Có chuyện gì vậy?

-Cậu chủ!-di Xuyên đã đỡ Tiểu Vũ lên ghế, mặt cô lúc này đã tái nhợt, tay vẫn ôm chặt đầu, bà lo lắng nhìn Gia Hào - mợ chủ đột nhiên kêu đau đầu.

-Trước khi cưới cô ấy bị thương ở đầu, có lẽ vẫn chưa hồi phục. Con đưa cô ấy đi bệnh viện kiểm tra.

Nói xong anh lập tức bế Tiểu Vũ ra xe, thẳng hướng đến bệnh viện, sau khi con đau dịu đi, Tiểu Vũ mới ý thức được mình đang ở trên xe.

-Ơ? Anh đưa tôi đi đâu vậy?

-Bệnh viện!

-Tôi không sao rồi, chúng ta...chúng ta về đi!

-Không được, cô ngồi yên đó, calm nói nhiều.

-Anh!... Sao anh độc tài thế hả?

Gia Hào quay sang trừng mắt với Tiểu Vũ, cô lập tức mím môi im bất. Tiểu Vũ âm ức liếc anh, cô nhìn lại mình đang mặc bộ pijama dài tay màu hồng đầy những chú kitty nhỏ, chân mang dép trong nhà, đầu tóc vẫn chưa chải, nghĩ đến mình sẽ đi trong bệnh viện với bộ dạng này mặt cô đen lại. Người ta không nghĩ cô bị điên vừa trốn viện mới là lạ! Cô lại nhìn sang Gia Hào, anh đang mặc áo thun quần jean, tuy đơn giản nhưng ít ra vẫn thơm mát hơn cô. Tiểu Vũ nắm chặt đôi tay để trên đầu gối, lí nhí nói:

-Tôi không muốn ra ngoài với bộ dạng này đâu!

Gia Hào quay sang nhìn cô từ trên xuống dưới, lúc này mới ý thức được mình đã làm gì. Ít ra anh cũng phải để cô thay quần áo đã chứ, người ta là con gái, hình tượng chính là sinh mạng đó! Anh cũng không hiểu tại sao lúc đó mình lại làm vậy, Gia Hào thôi nhìn cô, bỗng phì cười:

-Haha.. Cũng không tệ!

-Anh!!!!-Tiểu Vũ tức đến sắp khóc - Người ta sẽ nghĩ tôi bị điên đó, bệnh nặng lắm đó, anh ác vừa thôi!

-Mặc kệ cô, liên quan gì đến tôi?

-Anh không thấy xấu hổ khi đi chung với tôi như thế này à?

Gia Hào quay sang nhìn cô:

-Xấu hổ là cái gì?

-.....!!!! - Tiểu Vũ nghẹn lời. Thiên a... kiếp trước bộ cô sống sai lắm hay sao mà kiếp này bị gả cho một người quái dị như thế này!!! Cô trợn mắt cố nuốt âm ức vào trong. Giờ mà nhảy khỏi xe là chứng minh cô bị điên thật, haiz đành để anh ta muốn làm gì thì làm đi, đúng là bá đạo mà!

Đến bệnh viện, cô sống chết cũng không chịu xuống xe, Gia Hào đành cưỡng chế bế cô đi thẳng vào khoa thần kinh. Lâm Tiểu Vũ xấu hổ không để đầu cho hết, hai tay nắm chặt áo Gia Hào, mặt giấu vào ngực anh, làm vậy thì hình tượng có mắt cũng không mất mặt!

Trên đường đi, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hai người. Tiểu Vũ không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được. Gia Hào cúi xuống nhìn cô rúc vào người mình luôn miệng lầm bầm "Trời đất ơi, xấu hổ chết mất, trời ơi là trời!" thì cố nhịn cười, anh cũng không muốn bị người ta nói là khủng.

Lâm Tiểu Vũ mãi lo xấu hổ, không nhận ra rằng nhịp tim ai đó đang đập rất nhanh.

Vào phòng khám, Gia Hào nói sơ qua tình trạng của Tiểu Vũ với bác sĩ, sau khi làm một loạt các kiểm tra, chụp hình, vị bác sĩ nói:

-Vết thương đang hồi phục rất tốt, cô đang dần nhớ lại kí ức trước đây nên các dây thần kinh bị kích thích dẫn đến đau đầu. Không có gì đáng ngại đâu.

-Không sao thật chứ? - Gia Hào hỏi lại lần nữa, sau khi chắc chắn không sao mới chịu đi lấy thuốc. Tiểu Vũ thầm nghĩ, anh ta là đang lo lắng cho cô sao? Nhưng lại không dám hỏi.

Lấy thuốc xong hai người ra về. Tiểu Vũ không muốn đi chân không vì dép bị rơi trên xe rồi, cũng không muốn bị bế nên Gia Hào bắt buộc đi phải công cô. Tiểu Vũ vẫn giấu mặt đi sau lưng anh, một tay che phần mặt lộ ra, cô nghe anh nói:

-Có phải cô đã nhớ ra gì không?

Tiểu Vũ nghĩ đến mấy điều luật kỳ quái của anh thì xù lông nhím:

-Tôi nhớ ra hay không là chuyện của tôi, anh hỏi làm cái gì?

-Ồ...phải ha, vậy cô đi chân đất thì kệ cô, sao tôi phải cõng cô chứ?

Nói đoạn toan thả cô xuống đất, Tiểu Vũ lập tức ôm chặt lấy cổ anh, hai chân kẹp chặt anh, ré lên:

-Anh không được buông! Là anh đưa tôi đến đây, tôi không xuống đâu!

Gia Hào bật cười, sải bước mau ra xe. Sao càng lúc anh càng thấy thích trêu chọc cô vậy chứ!

Lên xe, Tiểu Vũ vô tình quơ chân đụng vào thành xe, cô xuyết xoa, a, lúc này quên vụ thuốc thoa chân rồi, không biết ở nhà có không. Cô dè dặt nhìn anh, hỏi:

-Này anh, ở nhà có thuốc bôi vết thương trầy xước không?

-Tôi không biết, cô hỏi làm gì?

-Chân tôi đau, nhưng lúc này quên nhờ anh mua giúp rồi.

Tiểu Vũ nhón gót chân phồng rộp lên để chứng minh, Gia Hào lườm cô:

-Cô đúng là một cái siêu cấp phiền phức!

Xong lại mở cửa xe đi trở vào, Tiểu Vũ nhảm chán bật radiô trên xe lên, giờ này sắp phát chương trình "Trích dẫn mỗi ngày", Tiểu Vũ rất thích chương trình này. Bỗng cửa xe mở ra, Gia Hào lên xe đóng sầm cửa, trầm giọng hỏi:

-Phá gì xe tôi đấy?

-Trên xe của mẹ có phát cái này, tôi thấy hay lắm, sắp tới rồi!

Gia Hào ném tuýp thuốc cho cô:

-Nhờ cô mà hôm nay tôi mới biết mình thật là một người siêu tốt.

-Cảm ơn anh!- Tiểu Vũ cười hi hi thầm nghĩ: "Cái đồ tự mãn!""

-Đừng có cười với tôi!

Tiểu Vũ xì mặt, lăm bằm:

-Đúng là độc tài, cười cũng không cho!

Chương trình yêu thích đến rồi, hôm nay là câu:

Trong lúc không ngờ nhất, bạn sẽ gặp được một người làm thay đổi cả cuộc đời bạn.

Tiểu Vũ vui vẻ nghĩ, đúng vậy, cô không ngờ mình đã gặp Gia Hào, và kết hôn với anh, cũng coi như anh đã làm thay đổi cuộc đời cô. Gia Hào khởi động xe, tắt radiô.

-Phát ngôn nhảm nhí, vớ vẩn!

-Anh vô duyên nha, không nghe thì để người ta nghe!

-Đây là xe của tôi. Cô bớt lộn xộn đi!

Tiểu Vũ hậm hực quay ra cửa xe ngắm đường, anh đợi đấy, về tôi méc mẹ cho mà coi!

Hai người về tới nhà thì thấy chủ tịch và phu nhân đã về rồi, Lý Lam đón Tiểu Vũ tận cửa, lo lắng hỏi:

-Con dâu, con không sao chứ?

-Dạ con không sao, mẹ đừng lo lắng, bác sĩ nói con đang hồi phục tốt đó mẹ!

-Vậy thì tốt, hai đứa mau vào nhà ăn cơm đi, Tiểu Vân con đói lắm đúng không, vào đây với mẹ!

Ngô Gia Hào bị bơ, bởi chính mẫu thân đại nhân của mình. Anh hắng giọng:

-E hèm... Mẹ à, mẹ có con dâu thì không cần đứa con trai này nữa đúng không?

-Ừ, con cũng đâu có cần bà già này, đi mà sống với đồng công việc của con đi!

Phũ. Mẹ anh quá phũ! Gia Hào thở dài, thôi vậy cũng tốt, đúng là bình yên đã về lại bên anh!

Sau khi ăn tối xong, Lý Lam còn dặn đi dặn lại hai người ngày mai phải dậy sớm đi hưởng tuần trăng mật. Địa điểm mà bà chọn là bãi biển Kaanapali - Maui - Hawaii.

Hai người vâng dạ rồi vào phòng. Tiểu Vũ buồn ngủ dấp mắt, cô leo lên giường chui vào chăn cuộn tròn như con tôm. Bỗng cái chăn bị kéo mạnh ra, cô quay sang thấy Gia Hào đang trùm chăn bên cạnh cô, Tiểu Vũ kêu lên:

-Anh..anh sao anh nằm đây?

-Không nằm đây thì đâu? Đây là phòng của tôi, giường cũng của tôi, cô xuống đất nằm đi!

-Anh!!!... Được rồi tôi sang ngủ với mẹ. -nói rồi cô xuống giường.

-Khoan đã, cô đang uy hiếp tôi à?

-Tôi đâu dám. Chứ bây giờ anh muốn sao? Tôi buồn ngủ lắm rồi!

-Tôi không muốn đắp chung chăn với cô, còn giường thì có thể cho cô một nửa.

-Anh đúng là mỗ nhon ấy nhằm nhò mọn, còn keo kiệt nữa.

-Hừ, dám mắng tôi? Tôi không nhường chăn cho cô đâu.

Tiểu Vũ tức xì khói đầu, cô bỗng nảy ra một ý, giật lấy cái chăn trên người Gia Hào chạy ra khỏi phòng. Anh bật dậy kêu lên:

-Này!!! Cô định làm cái gì vậy hả?

Tiểu Vũ ôm chăn chạy xuống bếp, một lúc sau chạy trở lên phòng.

-Nè! - cô quăng...nửa cái chăn cho Gia Hào. Anh đen mặt:

-Gi đây?

-Chăn! Ngủ được rồi! Anh không được tắt đèn đâu đấy!

-Lắm chuyện!

Cô nằm sát mép giường, thoải mái đắp chăn, bỗng cô nghe tiếng Gia Hào:

-Này!... Xem chuyện tốt mà cô làm này!

Tiểu Vũ quay sang nhìn theo hướng Gia Hào đang ngóc đầu nhìn, cô thấy chân anh thò ra khỏi chăn một đoạn. Nửa cái chăn với thân hình cao lớn của anh rõ ràng là quá nhỏ. Gia Hào liếc cô bằng nửa con mắt:

-Tài lạnh!

Tiểu Vũ lè lưỡi trên anh:

-Haha...tại anh cao quá làm chi, xem tôi nè thấy chưa? - cô khoe đôi chân được phủ chăn của mình, Gia Hào hừ một tiếng, xoay người đưa lưng về phía cô trùm chăn ngủ. Tiểu Vũ xích ra thật sát mép giường, nhìn tấm lưng to rộng của Gia Hào, nhắm mắt ngủ ngay.

Vì có đèn nên Gia Hào khó ngủ, anh mở mắt chợt nhìn thấy tuýp thuốc vẫn để cạnh đèn ngủ. Cái siêu cấp phiền phức này, không biết đã thoa thuốc chưa. Anh vội tay lấy rồi mở nắp ra, sau đó thì vạch đèn đầu trán, miệng tuýp thuốc vẫn còn nguyên vẹn. Anh thở ra một hơi, khẽ lay cô dậy nhưng cô đã ngủ say rồi, anh đành vén chăn lên thoa thuốc cho cô, rồi đắp chăn lại cẩn thận còn dòi cô vào giữa giường, sau đó sang phòng làm việc ngủ.

Anh cảm thấy, hình như mình bị điên rồi.

_____ End chương 5 _____

Chương 6: Trăng mật

Sáu giờ sáng Lâm Tiểu Vũ đã bị gọi dậy thay đồ, xếp đồ vào vali. Cô xỏ chân vào đôi giày búp bê tung tăng đi xuống nhà chào ba mẹ chồng.

- Thưa ba mẹ con đi ạ!

- Ừm, hai đứa đi chơi vui về! - chủ tịch Ngô đang uống trà ngẩng lên nhìn Tiểu Vũ.

- Dạ, thưa ba!

- Được rồi, đi đi kéo trẻ con! - Lý Lam vui vẻ giục.

- Dạ!

Di Xuyên trong bếp đi ra cũng chào cô:

- Cậu mợ đi vui về!

- Cảm ơn dì! - Tiểu Vũ cười rồi đi ngay, cô kéo vali xuống mấy bậc thềm rồi chạy ra hướng cổng.

Gia Hào đã đợi sẵn ngoài xe, anh mở cốp xe bỏ vali của Tiểu Vũ vào, hai người lên xe, Gia Hào vừa lái xe vừa căn nhắc:

- Cô là họ hàng của nhà rùa hả? Chậm chạp!

- Nè anh sáng sớm đừng có kiểm chuyện nha! Anh là họ hàng nhà nhím hay sao mà cứ xù lông lên mãi thế?

- Cô nói ai xù lông? Đồ con rùa!

- Anh là đồ con nhím! Nhím xù!

- Cô!!!!...

- Tôi thế nào?

- Nói chuyện với cô thật phí calo.

- Thế thì im đi, tôi cũng đâu có muốn nói chuyện với anh!

Tiểu Vũ chống tay lên cằm cau có nhìn ra cửa sổ xe, không thèm đếm xỉa đến người kia đang giận tím mặt. Từ trước đến nay ngoài Lục Nam ra, cô là người đầu tiên dám cãi nhau với anh. Khóe môi nhếch lên đầy nguy hiểm, Phương Ngọc Vân, cô hãy đợi đấy!

Đến sân bay, Lục Nam đã đợi ở đó rồi, anh ta đưa vé máy bay cho hai người rồi lái xe của Gia Hào về. Đôi vợ chồng son vẫn đang chiến tranh lạnh, đến khi lên máy bay vẫn không nói câu nào.

Tiểu Vũ lần đầu đi máy bay, thích thú nhìn xung quanh, Gia Hào nhàm chán nhắm mắt ngủ. Cô nhìn anh, muốn hỏi nhiều thứ nhưng lại nhớ đến cái quy định kì cục của anh nên đành thôi. Cô biết Gia Hào không thích mình. Cô đã nghe mẹ chồng nói lúc trước anh có yêu một cô gái, nhưng sau đó hai người đã chia tay, từ đó đến nay anh không hẹn hò với người nào nữa. Cô nghĩ chắc hẳn anh còn yêu cô gái đó. Ài, còn kế hoạch cưa đổ rồi đá anh thì sao đây? Thôi bỏ đi! Cô căn bản là không có cơ hội bước vào trái tim anh.

Càng nghĩ càng ừ rừ, ừ rừ rồi buồn ngủ, mặc kệ tất cả, ngủ trước cái đã!

Lúc hai người xuống sân bay trời cũng đã tối, hai người được một chiếc xe đón về thẳng khách sạn Hyat Regency Maui Resort, một khách sạn cao cấp bên bờ biển. Lý Lam phu nhân đã sắp xếp chu đáo tất cả. Hai người ở phòng 009 ở lầu một. Tiểu Vũ háo hức ngắm nhìn khách sạn rộng lớn lộng lẫy, sang trọng lung linh trong ánh đèn. Sau đó hai người lên phòng, hành lí đã được để sẵn vào trong. Ở đây có cửa sổ kính sát đất và có thể nhìn ra biển, thật là đẹp!

Tiểu Vũ thích thú lăn tròn trên chiếc giường to mềm mại, Gia Hào nhìn cô, khóe môi cong lên một nụ cười nhạt, đúng là con nít lâu năm! Anh đi lại bộ sofa dài ngả người thư giãn. Trước mặt anh là một cái bàn nhỏ có bộ tách trà, trên tường treo một chiếc tivi mỏng, Gia Hào không có hứng xem tivi nên

nhắm hờ mắt tận hưởng cái ghế êm ái.

Lúc anh mở mắt nhìn xung quanh thì thấy Tiểu Vũ đã ngủ luôn trên giường, chuyển bay dài nên dù có chớp mắt vẫn thấy mệt mỏi. Gia Hào cũng mệt, anh nằm luôn trên sofa ôm gối ngủ.

.....

Ánh sáng qua cửa sổ kính chói mắt khiến Gia Hào thức giấc. Anh nhìn trên giường không thấy Tiểu Vũ, khắp phòng cũng không có, anh lẩm bẩm:

-Đồ ngốc này không biết chạy đi đâu rồi!

Gia Hào đi lại phía cửa sổ nhìn ra biển, tay cho vào túi quần, mơ màng nhớ về hơn ba năm trước, anh cùng người yêu Giang Bích Nguyệt thường cùng nhau đi biển chơi. Lúc đó anh và cô đều hai mươi tuổi, vẫn chưa lo nghĩ đến tương lai, chỉ biết sống cho hiện tại, anh rất yêu cô. Gia Hào đã nghĩ, sau khi học xong ra trường anh sẽ cưới cô. Anh không thể ngờ đến ba năm trước cô lại rời bỏ anh để theo một đại gia, người đó lớn tuổi hơn anh, giàu có hơn anh, thành đạt hơn anh. Gia Hào đã rất sốc, anh đã quyết tâm phải hơn được người đó. Hai mươi hai tuổi anh đã cố gắng làm việc và cống hiến cho Ngô Gia, từ một trưởng phòng kế hoạch anh đã từng bước thăng tiến lên Tổng giám đốc điều hành. Anh đã góp phần đưa Ngô Gia từ một công ty lớn thành một tập đoàn. Hai mươi lăm tuổi, anh đã trở thành một CEO trẻ nhất khu vực Đông Nam Á. Đến nay anh đã sắp bước qua tuổi hai mươi sáu, cũng đã ba năm hơn nhưng hình bóng người con gái đó vẫn còn quanh quẩn trong trái tim anh.

Bỗng tiếng chuông điện thoại làm anh sực tỉnh, anh nhìn màn hình rồi bắt máy:

-Con nghe đây mẹ!

-Hai đứa tới nơi rồi chứ?

-Vâng, tụi con tới rồi.

-Được rồi, con nhớ chăm sóc Tiểu Vân cho tốt đó, lúc đi khám với mẹ bác sĩ nói thể chất nó không được tốt, mẹ biết con không thích Tiểu Vân nhưng coi như vì mẹ, đối xử với con bé tốt một chút...

-Con biết rồi, con cúp máy đây!

Gia Hào ngắt lời mẹ, tắt máy. Cô ta thể chất yếu thì liên quan gì đến anh? Haiz đúng là phiền phức mà! Anh từng nghĩ, không biết Thượng Đế đã tạo ra phụ nữ làm gì? Thật là một tác phẩm phiền toái. Một thế giới toàn đàn ông sẽ đơn giản thoải mái hơn biết bao! Anh khề thờ dài, chợt thấy dưới bãi biển đằng xa có một đám người tụ tập, anh cố nhìn cho rõ thì thấy ai như vợ anh đang cưỡi chiếc moto nước lướt vèo vèo trên mặt nước, còn mấy người du khách kia thì đứng chỉ trỏ. Mặt Gia Hào tối đi một nửa, cái của nợ này, không biết đang nghĩ cái gì nữa!

Anh đi vội ra đó, đúng là Phương Ngọc Vân vợ anh đang làm "quái xế" trên biển, mấy người khách lần đầu tiên thấy một cô gái nhỏ nhắn lại dám chơi trò cảm giác mạnh như vậy nên rất hào hứng cổ vũ. Hơn nữa cô còn rất đặc biệt, đi chơi biển mà vẫn mặc bộ váy cùng giày búp bê. Mặt Gia Hào lúc này không nhìn ra cảm xúc, anh đứng như pho tượng nhìn Tiểu Vũ cười toe toét lướt vù vù với tốc độ cao nhất. Bỗng anh nghe một người kêu to bằng tiếng Anh:

-Quý khách, đừng đi xa quá nguy hiểm lắm!

Nhưng Tiểu Vũ đã không còn nghe được, cô đang rất phấn khích, càng đi xa bờ hơn. Mọi người lúc này đang lo lắng cho cô, họ kêu cô mau quay trở lại. Gia Hào cũng trở nên căng thẳng, anh trần trối nhìn hình bóng người và moto đang nhỏ dần mà không biết phải làm gì.

Bỗng một ngọn sóng ập tới, cả người và chiếc moto bị con sóng nuốt chửng, mọi người lo lắng cho cô hít sâu một hơi, không khí đầy căng thẳng cùng sợ hãi, Gia Hào cũng bị nhấn chìm trong đó. Anh không biết cảm giác khó chịu trong lòng này rốt cuộc là gì. Lo lắng? Sợ hãi? Hay là anh nên vui sướng vì trút bỏ được của nợ? Gia Hào không biết, anh hét lên gọi đội cứu hộ, họ cũng đã xuất hiện ngay với chiếc thuyền máy nhỏ, Gia Hào nhanh chóng nhảy lên thuyền, nói với mấy người cứu hộ:

-Tôi cũng đi, cô ấy là vợ tôi!

Họ đưa áo phao cho anh, nổ máy chạy nhanh ra chỗ đó, thấy chiếc moto nổi lên đằng kia nhưng không thấy người. Tìm Gia Hào đập dồn dập, anh căng mắt nhìn mặt biển đầy bọt trắng xóa. Nhìn kỹ chiếc moto, anh bỗng thấy một bàn tay bám vào xe bèn gọi mấy người cứu hộ. Anh và họ lái thuyền đến thì Tiểu Vũ cũng vừa leo được lên xe.

Mấy người của đội cứu hộ thở phào, những người trên bờ thấy cô không sao cũng rất mừng, họ lại reo hò ầm ĩ. Gia Hào nhắm mắt thở ra một hơi, cái của nợ này hại anh suýt đau tim. Tiểu Vũ không để mấy người trên thuyền kịp nói gì, khởi động moto lao vào bờ.

Khi đã vào được bờ, Tiểu Vũ thỏa mãn trả chìa khóa cho người cho thuê moto nước. Cô thấy mấy người khách vừa cười vừa nói chuyện vừa nhìn mình, chắc chắn đang nói gì đó về cô rồi nhưng cô không hiểu họ nói gì.

Gia Hào vào bờ, cảm ơn đội cứu hộ, anh đưa mắt tìm Tiểu Vũ nhưng không thấy. Cô gái này nhất định làm anh điên lên mới vừa lòng hay sao ấy. Anh hằm hằm trở lại phòng, vốn dĩ định mắng cô một trận nhưng cô vẫn chưa về. Gia Hào tức tối vô cùng:

-Cái siêu cấp phiền phức này! Tôi mặc kệ cô luôn!

Đúng rồi, anh cần gì phải quan tâm cô chứ! Gia Hào gọi thức ăn lên phòng, ăn xong anh thoải mái đi ngủ.

Lâm Tiểu Vũ sau khi trả moto thì thấy đằng xa có mấy quầy hàng che dù sắc sỡ thì lập tức chạy lại xem mặc kệ bộ đồ ướt sũng. Đó là những quầy hàng đồ lưu niệm với rất nhiều món đồ đẹp mắt. Cô thích thú ngắm nghía tất cả, thấy một cái móc chìa khóa bằng vỏ sò rất đẹp, cô muốn mua cho Gia Hào nhưng lại sợ nhớ là mình lúc nãy chơi moto đã tiêu hết số tiền mang theo rồi. Cô thở dài buồn rầu ngắm cái móc khóa cho đã mắt:

-Ôi, tiếc quá, không mua được rồi!

Bà chủ nhìn cô cười cười, nói bằng tiếng Anh:

-Sao vậy cô gái?

Tiểu Vũ không hiểu gì, đang ngơ ngác thì có một anh chàng đẹp trai cũng đang đứng mua hàng thông dịch giúp:

-Bà ấy hỏi cô làm sao vậy?

Tiểu Vũ ngạc nhiên vì anh ta nói tiếng Trung. Rồi cô hào hứng lại ngay khi biết anh ta cũng là người Trung Quốc.

-Tôi muốn mua cái này nhưng hồi nãy chơi moto hết tiền rồi.

Tiểu Vũ tiếc rẻ nhìn cái móc, anh chàng thấy vẻ mặt của cô thì bật cười:

-Hay để tôi mua cho cô nhé?

Tiểu Vũ nhìn nụ cười dịu dàng ấm áp của anh ta, mắt sáng lên nhưng rồi lại tối xuống:

-Thôi không cần đâu, anh ấy...chắc sẽ không thích nó đâu.

-Cô mua cho người yêu à?

-Không, tôi mua cho...chồng tôi. - Tiểu Vũ ngập ngừng, ừ, Gia Hào là chồng cô, nhưng không biết anh có xem cô là vợ không?

-Vậy à?... Thôi thế này đi, vì chúng ta là đồng hương nên tôi sẽ mua tặng cô! Bà chủ, tôi lấy cái này, và mấy cái này nữa.

Anh ta nói tiếng Anh với bà chủ, mua móc chìa khóa cho cô cùng vài món đồ cho mình. Tiểu Vũ nói:

-Thôi xem như tôi mượn tiền anh mua nhé, lát anh theo tôi về khách sạn tôi sẽ trả lại cho anh!

-Tôi đã nói là tặng cô mà, đừng khách sáo!

-Nhưng chúng ta mới gặp nhau, nhận quà như vậy tôi thấy ngại.

-Vậy thì làm quen đi, tôi tên Triệu Tân, còn cô?

-Tôi tên Phương Ngọc Vân.

-Được rồi, Ngọc Vân, cô nhận quà được rồi đấy! - anh ta lại nở nụ cười tỏa nắng đó, Tiểu Vũ cũng cười:

-Cảm ơn anh!

Sau đó hai người chia tay, Tiểu Vũ vẫn không về khách sạn ngay, cô còn đi lòng vòng tham quan nhiều nơi, đến lúc bộ váy đã khô luôn vẫn chưa muốn về. Gia Hào ngủ đã mất, dậy nhìn đồng hồ đã bốn giờ chiều nhưng trong phòng vẫn chỉ có một mình anh. Gia Hào tức giận lắm bằm

- Vẫn chưa về sao? Hừ! Đúng là đồ ham chơi! Tôi cầu cho cô đi lạc luôn đi!

Lời cầu khấn đã linh nghiệm.

Bây giờ Lâm Tiểu Vũ cảm thấy đói, muốn về mới phát hiện ra mình bị lạc, lúc nãy đi lung tung không để ý gì hết. Cô lại không biết tiếng Anh, không thể hỏi đường, cũng không mang điện thoại. Aiz, biết làm sao đây? Gia Hào mà biết thì anh nhất định sẽ mắng cô ngu ngốc cho mà xem.

Tiểu Vũ càng đi càng lạc xa hơn về phía làng của dân bản địa, bỗng cô nghe có tiếng người gọi mình:

-Ngọc Vân phải không?

Cô quay đầu lại nhìn, là người đã mua tặng cô móc chìa khóa! Cứu tinh tới rồi! Cô thầm cảm ơn Chúa một ngàn lần vì đã không bỏ rơi cô. Tiểu Vũ vui

về chạy lại:

-Triệu Tân! Anh cũng đi tham quan sao?

-Phải, tôi đi chụp ảnh.

-Anh là nhiếp ảnh gia?

-Nghề dư thôi, tôi là doanh nhân. À mà chồng cô đâu sao không đi cùng cô vậy?

-Anh ấy...anh ấy mệt nên nghỉ ở khách sạn, tôi đi một mình. - Tiểu Vũ hơi bối rối. - Anh...bây giờ đã về chưa hay còn đi tiếp?

-Tôi cũng định về thì gặp cô đây.

-Hay quá, anh có ở gần chỗ chúng ta gặp nhau lúc sáng không?

-Có, cô bị lạc và muốn nhờ tôi đưa về đúng không? - Triệu Tân tủm tỉm cười nhìn Tiểu Vũ, cô ngạc nhiên rồi đỏ mặt:

-Sao anh lại biết chứ?

-Tôi đoán. Chúng ta về thôi!

Hai người cùng đi về, nói chuyện rất vui vẻ. Tiểu Vũ không ngờ Triệu Tân ở cách cô có hai phòng. Tiểu Vũ cảm ơn anh ta rồi về phòng mình.

Mở cửa ra, cô thấy Gia Hào đứng khoanh tay dựa vào cửa sổ kính, sắc mặt âm trầm nhìn ra biển, tự nhiên thấy lạnh sống lưng. Anh ta làm sao vậy? Ai cả gan dám chọc giận anh ta vậy?

Cô nhẹ nhàng đóng cửa rồi rón rén đi đến tủ quần áo. Gia Hào lên tiếng, giọng lạnh như băng:

-Cô đã đi đâu vậy?

Tiểu Vũ rùng mình, lí nhí nói:

-Tôi...đi tham quan.

Gia Hào bỗng quát lên:

-Cô có biết mình đã làm gì không? - làm tôi lo lắng, làm tôi tức giận.

Tiểu Vũ tự nhiên bị quát giật bắn mình, trước giờ cô vẫn luôn sợ bị người ta quát mắng, nước mắt rung rung:

-Tôi...Tôi làm gì?

-Cô... Tôi thật hết nói nổi cô, đầu cô có bình thường hay không mà đi chơi cái moto nước đó hả? Suýt nữa thì mất mạng, làm người khác lo lắng cô vui lắm hay sao?!!!

Tiểu Vũ ngẩng người ra, đây là lần thứ hai anh ta nói nhiều với cô như vậy. Cô nhìn anh, chậm chạp hỏi:

-Anh...lo lắng...cho tôi sao?

-Cô mơ à? Là vì mẹ kêu tôi phải chăm sóc cô, không thì tôi cũng chẳng rảnh mà lo lắng cho cô làm gì.

Nhìn ánh mắt chán ghét của Gia Hào nhìn mình, nước mắt tủi thân rơi xuống. Cô cúi đầu cắn môi để khỏi bật khóc rồi nhỏ nhẹ nói:

-Tôi xin lỗi, đã làm phiền anh rồi, sẽ không có lần sau đâu.

Gia Hào nhìn dáng vẻ tội nghiệp như chú mèo con của cô, lửa giận bùng bùng bỗng tan biến, khi này còn định chất vấn về người đàn ông vui vui về về với cô giờ cũng quên luôn. Anh đưa tay vuốt mặt, xoay lưng về phía cô, giọng nói có phần nhẹ nhàng hơn nhưng vẫn lạnh nhạt:

-Nói thì nhớ đấy.

-Tôi biết rồi.

Cô lấy áo thun và quần jean đi vào phòng tắm, lát sau đi ra vẫn thấy anh đứng ở chỗ cũ, cô khẽ thở dài, lấy chiếc móc khóa móc vào balo nhỏ của mình, rồi lấy tiền và điện thoại bỏ vào túi quần lạng lẹ ra ngoài.

Gia Hào nghe tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên, anh đang rất khó chịu, không biết vì sao khi thấy cô đi cùng người đàn ông đó cảm xúc của anh lại trở nên hỗn loạn. Anh cảm thấy khinh bỉ, rồi tức giận, và chua xót. Cuối cùng cô cũng như những người con gái khác, sẽ bị cảm dỗ bởi những thứ đẹp đẽ và

hào nhoáng khác.

Gia Hào nhếch môi tự giễu mình, khẽ nói:

-Giang Bích Nguyệt, tại sao những người con gái anh gặp đều giống em?

_____ End chương 6 _____

Không biết...không biết có ai thích truyện của mình không nữa?!? ToT

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tình địch truyền kì

Tiểu Vũ ra khỏi khách sạn, cô tạt vào một quán hải sản nhỏ gần đó. Lần này nhất định cô sẽ không làm ra chuyện gì phiền tới anh nữa.

Gia Hào đứng từ cửa kính dõi theo cô, lại ra ngoài rồi. Anh cảm thấy trong phòng hoài cũng chán nên xuống đi dạo một chút vậy.

Anh đi dọc bờ biển, khí chất và ngoại hình của anh thu hút rất nhiều ánh nhìn. Gia Hào quen rồi, anh thân nhiên tay cho vào túi quần lững thững đi theo hướng Tiểu Vũ đã đi và trông thấy cô trong quán hải sản.

Tiểu Vũ lúc này đang say mê đánh chén tôm cua, rất tự nhiên, rất đáng yêu, không hề để cái gì khác vào mắt ngoài tôm cua. Gia Hào cười thầm, bỗng anh thấy người lúc chiều đã về cùng cô bước vào, anh ta chào cô và còn ngồi chung bàn nữa chứ! Gia Hào siết chặt nắm tay, cô là vợ anh, dù chỉ là trên danh nghĩa nhưng việc mới cưới hôm qua mà hôm nay đã nói cười vui vẻ với một người đàn ông xa lạ thì thật không thể chấp nhận được. Ok i'm fine. Gia Hào hít một hơi thật sâu, giẫm từng bước mạnh trên bờ cát trắng đi về khách sạn.

Sau khi no nê, Tiểu Vũ lại cùng Triệu Tân đi dạo. Triệu Tân nói:

-Tôi thấy chúng ta thật có duyên, hay là tôi và cô làm bạn có được không?

-Ừm... Cũng được, có thêm một người bạn cũng thật tốt! - Tiểu Vũ cười tươi, Triệu Tân mỉm cười. Không hiểu sao nhìn cô gái này anh lại nhớ đến cô em gái đã mất của mình. Mái tóc đen dài, đôi mắt to tròn cùng dáng vẻ ngây thơ này, lại còn phong cách đơn giản, anh thấy cô và em gái mình có rất nhiều điểm chung. Triệu Tân buột miệng tâm sự:

-Cô làm tôi nhớ em gái mình quá, cô và nó có rất nhiều điểm giống nhau. Nhưng tiếc là...em ấy mất rồi.

Tiểu Vũ kinh ngạc tròn mắt nhìn anh, Triệu Tân cụp mắt, buồn bã nói tiếp:

-Là tôi không bảo vệ được cho em ấy, để em mình phải chịu tổn thương.

-Anh đừng buồn, có thể kể tôi nghe cô ấy xảy ra chuyện gì không?

Triệu Tân chưa chút nói:

-Nó bị ép gả cho một đối tác của cha tôi trong khi đã có người yêu, tôi đã phản đối cha tôi nhưng không được. Con bé phải chia tay người nó yêu, cưới một người đáng tuổi cha chú, tôi biết nhà đó đối xử tệ bạc với nó nhưng không thể làm gì. Sau đó nó nghe tin người yêu kết hôn, rồi nghĩ quẩn mà tự sát. Tôi là anh trai lại không thể bảo vệ được em gái mình, thật cảm thấy vô cùng xấu hổ, tôi có lỗi với con bé nhiều lắm!

-Anh đừng tự trách mình, đó không phải lỗi của anh!

Tiểu Vũ an ủi anh, không ngờ cô gái ấy lại có số phận bi thương như vậy. Rồi cô cảm thấy mình cũng tương tự cô gái kia, chỉ khác là cô tự nguyện, còn chồng cô thì rất đẹp trai, gia đình chồng rất tốt với cô, ngoại trừ anh. Tiểu Vũ cảm thấy mình vẫn còn may mắn chán!

-Cảm ơn cô đã an ủi tôi.

-Đừng khách sáo, chúng ta là bạn mà!

Hai người cứ nói chuyện mà không biết người nào đó đứng trên phòng 009 lầu 1 khuôn mặt đã thành Bao Công, trên người tỏa đầy hàn khí. Anh đi nhanh xuống lầu rồi chậm rãi đi đến hai người kia.

Tiểu Vũ đột nhiên thấy rờn rợn, Triệu Tân thấy có mùi nguy hiểm nhìn xung quanh thì thấy một người đàn ông vẻ mặt bình thản nhưng xung quanh tỏa ra một vùng khí hắc ám đang đến gần. Gia Hào mỉm cười nói:

-Ngọc Vân, em đang nói chuyện với ai vậy? Vui quá nhỉ?

Tiểu Vũ không ngừng rung mình, cái giọng lạnh lẽo giả vờ ảm áp đó vô cùng đáng sợ, anh ta hẳn là đang rất không vui. Cô thức thoi đi đến bên anh, chưa kịp mở miệng đã nghe giọng Triệu Tân:

-Ngô Gia Hào, đã lâu không gặp!

Gia Hào nhú mày nhìn Triệu Tân, đã lâu không gặp? Hẳn là ai? Nhìn một lúc sau Gia Hào mới lạnh lùng hỏi:

-Anh là ai?

Triệu Tân như bị sốc:

-Ê? Cậu quên tôi sao? Triệu Tân đây, trí nhớ của cậu kém thật. Hay là do tôi thay đổi trở nên đẹp trai quá khiến cậu không nhận ra?

À, Gia Hào nhớ ra rồi. Anh với người này có quan hệ rất đặc biệt: là tình địch. Hẳn cả gan dám giành Giang Bích Nguyệt với anh, giờ vẫn tự tin như ngày nào. Sao đây, hẳn lại muốn dùng mỹ nam kế quyến rũ vợ anh nữa ư? Gia Hào tiến lại gần hừ lạnh một tiếng:

-Cậu bớt nói nhảm đi, không phải tôi trí nhớ kém mà cậu là người tôi muốn quên. Ngọc Vân là vợ tôi, cậu tiếp cận cô ấy có ý đồ gì?

Gia Hào kể về mặt muốn giết người của mình sát mặt Triệu Tân, anh ta sợ hãi lùi lại, xoa xoa tay cười giảng hòa:

-Áy áy...nào có nào có! Tôi vừa mới gặp Ngọc Vân hôm nay thôi, cũng không biết chồng cô ấy là cậu, tôi không có ý gì đâu!

Gia Hào cười lạnh:

-Ha...vậy sao? Cậu là loại người không bao giờ có thể tin tưởng được.

-Áy...cậu đừng có nói trắng ra như thế chứ! Ngọc Vân có thể làm chứng mà!

Gia Hào liếc sang Tiểu Vũ, cô lập tức gật đầu lia lịa.

-Mấy năm không gặp cậu vẫn độc miệng như xưa!

Gia Hào trừng mắt, Triệu Tân không sợ chết mà còn cười. Tiểu Vũ bị bơ này giờ lên tiếng:

-Hai người là bạn sao?

-Ai bạn bè với hắn! - Gia Hào nổi cáu, Triệu Tân nói:

-Phải đó, không những là bạn mà còn là tình địch nữa!

-Cậu còn dám nhắc?!? - Gia Hào điên tiết nắm cổ áo Triệu Tân, anh ta nhẹ nhàng gạt ra, đưa mắt nhìn Tiểu Vũ, nói chỉ để hai người nghe:

-Cậu yêu Ngọc Vân à? - Triệu Tân nheo mắt nhìn anh mờ ám.

-Không liên quan đến cậu! - Gia Hào bức bối nhìn ra biển.

-Dù sao, cả tôi và cậu đều đã sai một lần, giờ cậu cũng kết hôn rồi, cô ấy rất ngây thơ nên cậu liệu mà giữ lấy, không phải ai cũng tốt như tôi đâu nha! - anh ta cười rồi quay người bỏ đi còn giờ tay lên tạm biệt.

-Cái tên này!!! - Gia Hào gắt lên, anh lừ mắt quay sang nhìn Tiểu Vũ khiến cô lập tức cụp mắt cúi đầu, hai bàn tay nắm lại chuẩn bị nghe mắng, nhưng bỗng cổ tay bị nắm lấy và người bị kéo đi. Tiểu Vũ hơi ngạc nhiên nhìn anh, không dám hó hé. Gia Hào bức mình, tại sao với cái tên đó thì cô vui vẻ nói chuyện, còn với anh thì luôn luôn tỏ ra sợ hãi như vậy? Gia Hào dường như đã quên luật lệ do chính anh đặt ra, khiến cô ngay cả nhìn thẳng vào anh cũng không dám chứ đừng nói đến nói chuyện vui vẻ.

Lên phòng, không khí vô cùng ngưng ngập. Gia Hào chợt nhớ ra một chuyện, hỏi Tiểu Vũ:

-Cô đã uống thuốc chưa?

Tiểu Vũ gật ra.

-Thuốc? A...tôi quên mang rồi.

-Cô thật là! Vừa ngốc lại vừa đãng trí! Có thể cũng quên, cô nhớ được cái gì hả? - Gia Hào cao giọng mắng cô.

-Mặc kệ tôi! Anh đáng ghét lắm!

Tiểu Vũ bị mắng bật khóc chạy ra ngoài, Gia Hào tức giận quát:

-Trời tối rồi cô còn đi đâu nữa hả?

-Mặc xác tôi, có chết cũng không cần anh quan tâm! - cô ngoái lại giận dữ nhìn anh, rồi cầm đầu chạy ra ngồi bên bờ biển, đầu gục vào hai gối.

Cô không hi vọng rằng anh sẽ yêu cô nhưng ít ra cũng đừng hờ chút là la cô như vậy. Anh đúng là máu lạnh vô tình độc mồm độc miệng mà! Cô lấy điện thoại ra gọi về cho mẹ mình, cô không muốn than vãn nhưng nghe tiếng mẹ sẽ thấy dễ chịu hơn. Cô đã gọi nhiều lần nhưng không liên lạc được, bỗng cô nhận được điện thoại của mẹ chồng.

-Ngọc Vân à! Đi chơi có vui không con?

-Dạ có ạ, con cảm ơn mẹ, nơi này rất đẹp!

-Con thích là tốt rồi, Gia Hào nó có tốt với con không?

Tiểu Vũ vô cùng ảm ức, nhưng không muốn làm bà lo lắng nên nói dối:

-Dạ có, anh ấy rất tốt với con, mẹ yên tâm!

-Được rồi, không làm phiền hai đứa nữa, mẹ cúp máy đây!

-Dạ, tạm biệt mẹ!

Tiểu Vũ lại gục đầu vào gối, tại sao cô lại không liên lạc được với mẹ mình chứ? Tiểu Vũ không biết rằng giờ này Du Ngọc cùng Phương Văn đang trên máy bay đi sang Úc. Họ đã lặng lẽ bán tất cả tài sản còn lại, rồi rời khỏi không một ai biết...

.....

Gia Hào trầm mặc ngồi trong phòng, anh thấy mình cũng có hơi quá đáng, nhưng cái tôi quá lớn khiến anh không thể nào mở lời xin lỗi với cô được, đành ngồi đợi vậy.

Anh cứ lặng lẽ ngồi như vậy đến chín giờ tối, Tiểu Vũ vẫn chưa trở lại, anh đi ra biển xem thì thấy cô vẫn ngồi bó gối bất động trên bờ cát, gió biển thổi mái tóc đen nhẹ bay, khiến hình bóng nhỏ bé ấy càng thêm cô đơn làm lòng Gia Hào khẽ xao động. Anh bước đến gần cô nhẹ giọng hỏi:

-Cô định ngồi đây đến bao giờ?

Tiểu Vũ vẫn nhìn đắm đắm ra biển, nói khẽ:

-Lát nữa tôi về, anh đi trước đi.

-Ở đây lạnh lắm, mau vào đi!

-Kệ tôi.

Gia Hào không nói gì thêm, anh bế xốc cô vác về phòng. Tiểu Vũ cật lực giãy giụa nhưng không cách nào xuống được. Lên phòng rồi cô ra ngồi sofa bật tivi lên xem không thèm ngó ngang gì đến anh. Gia Hào bực bội lên giường nằm một bên, anh đã tăng ca ở công ty quá nhiều rồi, kỳ nghỉ này anh phải ngủ bù thật đã mới được!

Nửa đêm Gia Hào thức giấc, anh xoay qua không thấy Tiểu Vũ đâu, nhồm dậy nhìn sang sofa anh thấy cô đang nằm co người như con tôm. Thờ dài một tiếng, anh đi đến bế cô lên giường. Vừa chạm vào cô anh đã cảm thấy nhiệt độ nóng bất thường, vội đặt cô lên giường rồi gọi nhân viên y tế của khách sạn. Vì là khách sạn cao cấp nên có nhân viên phục vụ 24/24h.

Sau khi bác sĩ của khách sạn khám xong, anh theo bác sĩ đi lấy thuốc, lại gọi một phần cháo tự mình mang lên phòng. Anh thay chiếc khăn đặt trên trán Tiểu Vũ, nhẹ nhàng gọi:

-Ngọc Vân, Ngọc Vân, dậy đi!

Tiểu Vũ mơ màng mở mắt, thấy đầu óc quay cuồng, cả người rã rệu, cô thì thào:

-Tôi mệt quá....

-Mệt cũng phải dậy ngay cho tôi!

Anh đỡ Tiểu Vũ dựa vào thành giường, cô ảm ức nhìn anh:

-Anh là đồ xấu xa, tôi ghét anh!

Gia Hào trừng cô, Tiểu Vũ mím môi im bất, cô thấy anh xúc một thìa cháo thổi rồi dứt cho mình.

Cô đang mơ sao? Ai nhéo cô một cái đi. Cái người máu lạnh xấu xa đáng ghét này đang dứt cháo cho cô? Đúng là cô sốt quá sinh ảo giác rồi!

Gia Hào thấy cô ngây ra thì rất mất kiên nhẫn, đưa muỗng cháo chạm vào môi cô. Lúc này Tiểu Vũ mới bừng tỉnh, ngậm muỗng cháo. Gia Hào hài lòng mỉm cười, cô ăn được nửa phần đã không ăn nổi nữa, Gia Hào lấy thuốc cho cô, uống xong cô khẽ nói:

-Cảm ơn anh!

-Không cần, t...- chưa nói hết câu anh đã bị Tiểu Vũ đưa tay bịt miệng.

-Anh đừng nói nữa, tôi ngủ đây.

-Mới uống thuốc xong, nửa giờ sau hãy ngủ.

-Nhưng tôi buồn ngủ lắm!

-Không được buồn ngủ nữa.

-Anh!!! - thật ức chế mà, buồn ngủ cũng không cho! - Hay là...anh kể chuyện tôi nghe đi, tôi sẽ không buồn ngủ nữa!

-Kể chuyện? Cô tự kể tự nghe đi.

-Vậy tôi ngủ. - nói rồi cô lúi nguời toan nằm xuống giường, Gia Hào kéo cô trở lại.

-Thôi được rồi. Tôi kể là được chứ gì! Cô muốn nghe chuyện gì?

-Chuyện có công chúa và hoàng tử ấy!

Tiểu Vũ háo hức ôm cái gối ngồi ngay ngắn nghe kể chuyện, Gia Hào mặt nhăn mày nhí, vắt óc cố nghĩ ra một câu chuyện, thấy anh suy nghĩ lâu quá, Tiểu Vũ ngáp dài một tiếng, anh lập tức lên tiếng:

-Ngày xưa ngày xưa...xưa....xưa...

-Rồi sao nữa?

-Ừm...ờ....rất xưa....rất rất xưa....

-Tôi biết xưa lắm rồi, mà sao nữa?

-Có một nàng công chúa... vì cao quá mà không lấy được chồng...!

-Phi! - Tiểu Vũ bụm miệng cười.

-Sao vậy?

-Không có gì, anh kể tiếp đi!

-Nàng tuyên bố chỉ lấy vị hoàng tử nào cao hơn mình, nhưng tiếc là không có ai cao hơn công chúa cả, đức vua rất phiền lòng vì điều này. Sau đó một hoàng tử nguời lùn muốn cưới nàng làm vợ...

Lúc này, Tiểu Vũ đang nghĩ đến hình ảnh cô công chúa cao kều là Gia Hào còn hoàng tử nguời lùn là mình thì bật cười thành tiếng. Anh thấy cô cười vui như vậy khóe môi bất giác cũng cong lên.

-Chuyện tôi kể buồn cười lắm sao?

-Hay lắm, rồi sao nữa?

-Thôi cô ngủ đi tôi hết biết rồi.

-Ồ!? Sao lại thế? Chưa hết mà!

-Tôi nghĩ hết ra rồi.

-Nghĩ tiếp đi, tôi muốn nghe đoạn cuối, hoàng tử nguời lùn có cưới được công chúa không? - Tiểu Vũ lắc lắc cánh tay anh năn nỉ, Gia Hào đành chiều cô. Được rồi, vì cô là bệnh nhân.

-Ừm...có, cuối cùng hoàng tử người lùn cũng cưới được công chúa cả hai sống hạnh phúc suốt đời! Hết rồi.

-Nhưng mà, làm sao hoàng tử cưới công chúa được, anh ta là người lùn mà!

-Tự cô đoán đi!

Tiểu Vũ cắn môi suy nghĩ mãi không ra, sau một hồi tranh cãi, cô mệt quá ngủ luôn, Gia Hào lại chườm khăn cho cô còn ngồi canh chừng nữa.

Sáng hôm sau Tiểu Vũ mở mắt, thấy Gia Hào gối đầu lên cánh tay gác trên thành giường mà ngủ. Cô thầm nghĩ chắc là mệt lắm, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, Tiểu Vũ nhẹ nhàng ngồi dậy, cái khăn trên trán rơi xuống. Cô xoa xoa trán, đã khô hơn nhiều rồi. Cô đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, sau đó đi ra thì Gia Hào vừa thức, anh thấy cô liền hỏi:

-Cô thấy sao rồi? Đã khỏe hơn chưa?

-Tôi khỏe rồi, anh...có mệt không?

Lúc này Gia Hào mới nhận ra cái lưng của mình mới kinh khủng, cánh tay thì tê rần, anh nhú mày ngồi thẳng dậy vận động cánh tay.

-Tôi không sao, cô muốn ăn gì thì gọi đi nhé, tôi đi tắm đã.

Tiểu Vũ cầm menu thực đơn, nhìn mãi chẳng biết ăn gì, thấy Gia Hào ra bèn đẩy cho anh.

Hai người đang cật lực lấp đầy dạ dày thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, Gia Hào ra mở, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm. Anh khó chịu nhìn người đang toe toét trước mặt, lạnh lùng hỏi:

-Cậu tới đây làm gì?

-Tôi tìm Ngọc Vân, cô ấy nói hôm nay sẽ làm người mẫu ảnh cho tôi đó.

Gia Hào quay lại liếc nhìn Tiểu Vũ đang xì xụp thổi súp, rồi quay lại Triệu Tân:

-Cô ấy bệnh rồi, cậu đi mà chụp ảnh tự sướng. Với lại, vợ tôi không thể tùy tiện cho người khác chụp ảnh được.

-Bệnh rồi? Cô ấy làm sao? Cậu chăm sóc vợ kiểu gì vậy hả?

-Không phải chuyện của cậu!

Nói rồi anh dứt khoát đóng cửa, để Triệu Tân ở ngoài gọi với vào trong:

-Này tên nhỏ mọn! Tôi chỉ muốn thăm Ngọc Vân một lát thôi mà!

Gia Hào nén giận bình thần trở lại bàn ăn, hỏi Tiểu Vũ:

-Có ngon không?

-Ngon lắm! À mà ai gõ cửa vậy?

Gia Hào hơi mất tự nhiên:

-Khụ...là một nhân viên khách sạn thôi.

Tiểu Vũ gạt gù rồi tập trung chuyên môn. Gia Hào thầm nghĩ cái tên Triệu Tân này với anh đúng là tình địch truyền kì mà, trước kia là bạn gái, bây giờ là...vợ!?! Dù anh không yêu Ngọc Vân đi nữa, nhưng nhất định cũng không để tên đó tiếp cận cô.

_____ End chương 7 _____

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đi chơi

Sau khi ăn uống no nê, uống thuốc xong thì Tiểu Vũ muốn ra ngoài chơi, Gia Hào nhất quyết không cho.

-Tôi khỏe rồi mà, cho tôi đi đi!

Gia Hào sờ trán cô rồi dứt khoát nói:

-Không được, cô vẫn còn sốt, khi nào khỏi hẳn mới được đi.

Tiểu Vũ buồn bực bò lên giường chui vào chăn trùm kín mít dầm dẫm:

-Đồ độc tài! Nói không quan tâm đến chuyện của người ta mà cứ suốt ngày bắt người ta phải nghe theo thôi, hờn chút là quát mắng! Xấu tính, khó ưa!

Gia Hào đứng ngay bên cạnh cô nghe thấy hết thì nhin cười, cô gái này nói xấu người ta cũng không thèm xem người ta có ở đó hay không, anh cao giọng:

-Nè nè tôi nghe thấy hết rồi nha, cô dám chửi lên chồng cô à?

Người trên giường im bất, chỉ có chiếc chăn khẽ run lên nhẹ nhẹ. Gia Hào đứng đó một lúc cô vẫn không lên tiếng, anh kéo chăn ra xem thì bỗng giật mình. Trước mắt anh là cô đang cuộn tròn người lại cắn chặt ngón tay lặng lẽ khóc, nước mắt làm mấy sợi tóc bết lại trên mặt vô cùng đáng thương. Anh vội đỡ cô ngồi dậy, kéo tay cô ra giọng đầy lo lắng hỏi:

-Cô làm sao vậy? Sao lại khóc?

Tay anh nhẹ nhàng vén tóc cho cô, Tiểu Vũ bật khóc nức nở, Gia Hào bối rối không biết làm gì, anh lúng túng đưa tay ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai cô:

-Không cho cô đi chơi thôi mà khóc đến vậy sao?

Tiểu Vũ nói trong tiếng nấc:

-Tôi...hức...anh...không cho tôi đi...hức...chơi thì tôi không đi...hức...nhưng mà anh đừng...đừng lớn tiếng quát tôi nữa được không?...

Gia Hào ngây người, bàn tay đang vỗ vai cô khựng lại, Tiểu Vũ đẩy anh ra, nhìn thẳng vào anh nói khẽ:

-Tôi biết anh...anh ghét tôi...hức...vậy anh không cần phải nghe lời mẹ mà đối tốt với tôi đâu...hức...khó chịu lắm, anh cứ mặc kệ tôi đi, chính anh đã nói không quan tâm chuyện của tôi mà!...

Phải rồi, chính anh đã đặt ra những điều luật, cô đã thực hiện nghiêm túc là không xen vào bất cứ chuyện gì của anh, cô cũng không bám theo làm phiền anh, là anh tự áp đặt cô, xen vào chuyện của cô, người sai là anh. Anh đã không quan tâm đến cảm nhận của cô, làm cô phải khóc, anh thấy mình rất tệ. Giờ anh phải làm gì đây?

Gia Hào vô thức đưa tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô. Trong tim anh vẫn còn có Giang Bích Nguyệt, vừa yêu vừa hận, anh không thể mở lòng yêu tiếp Ngọc Vân, anh sợ rằng cô rồi cũng sẽ như Bích Nguyệt. Khi tình cảm thật lòng trao đi bị người ta nhẫn tâm vứt bỏ, trái tim sẽ tự động xây một hàng rào thật vững chắc, không ai có thể vào được nữa, những tổn thương bên trong cũng sẽ không bao giờ biến mất được.

-Đừng khóc nữa, tôi sẽ...không quát cô, không quản cô nữa, nín đi.

Tiểu Vũ thút thít rồi nín hẳn, chỉ còn thì thoảng nấc khẽ, Gia Hào nhân nhạ nói:

-Cô muốn làm gì thì làm, đi đâu thì cứ đi, nhưng nhất định không được qua lại với tên Triệu Tân đó.

-Tại sao? - Tiểu Vũ nhú mày hỏi.

-Cô biết vậy là được. Hắn không phải người tốt.

Nói xong anh ra ngoài, đóng sầm cửa. Anh ra bờ biển tìm một đoạn vắng người thuê một cây dù và ghế dài, ngả lưng hóng gió biển. Tâm trạng rất tệ.

Một lúc sau anh đưa mắt nhìn xung quanh và thấy phía xa ở khúc biển vắng có một dáng người nhỏ nhắn đang thong thả đi đi lại lại. Một chiếc váy liền xanh da trời nhạt dài quá đầu gối, một chiếc nón trắng rộng vành, mái tóc xõa vuốt gọn sang một bên, trông Tiểu Vũ lúc này vô cùng dịu dàng thuần khiết, cô xách giỏ đi chân không vui vẻ đá những con sóng lăn tăn tràn vào bờ. Hình ảnh đẹp đẽ đáng yêu đó được Gia Hào thu trọn vào đáy mắt, nhất thời không thể dời tầm nhìn đi nơi khác.

Tiểu Vũ bỗng thấy vài vỏ sò nhỏ rất đẹp dưới cát, thích thú nhặt lấy ngắm nghía, sau đó mục tiêu của cô là nhặt vỏ sò, còn có mấy vỏ ốc rất đẹp nữa. Một lúc sau cô bụm tay ôm mớ vỏ đã nhặt định đi về, đột nhiên thấy anh đang nằm hóng mát dưới dù thì đi đến. Cô vẫn chưa hết sốt hẳn nên chơi này giờ dưới nắng có hơi choáng váng. Khi anh thấy cô đi về phía mình thì làm bộ nhắm mắt, anh nghe cô hỏi:

-Gia Hào, tôi có thể ngồi ghế bên kia được không?

Anh hé mắt nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, khẽ gật đầu. Tiểu Vũ vui vẻ để vỏ sò trên mặt bàn gỗ nhỏ, ngả người lên ghế, mùi gió biển mằn mặn thổi vào người mang theo hơi nắng ấm khiến cô dễ chịu. Gia Hào quay sang nhìn, thấy cô đang nhắm mắt khoe môi cong lên dịu dàng, trong lòng cảm thấy

thật bình yên. Trước đây lúc hẹn hò với Bích Nguyệt anh cũng không có cảm giác này.

Bỗng có một giọng nói vang lên làm anh suyết mất bình tĩnh:

-Ayyo, xin lỗi đã làm phiền! Ngọc Vân, tôi có chuyện này muốn nói với cô!

Tiểu Vũ thấy Triệu Tân thì vui ra mặt, còn ai kia mặt mũi đen xì. Anh trợn mắt nhìn tên đáng ghét kia thì thầm to nhỏ vào tai vợ mình mà tức nghẹn họng. Hai người đó rõ ràng là không xem anh ra gì. Nhưng vì lúc nãy đã nói không quản rồi nên anh không thể mở miệng được. Sau đó Tiểu Vũ lấy cho Triệu Tân một cái vỗ ốc:

-Cái này cho anh!

-Ồ, đẹp đấy, cảm ơn cô! - Triệu Tân thích thú ngắm nghía rồi cho vào túi áo.

Mặt Gia Hào tím lại. Tại sao cho hấn mà không cho anh?

Rốt cuộc anh nhìn hai người kia vui vẻ đi cùng nhau, thấy họ mới đúng là vợ chồng mới cưới, còn anh thì là người xa lạ. Một nỗi tủi thân len lỏi trong lòng.

Gì chứ! Đùa à? Tổng tài cao cao tại thượng như anh lại tủi thân vì một cô gái? Lục Nam mà biết chắc cười rưng rưng.

.....

Đến chiều, Tiểu Vũ và Gia Hào đang ăn thì Tiểu Vũ có điện thoại, cô nghe máy, là Triệu Tân. Anh ta nói gì đó với cô làm cô rất hào hứng.

-Vậy sao?... Được được!.... Chắc chắn sẽ rất vui đây!... Tôi biết rồi!... Tạm biệt! - cô cúp máy xong mà vẫn còn cười vui vẻ khiến Gia Hào tò mò, nhìn không được bèn hỏi:

-Là Triệu Tân sao? Hấn nói gì với cô vậy?

Tiểu Vũ đang vui nên kể cho Gia Hào nghe:

-Anh ấy nói tối nay khách sạn sẽ tổ chức tiệc tri âm, mời tất cả khách đó, nghe nói còn có tiết mục nhảy múa điệu Hula truyền thống của Hawaii, anh ấy rủ tôi đi xem.

-Vậy rồi cô đi với hấn sao?

-Đi chứ! - Tiểu Vũ gạt mạnh đầu - hiếm hoi mới được đi đến đây, phải xem cho biết chứ!

Thật ra, lúc trưa khi Tiểu Vũ đang ngủ thì nhân viên khách sạn đến đưa vé mời cho anh, đang định tìm lời lẽ để cô đi chung với mình nhưng cái tên đáng ghét đó lại dám cướp lời của anh.

-Cô không nhớ tôi đã nói gì sao?

-Nhưng mà tôi thấy Triệu Tân cũng đâu có xấu như anh nói, anh ta đã làm gì anh à?

Gia Hào quay sang chỗ khác, không trả lời câu hỏi của Tiểu Vũ mà đánh trống lảng:

-Tối nay cô đi với tôi!

-Anh cũng đi? Thật sao? Vậy ba người chúng ta đi chung đi!

-Tôi không thèm đi chung với hấn!!!- Gia Hào giãy lên. Tiểu Vũ khẽ cười:

-Ở cùng một khách sạn, đi dự chung một buổi tiệc, anh nghĩ xem không gặp có được hay không? Anh không thích Triệu Tân thì mặc kệ anh ta là được rồi!

-Hừm!!! - Gia Hào bực bội không thèm trả lời, đúng là ghét của nào trời trao của đó mà!

Thế là đến tối, ba người kéo nhau đi dự tiệc. Sân khấu rộng lớn trong hội trường của khách sạn, đây là dịp kỷ niệm năm năm ngày khách sạn khai trương. Mọi người có thể xem vũ công của khách sạn nhảy múa, hoặc có thể lên sân khấu cùng khiêu vũ, lại còn có những món ăn ngon tuyệt cùng rượu vang nếu bạn không thích hai điều trên.

Sau mỗi bài nhạc cho khách nhảy là một bài nhạc do vũ công của khách sạn nhảy. Tiểu Vũ không biết nhảy nên lấy đĩa đi lấy đồ ăn ở khu thức ăn tự chọn rồi ra bàn ngồi vừa ăn vừa xem người ta nhảy. Cô rất mong chờ điệu nhảy Hula, đang ăn thì Triệu Tân xấp lại hỏi:

-Quý cô, tôi có thể mời cô nhảy một bài chứ?

Tiểu Vũ phì cười phát tay:

-Đừng giỡn, tôi không biết nhảy đâu! Anh đi mà mời Gia Hào ấy!

Tiểu Vũ vừa nói xong, Triệu Tân quay lại đã thấy Gia Hào mang về mặt hung thần đứng sau lưng mình. Anh đưa tay về phía Triệu Tân, trầm giọng:

-"Quý cô", tôi có thể mời ""cô"" nhảy một bài chứ?

Tiểu Vũ hóa đá, Triệu Tân giật giật khoe môi, rồi rất nhanh chóng nhập vai cùng Gia Hào bước lên sân khấu. Hai mỹ nam sóng đôi gây sự chú ý rất lớn, mọi người reo hò ầm ĩ. Nhạc nổi lên, từng bước nhảy của hai người rất điêu luyện, cả sân khấu như bùng nổ theo. Tiểu Vũ ngẩn người há hốc nhìn quên cả ăn, cô không ngờ hai người họ lại nhảy đẹp đến vậy, nhìn hai khuôn mặt biểu cảm băng lãnh kia, từng bước chân lúc dứt khoát lúc uyển chuyển, động tác tay cũng đẹp không kém, tất cả mọi người đều nhìn bọn họ không rời mắt. Bài nhạc kết thúc, hai người cúi chào, một trận mưa hoa rơi trên sân khấu, họ xuống chỗ Tiểu Vũ, cô vỗ tay phấn khích nói:

-Waaa!...hai người nhảy thật là quá đẹp nha! Số một! Số một!

-Tất nhiên rồi! Tôi mà lại!

Triệu Tân cười đắc ý, lấy một ly rượu vang uống, Gia Hào chỉ khẽ nhếch môi, như cười như không nhìn cô, bỗng hội trường sôi nổi hẳn lên, đã đến lúc điệu nhảy Hula cô mong đợi xuất hiện. Tiểu Vũ vô cùng thích thú, cô xem rất say mê, hình ảnh này in rõ nét trong đôi mắt đen sâu thẳm của Gia Hào. Triệu Tân hỏi cô:

-Rất hay đúng chứ?

-Phải phải, rất hay!

Triệu Tân bỗng quay sang thấy về mặt âm u của Gia Hào lại ngửa miệng trêu chọc:

-Này Gia Hào, sao mặt cậu lúc nào cũng nhăn như khi ăn ớt thế? Cười một cái thì giảm thọ à?

-Tôi không có điên như cậu!

Triệu Tân: -.....!!!!

Đến tận khuya mới tàn tiệc, Tiểu Vũ vui vẻ tung tăng bước hai bước một lên cầu thang bộ, vừa hát nghêu ngao khiến Gia Hào cũng vui lây. Cô gái này không quá xinh đẹp, chân không dài, não cũng hơi ít nếp nhăn nhưng bù lại rất đáng yêu, nụ cười tươi tắn của cô có thể làm người ta thấy dễ chịu.

Lên phòng rồi, Tiểu Vũ mới thấy mệt, cô lăn tròn trên giường than thở:

-Oa!!! Về được phòng rồi! Mệt quá đi!...

Gia Hào đến sofa ngồi uống trà, không nóng không lạnh nói:

-Cô cũng biết mệt sao? Thật là ham chơi!

-Hừ, kệ tôi! Không cho anh đắp chăn!

Nói rồi cô cuộn chần quanh người như cái kén, chỉ chừa mỗi cái đầu ra ngoài. Gia Hào im lặng nhìn cô loay hoay cựa quậy trong chiếc chăn to trông như con sâu, khẽ cười.

Sáng hôm sau, Tiểu Vũ vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt của Gia Hào phóng đại trước mắt, cô giật mình suýt thì hét lên. Anh vẫn đang ngủ nên cô nhẹ nhàng ngồi dậy mới thấy mình được đắp chăn lại đang hoảng, còn anh nằm không bên cạnh. Cô sờ lên trán mình gỡ xuống một miếng dán hạ sốt. Tiểu Vũ cảm động nhìn anh, tuy ghét cô, rất hay lớn tiếng với cô nhưng hành động lại rất ân cần, cô kéo chăn nhẹ nhàng đắp cho anh rồi xuống giường.

.....

Hôm nay Tiểu Vũ lại muốn đi chơi, cô đã hết bệnh nên tràn đầy năng lượng. Cô nói với Gia Hào:

-Tôi đi tham quan một chút rồi về!

-Triệu Tân có đi cùng không?

Tiểu Vũ thật thà trả lời:

-Có, hôm trước tôi đi lạc may có anh ấy đưa về giúp, anh ấy biết rất nhiều về nơi này nên tôi nhờ anh ấy đưa đi.

"Anh ấy, anh ấy! Ngọt ngào đến vậy à? Tôi thì không biết chỗ này chắc? Cô coi tôi là không khí à?" - Gia Hào trừng mắt tức giận nghĩ. Tiểu Vũ biết anh không ưa Triệu Tân nên vội lảng:

- Tôi...tôi đi đây!

- Khoan đã! - Gia Hào gọi cô lại.

- Gì...gì vậy?- thấy sắc mặt anh không tốt, cô hơi sợ.

- Tôi đi với cô. Cô cho rằng tôi không biết nhiều bằng hấn ư?

Tiểu Vũ ngạc nhiên nhìn anh, vội nói:

- Không phải, tôi không có ý đó! Tôi sợ...làm phiền anh!

- Hừ, đi thôi! - Gia Hào không nói nhiều nữa kéo cô ra ngoài. Anh đưa cô đi rất xa khách sạn, thăm quan nhiều cảnh đẹp, chụp rất nhiều ảnh. Cô rất vui, cứ tung tăng như chú chim nhỏ. Gia Hào hôm nay vì thấy cô vui như vậy mà tâm tình rất tốt, cũng cười nhiều hơn. Anh nhận ra rằng cô là một cô gái đơn giản, anh chỉ đưa cô đi chơi thôi mà đã vui như vậy. Anh còn nhớ về mặt buồn bã thất vọng của cô lúc anh đặt ra những điều luật kia. Có lẽ, anh đã sai rồi?

- A! Cái kia, đẹp quá!

Tiểu Vũ thích thú đứng trước tủ kính của một quầy hàng lưu niệm chỉ chỉ một cái đồng hồ nhỏ đặt trong vỏ sò to, có mấy viên ngọc nhỏ và những lá rong biển giả xinh xắn xung quanh. Gia Hào nhìn ánh mắt cô phát sáng như đèn ô tô thì bật cười nói với chủ tiệm:

- Tôi lấy cái này!

- Anh...mua cho tôi sao? - Tiểu Vũ nghi hoặc nhìn anh.

- Không thích à? - Gia Hào hơi nghiêng đầu hỏi cô, cô vội nói:

- A, không có không có, tôi thích lắm!

Tiểu Vũ cầm cái túi nhỏ đựng đồng hồ trên tay giờ lên ngắm nghía, vô cùng hạnh phúc. Hôm nay có lẽ là ngày vui nhất từ trước đến nay của cô.

Lúc hai người về thì gặp Triệu Tân đang ủ rũ ngồi xây lâu đài cát bên bờ biển. Gia Hào muốn về phòng nhưng Tiểu Vũ muốn ở lại xem Triệu Tân bị làm sao, rốt cuộc Gia Hào cũng ở lại.

- Hai người còn hỏi? - Triệu Tân bưng bưng bốc hỏa - cô đã nói làm người mẫu ảnh cho tôi rồi không làm, hôm nay nói đi với tôi rồi lại đi với cậu ta, cô...cô...sao lại đối xử với tôi như vậy!...

Khóe môi Tiểu Vũ giật giật, cô lúng túng nói:

- Tôi...xin lỗi anh, tôi không cố ý mà!

Gia Hào nổi cáu:

- Tôi đã nói là không được chụp, cô ấy là vợ tôi không lẽ đi với cậu?

- Sao cậu lúc nào cũng có thành kiến với tôi vậy hả? Tôi đã nói không có ý gì mà!

- Vì cậu là loại người không thể tin tưởng được.

Tiểu Vũ thấy tình hình căng thẳng mới tách hai người ra, đánh trống lảng:

- Thôi mà thôi mà! Hoàng hôn đẹp quá kìa, chúng ta cùng ngắm hoàng hôn đi!

Tiểu Vũ kéo Gia Hào ngồi xuống cát, cả hai mắt to mắt nhỏ trừng nhau một hồi. Sau cùng, ba người cùng ngồi với nhau ngắm hoàng hôn tuyệt đẹp của Kaanapali.

Hai ngày sau đó Gia Hào đều dẫn Tiểu Vũ đi chơi, hai người cũng dần thân thiết hơn, ít ra Gia Hào đã không còn lớn tiếng quát cô nữa. Đây có lẽ là bắt đầu tốt đẹp với cô chăng?

_____End chương 8_____

Hương phấn, hương phấn muôn năm!!!

Mình vô cùng vô cùng thích hương phấn, có ai giống mình không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tình cũ không rủ cũng tới

Sau kì trăng mật, Tiểu Vũ và Gia Hào về biệt thự Ngô gia. Chủ tịch Ngô và Lý Lam phu nhân ra tận cổng đón hai vợ chồng. Tiểu Vũ bước vào phòng của hai người, cô thấy chiếc chăn đã được thay mới. Cô xoay người nhìn Gia Hào, tủm tỉm cười nói:

-Anh nhìn xem, có chăn mới đắp rồi này!

Gia Hào trêu cô:

-Cô đem đi cắt đôi nữa đi!

-Tôi đem đi thật đó! - nói rồi cô đến ôm cái chăn lên, Gia Hào vội bước đến giằng lại, bỗng anh vấp phải chân vali và rồi ngã lên người Tiểu Vũ, đè cô xuống giường. Tiểu Vũ giật mình, định thần lại hét lên:

-Á á anh làm gì vậy?

-Làm gì? Tôi là chồng cô thì cô nghĩ tôi sẽ làm gì? - Gia Hào cố tình trêu cô nên vòng tay ôm cô chặt hơn, giọng nói trầm trầm cùng hơi thở ấm nóng phả vào tai khiến Tiểu Vũ run rẩy bối rối, cổ gầy giữa, tim đập như đánh trống hội.

-Buông...buông tôi ra!!!

Gia Hào bỗng bật cười buông cô ra, Tiểu Vũ ngồi bật dậy lùi vào góc giường phòng thủ. Anh nhìn khuôn mặt đỏ ửng như dâu tây của cô đang bị cái chăn che lại, trêu chọc:

-Cô yên tâm đi tôi đùa thôi. Tôi không có hứng thú với cô đâu!

-Tôi...tôi nay tôi...tôi ngủ sofa!

-Không cần, ngủ như hôm bữa được rồi. Đừng có nhìn tôi như thú dữ thế!

Gia Hào nói xong thì thân nhiên mở vali ra sắp lại đồ đạc, Tiểu Vũ dè dặt nhìn anh rồi cũng mở vali của mình, cô lấy cái đồng hồ Gia Hào mua cho ra ngắm nghía, sau đó trân trọng cẩn thận đặt lên đầu giường. Gia Hào liếc thấy, chỉ là một món quà nhỏ thôi mà, có cần phải nâng niu như thế không? Giang Bích Nguyệt không thích những món đồ đơn giản như vậy, cô nói rằng nó không hợp với đẳng cấp của cô. Anh cũng không tiếc gì mà mua cho cô dây chuyền đá quý cao cấp, lắc tay đặt từ nhà thiết kế nổi tiếng... Gia Hào bây giờ tự hỏi: "Đẳng cấp của con người là gì? Một người thấy vui vẻ hạnh phúc vì một món quà nhỏ bé là hạ cấp, còn người chỉ nhận những món quà sang trọng đắt tiền mới là cao cấp sao? Điều đó có ý nghĩa gì chứ?"

Anh buột miệng hỏi Tiểu Vũ:

-Cô thích nó lắm à?

Tiểu Vũ vẫn không rời mắt khỏi món quà, gật đầu vui vẻ nói:

-Phải, tôi rất thích nó!

-Tại sao? Nó vô cùng bình thường mà?

Tiểu Vũ quay sang mỉm cười với anh:

-Bình thường thì sao? Nó rất đẹp, hơn nữa lại là anh mua cho tôi, à, tôi cũng có cái này tặng anh!

Rồi cô loay hoay tìm trong vali lấy ra một cái hộp rất đẹp đưa cho Gia Hào.

-Gi thế? - Anh nhận lấy hơi nheo mắt nhìn cô, Tiểu Vũ ngưng ngưng nói:

-Tôi hi vọng anh không chê!

Anh nhìn cô mau chóng chuồn lẹ ra ngoài, tò mò mở hộp. Trong hộp là một cái cravat màu đỏ sậm. Gia Hào mỉm cười nâng cravat lên xem, ừm, không tệ! Quà tặng không phải là thứ thể hiện đẳng cấp, mà là sự quan tâm của người tặng với người được tặng. Miễn người được tặng cảm thấy vui vẻ hạnh phúc với món quà đó thì giá trị của nó không còn quan trọng nữa.

.....

Hôm sau hai người về thăm nhà của Ngọc Vân, vì cô không liên lạc được với vợ chồng ông Phuong nên vô cùng lo lắng, ba mẹ chồng cô cũng không có tin gì của họ từ sau khi lễ cưới kết thúc. Gia Hào cùng cô đứng trước cổng, thấy cửa đã bị khóa ngoài. Một người trong khu đi ngang qua thấy hai người bèn nói:

-Hai vợ chồng ông Phuong không có ở nhà đâu, con gái lấy chồng rồi nên họ cũng đi du lịch rồi.

Tiểu Vũ thở phào, thì ra là đi du lịch. Nhưng sao không nói với cô một tiếng chứ?

-Dạ cháu cảm ơn cô!

-Không có gì! - người đó đi tiếp, Gia Hào giờ phải đến công ty, anh bỗng hỏi cô:

-Cô có muốn đến công ty không?

-Tôi được đến đó sao?

-Không muốn đi à?

-Không có, tôi đi chứ!

Gia Hào và Tiểu Vũ đến công ty, công việc đang chờ đợi anh. Lục Nam vừa nhìn thấy anh thì nhào đến ôm chầm lấy:

-Trời ơi sépppppp!!!!!! Sếp đi vắng có một tuần mà em thấy dài như là một trăm sáu mươi tám giờ vậy đó!

Mặt Gia Hào tối lại, đứng im như tượng. Bỗng Lục Nam nhìn qua vai Gia Hào thấy vợ người ta đang kinh ngạc nhìn mình, vội buông ra, thẹn thùng cười:

-A, xin lỗi xin lỗi, tôi không biết sếp phu nhân cũng đến! Thật thất lễ! Chào cô!

Tiểu Vũ ngượng ngùng chào:

-Không sao, chào anh!

Gia Hào về mặt bình thần dẫn cô lại bàn tiếp khách.

-Ngồi đây đợi tôi. Có muốn ăn gì không?

-Không cần đâu tôi đợi anh được rồi.

-Ừm, lát tôi đưa em đi ăn trưa.

Tiểu Vũ thoáng ngạc nhiên nhìn anh, anh xưng với cô là...em? Tiểu Vũ nhoen cười gật đầu, anh gọi điện thoại nội bộ cho một nhân viên, lát sau người đó mang lên cho cô một tách trà và một chiếc bánh ngọt.

Lục Nam trở mắt nhìn Gia Hào, rồi nhìn về phía cô gái nhỏ nhắn đang vừa chơi game vừa ăn bánh nghĩ thầm, không lẽ cô gái bé nhỏ này đã thay thế được vị trí của Giang Bích Nguyệt rồi sao?

Gia Hào sang phòng anh trai để bàn giao lại công việc như trước. Lục Nam đi theo và ôm về thêm một đồng văn kiện.

Gia Hào đang xem lại các tài liệu thì có tiếng gõ cửa, một cô gái ngoại quốc phuong Tây bước vào. Là người đã đón hoa cưới của Tiểu Vũ, Lục Nam ngay từ lúc đó đã chú ý đến cô nhưng lại bận đi tiếp khách giúp Gia Hào, hôm nay mới gặp lại. Cô ấy bước đến chỗ Gia Hào, tự nhiên ngồi xuống ghế trước mặt anh, nói tiếng Trung rất sành sỏi:

-Chào Ngô Tổng!

-Cậu đến đây làm gì? - Gia Hào nhìn cô một cái rồi lại chăm chú vào xấp giấy trên bàn.

-Tớ đến làm việc đây, cậu hỏi vậy có ý gì hả? - cô gái hơi bất mãn nhìn anh.

-Vậy sao? - Gia Hào nghi hoặc nheo mắt lườm cô, cô gái này chưa bao giờ thực sự nghiêm túc làm việc cả.

-Đương nhiên! Hôm ở tiệc cưới tớ đã nói với bác Ngô rồi, bác ấy đã đồng ý. Tớ về thu xếp chuẩn bị hồ sơ mới nộp sáng nay đây.

-Vậy à! Để xem cậu nghiêm túc được bao lâu! - Anh ném cho cô một cái nhìn thách thức.

-Cậu!!!!- cô cau mày, đôi mắt xanh lam trừng Gia Hào, bỗng quay sang bộ ghế tiếp khách bên kia tấm kính thì ngạc nhiên - Ồ..kia là vợ cậu mà! Sao vậy, mang vợ đến công ty luôn à?

- cô nheo mắt trêu anh. Gia Hào lườm cô:

- Nói linh tinh! Tiện đường nên đưa cô ấy đến một lát.

-Đáng yêu thế! Tớ muốn làm quen nha!

-Đừng có đùa quá trớn đó.

Cô gái ấy làm mặt quỷ với anh rồi bước qua khung kính ngăn ngồi đối diện Tiểu Vũ. Lục Nam hỏi anh:

-Gia Hào, ai vậy?

-Bạn của tôi ở Luân Đôn.

Lục Nam không hỏi nữa, hai người chuyển sang nhìn hai cô gái qua tấm kính trong suốt. Cô gái ngoại quốc mở lời trước:

-Chào cô, tôi là Jessica Williams bạn học cũ của Henry, à, ý tôi là Gia Hào, cứ gọi tôi là Jessica. Cô là vợ của Gia Hào à?

Tiểu Vũ tắt điện thoại đặt trên bàn, chào lại:

-Chào Jessica, phải, tôi là Phương Ngọc Vân vợ của Gia Hào. Rất vui được gặp...chị! - Tiểu Vũ cười tươi đưa tay ra bắt tay với Jessica, Jessica cười hép mắt:

-Ôi!... Đáng yêu quá! Ngọc Vân bao nhiêu tuổi rồi vậy?

-Em hai mươi tuổi.

- Vậy xưng chị em cho thân mật, chị hai mươi sáu tuổi rồi!

-Dạ, chị Jessica!

Hai người nói chuyện vô cùng hợp nhau, lát sau Jessica phải về nên tạm biệt Tiểu Vũ, bước ra thấy Lục Nam, bốn mắt nhìn nhau, Jessica đưa tay ra:

-Chào anh, tôi là Jessica Williams, thật thất lễ, giờ mới chào anh!

-À không sao! Chào cô Williams, tôi là Lục Nam.

-Henry những lúc ở Luân Đôn đều nhắc đến anh đó!

-Vậy sao! - Lục Nam ngại ngại cười cười, Jessica cúi người gần anh nói nhỏ:

-Nhưng mà, toàn nói xấu thôi!

Lục Nam đen mặt, Jessica nhanh chóng ra khỏi phòng, còn tủm tỉm cười rất đắc ý.

Sau đó ở trong phòng làm việc, cái gọi là "lục đục nội bộ" trong truyền thuyết đã xảy ra. Gia Hào gặm gừ:

-Jessica, cậu đúng là thích đốt nhà người khác!

.....

Giờ nghỉ trưa, Gia Hào như đã nói chuẩn bị đưa Tiểu Vũ đi ăn trưa. Lục Nam làm bộ bi thương cảm thán:

-Thôi rồi, sắp giờ đã có người đi ăn cơm chung, chỉ còn mình mình ngồi ăn sao mà buồnnnnn quá điiiiii!

Tiểu Vũ nghe vậy che miệng cười, cô nói với Gia Hào:

-Hay là để Lục Nam đi chung luôn đi!

-Không cần đâu, cậu ta diễn trò đấy. - Gia Hào lạnh lùng nhìn Lục Nam.

-Cậu thật là nhẫn tâm!!! - Lục Nam phẫn nộ nói. Sau khi hai người ra khỏi phòng Tiểu Vũ mới hỏi:

-Sao anh biết Lục Nam diễn trò?

-Khi tôi nuôi, đương nhiên biết nó múa thế nào.

Tiểu Vũ phì cười, Lục Nam mà biết Gia Hào xem mình là thú nuôi chắc chắn sẽ sốc lắm.

Hai người vừa đi xuống đại sảnh thì có một giọng nói ngọt ngào gọi tên Gia Hào. Anh và Tiểu Vũ cùng quay lại, Gia Hào bỗng chốc ngậy người kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp đang đi về phía hai người, Tiểu Vũ nhìn biểu cảm của anh, có thể thấy quan hệ giữa hai người này không bình thường.

-Đã lâu không gặp, anh vẫn khỏe chứ? - đôi môi đỏ mọng mỉm cười duyên dáng, bộ váy body màu đỏ hàng hiệu tôn lên từng đường cong quyến rũ trên cơ thể, mái tóc màu hạt dẻ dài đến thắt lưng gọn sóng bồng bềnh, từng bước chân tự tin trên đôi giày cao gót, sắc đẹp và sự quyến rũ của cô gái này ngay cả Tiểu Vũ cũng đổ gục.

-Nguyệt Nguyệt? Là em sao? - Gia Hào khoe môi run run gọi tên cô, cái tên ba năm nay anh chưa một lần gọi thành tiếng.

-Em đây, anh không nhận ra em nữa sao?

Cô ta thân mật ôm cánh tay của Gia Hào. Ánh mắt anh nhìn cô ấy thật ấm áp, Tiểu Vũ đoán chắc rằng cô gái này chính là bạn gái cũ của anh. Và quan trọng là: anh vẫn còn yêu cô ấy. Tiểu Vũ đoán không sai, cô gái đó chính là Giang Bích Nguyệt. Cô cảm thấy mình giờ chỉ là người thừa. Nhưng rồi cô lại nghe giọng Gia Hào lạnh nhạt như khi nói chuyện với cô:

-Em về đây làm gì?

-Chúng ta đi nơi khác nói chuyện đi! Em có chuyện muốn nói với anh! - Giang Bích Nguyệt kéo Gia Hào đi, anh suýt quên Tiểu Vũ để đi với Bích Nguyệt, chợt xoay qua thấy cô liền khựng lại, gỡ nhẹ tay Bích Nguyệt ra, kéo Tiểu Vũ lại cạnh mình, nói:

- Anh xin lỗi, khi khác đi, hôm nay anh đưa vợ đi ăn trưa rồi.

-Vợ?!? Anh...đã kết hôn sao? - Bích Nguyệt sững sốt, cô vừa từ Mỹ trở về, không hề hay biết anh đã kết hôn - với cô gái này?

-Phải, cô ấy là Phương Ngọc Vân. Ngọc Vân, đây là Giang Bích Nguyệt, bạn anh. - Gia Hào rất tự nhiên giới thiệu với cô, Tiểu Vũ gật đầu với Bích Nguyệt:

-Chào chị!

Chị? Thật nực cười! Bích Nguyệt nhìn Tiểu Vũ đánh giá từ đầu đến chân, rút ra nhận xét: thật là què mùa! Người như vậy sao xứng đáng làm vợ Gia Hào? Chắc chắn anh chỉ đùa thôi, anh giận cô vì đã chia tay với anh nên mới cố tình làm vậy để trả thù cô chứ gì!

-Hào, đừng đùa, đây không phải thật đúng không?

Gia Hào nhìn Bích Nguyệt, trả lời chắc chắn:

-Là thật, anh không đùa. Anh đi trước đây, tạm biệt!

Nói rồi anh ôm vai Tiểu Vũ đi ra ngoài, để lại Bích Nguyệt đứng đó cắn môi tức giận, cô thầm nghĩ: "Đồ què, thứ què mùa như cô không xứng đáng làm vợ Gia Hào, người phụ nữ của anh ấy trước kia là tôi, bây giờ và cả sau này cũng phải là tôi!

Hai người đến một nhà hàng, Tiểu Vũ thấy Gia Hào không được tự nhiên, mắt tập trung thì nhẹ nhàng nói:

-Lúc này sao anh không đi với cô ấy đi? Người ta có chuyện muốn nói với anh mà!

-Cô ăn đi, đừng xen vào chuyện của tôi.

Tiểu Vũ thức thoi im lặng ngồi ăn. Cô nhìn thần sắc của anh, cảm thấy quan hệ của hai người có gì đó không giống bạn bè bình thường. Sau khi ăn trưa xong Tiểu Vũ được tài xế của công ty đưa về tận biệt thự, cô ủ rũ lên phòng gieo mình xuống giường. Cô biết lúc này là anh giả vờ thân mật, cô nghĩ, cứ phải diễn xuất mãi thế này cô sẽ thành diễn viên chuyên nghiệp mất.

Gia Hào vốn không yêu cô, nay xuất hiện một Giang Bích Nguyệt xinh đẹp lại còn hình như có ý muốn quyến rũ anh, nếu như vậy, không biết anh có muốn ly hôn với cô không?

_____ End chương 9 _____

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hôn trộm

Ngô Gia Hào quay về công ty, anh thấy Giang Bích Nguyệt đã ngồi đợi anh trong phòng tiếp khách. Lục Nam e ngại nhìn anh:

-Cậu...

-Yên tâm, tớ biết phải làm gì. - Gia Hào ngắt lời Lục Nam, bước vào ngồi xuống đối diện cô. Anh hỏi:

-Em có chuyện gì muốn nói với anh sao?

-Hào...em...em xin lỗi! - ánh mắt Bích Nguyệt long lanh hồi lỗi không dám nhìn anh, tha thiết nói - em về đây chỉ muốn biết một điều thôi, anh... có còn yêu em không?

Gia Hào không biểu lộ bất kì một cảm xúc nào, nhưng trong lòng đang đấu tranh kịch liệt. Anh nhìn thẳng vào cô, thốt ra một chữ:

-Có. - đúng vậy, anh vẫn còn yêu cô, anh không muốn dối lòng mình, anh im lặng chờ đợi phản ứng của cô. Giang Bích Nguyệt mỉm cười, bước sang ngồi cạnh anh, dịu dàng ôm lấy cánh tay rồi ngả đầu vào vai anh.

-Em biết anh vẫn còn yêu em mà! Em cũng vậy, trái tim của em vẫn mãi dành cho anh!

-Thật không? - Gia Hào nhẹ nắm bàn tay trắng mịn của Bích Nguyệt khẽ hỏi. Cô lại khẳng định:

-Thật! Ngày nào em cũng nhớ đến anh. Em xin lỗi, chỉ vì gia đình ép buộc nên em mới làm vậy, Gia Hào, hãy tin em!

Gia Hào nhếch môi, lại vì gia đình, bây giờ xu hướng gả con gái trừ nợ đang là một sao? Anh còn yêu cô, đúng, nhưng muốn quay lại với cô hay không thì câu trả lời là không. Tại sao ư? Gia Hào anh có một nguyên tắc: không yêu một lúc hai người, không yêu một người hai lần. Giang Bích Nguyệt đã bỏ rơi anh một lần thì sẽ có lần thứ hai, anh không ngu ngốc đến nỗi tự đào hố rồi nhảy xuống tự chôn. Anh siết chặt bàn tay Bích Nguyệt:

-Anh tin em. - Anh đương nhiên tin, vì nếu không còn yêu anh cô sẽ không quay lại tìm anh.

Lục Nam bên ngoài không nghe được hai người nói gì với nhau, nhưng hành động thân mật như vậy khiến anh thờ dài, thầm nghĩ cái tên này không biết đang làm gì vậy chứ?!? Không lẽ muốn quay lại thật sao?

Giang Bích Nguyệt vui mừng đặt bàn tay còn lại lên tay anh, giọng nói ngọt ngào như rót mật vào tai:

-Hào...chúng ta quay lại có được không? Hãy cho em thêm một lần nữa yêu anh, em muốn ở bên cạnh anh!

Gia Hào thăm bấu môi trong lòng, muốn quay lại sau khi thẳng chân đá tôi à? Nghĩ tôi đây là quả bóng muốn đá đi thì đá, nhặt lại thì nhặt à? Quên chuyện đó đi babe! Anh nhẹ nhàng nói:

-Chúng ta không thể quay lại được nữa, vì anh đã kết hôn rồi.

-Anh yêu cô ta sao?

-Anh không yêu cô ấy, nhưng anh không thể mang danh ngoại tình được. Chúng ta...đã kết thúc lâu rồi.

-Bắt đầu lại đi Gia Hào, anh hãy ly hôn với cô ta đi, em sẽ không rời xa anh nữa đâu, chúng ta hãy yêu lại từ đầu đi anh. - Giang Bích Nguyệt tha thiết nói, Gia Hào trầm ngâm một lúc rồi dứt khoát lắc đầu:

-Anh không thể ly hôn.

-Tại sao không thể? Anh không yêu cô ta mà!

-Mẹ anh sẽ không tha cho anh nếu anh làm vậy, bà rất thương cô ấy. - bây giờ chỉ có thể đem mẹ anh ra làm bình phong.

-Em hiểu rồi, em về đây, em ở chung cư A-Lâm Viên số 55, nếu anh suy nghĩ lại thì đến tìm em.

-Anh biết rồi. Tạm biệt.

-Em mong anh sớm đến tìm em!

Gia Hào tiễn Bích Nguyệt ra đến cửa phòng, tiếng giày gỗ nhịp xa dần sau cánh cửa, Lục Nam hỏi Gia Hào:

-Cô ấy hẳn là muốn quay lại?

-Ừm.

Gia Hào bước đến ngồi xuống ghế xoay, tiếp tục với mớ giấy tờ. Lục Nam lại hỏi:

-Cậu tính sao?

-Đương nhiên chuyện đó không xảy ra. Kết thúc rồi thì không thể bắt đầu lại được nữa.

Không khí trong phòng rơi vào trầm mặc, Lục Nam biết Gia Hào là một người rất dứt khoát, khi đã phản bội anh rồi thì đừng mong sẽ được tha thứ.

Giang Bích Nguyệt về chung cư, ném túi xách lên ghế sofa, bực bội rót một tách trà uống hạ hỏa. Cô nhếch môi vẽ lên một nụ cười lạnh lẽo:

-Phương Ngọc Vân, tôi sẽ khiến cô rời khỏi Gia Hào sớm thôi!

.....

Tối hôm đó Gia Hào không về biệt thự Ngô Gia, anh ngủ lại căn hộ của mình trong khu chung cư cao cấp gần công ty nên gọi về báo với nhà một tiếng. Tiểu Vũ nghe di Xuyên nói anh không về nhà thì có chút hụt hẫng, uống công cô học di Xuyên được mấy món ngon cô tình nấu cho anh ăn. Lý Lam biết tâm ý của cô nên trách móc Gia Hào:

-Cái thằng Gia Hào này nó lại cường công việc nữa rồi, thật là, cơm nhà cũng không về ăn!

Mọi người chuẩn bị ăn tối thì có tiếng chuông cửa, mọi người cứ tưởng Gia Hào về, nhưng lại là Gia Huy. Anh mang cho chủ tịch Ngô một chai rượu quý. Lý Lam bảo anh ở lại ăn cơm, dù bà là vợ hai nhưng vẫn đối với con trai của vợ cả như con ruột, đối với vợ cả của chồng như chị. Vì vậy Gia Huy cũng rất kính trọng bà. Vợ cả của chủ tịch là bà Trình Uyên, bà sang Mỹ đến nay đã mười năm, mỗi năm chủ tịch và Lý Lam đều sang thăm bà vài lần.

Gia Huy không khách sáo ở lại ăn cơm, anh ra ở riêng cũng lâu rồi, thỉnh thoảng về thăm chủ tịch rồi ăn cơm chung với cả nhà.

-Di Xuyên, con thật nhớ mùi vị đồ ăn di nấu nha! - anh hướng về phía di Xuyên đang lau dọn trong bếp nói. Di Xuyên tươi cười đáp:

-Vậy cậu Huy thường về một chút, hôm nay những món đó đa phần là của mợ Vân nấu a.

-Thảo nào có khác biệt! Em dâu, em nấu ăn khá đấy!

-Cảm ơn anh!

Lý Lam như chợt nhớ ra điều gì, nhìn Gia Huy nói:

-Huy! Con cũng gần ba mươi rồi, mau kết hôn đi!

Gia Huy hơi mất tự nhiên ho khụ một tiếng:

-Dạ con biết rồi ạ! Mẹ thật giống mẹ con, cứ gặp là sẽ bắt con kết hôn!

Lý Lam khẽ thở dài:

-Làm mẹ có con trai chỉ lo có thể thôi, nhưng các anh lúc nào cũng công việc công việc, không hề để tâm tới sự lo lắng của mấy bà già này! Thật là đau lòng!

-Mẹ đừng nói vậy mà!

Chủ tịch Ngô lên tiếng:

-Được rồi Lam Lam, đừng trách con nữa! Huy, hai tuần nữa chúng ta sẽ qua thăm mẹ con, con có đi không?

Gia Huy nghĩ nghĩ rồi nói:

-Có ạ. Con sẽ sắp xếp rồi đi chung với ba mẹ.

-Tốt lắm! - Chủ tịch hài lòng nói, cả nhà cùng ăn rất vui vẻ.

.....

Suốt tuần nay ngày nào Gia Hào cũng tăng ca. Vì biệt thự Ngô Gia khá xa công ty nên anh ngủ lại chung cư luôn. Hôm nay cuối tuần anh mới về biệt thự.

Tiểu Vũ cả tuần không gặp Gia Hào, không có ai giành chỗ, không ai đối co nên cảm thấy có chút nhớ nhớ, hôm nay không biết anh có về không? Tối nào cô cũng từ trên lan can lầu đứng đợi anh rất lâu, sau đó nghĩ đến Giang Bích Nguyệt rồi lại tự cười mắng mình ngốc. Hôm nay cô đã định đi ngủ sớm nhưng trần trọc mãi không ngủ được nên đi ra bậc thềm dưới hiên ngồi.

Hôm nay là thứ bảy mà Gia Hào đến tận mười giờ đêm mới về đến biệt thự. Anh xuống xe ấn vân tay xác nhận mở cổng rồi lái xe vào sân, đèn pha từ xe rọi đến khiến Tiểu Vũ chói mắt, cô giơ cánh tay lên che, Gia Hào tưởng giờ này cô đã ngủ rồi chứ, sao vẫn còn thức mà ngồi đây? Anh tắt máy bước xuống xe, Tiểu Vũ căng mắt nhìn qua bóng tối, sau khi thấy rõ là anh thì khóe môi không kìm được mà cong lên.

-Anh về rồi! - cô khẽ nói.

Như có dòng nước ấm chảy vào, trái tim Gia Hào cảm thấy ấm áp, bao nhiêu mệt mỏi phút chốc tan đi. Đáy mắt khắc sâu bóng dáng nhỏ bé đơn độc ngồi dưới bậc thềm mỉm cười với anh. Anh bước đến ngồi xuống bên cạnh cô:

-Sao vẫn chưa ngủ?

-Tôi không ngủ được.

-Nhớ tôi sao? - anh đang hỏi gì thế này!/? Chẳng biết sao lại buột miệng mà hỏi nữa, nhưng anh không ngờ Tiểu Vũ lại trả lời:

-Ừ... -Gia Hào thoáng ngáy người, Tiểu Vũ lại nói tiếp - mấy ngày qua không có ai giành chỗ với tôi hết nên ngủ rất ngon. Hôm nay chắc là ngủ đủ rồi nên giờ chưa muốn ngủ.

-.... - Cảm giác như bị dội một gáo nước lạnh, Gia Hào trừng trừng nhìn khuôn mặt nghiêng ngáy thơ vô (số) tội ấy, rồi hằm hừ đứng dậy đi vào nhà. Tiểu Vũ vội theo sau anh, vốn định hỏi: "Anh có gặp Giang Bích Nguyệt nữa không?" Qua cửa miệng thành:

-Anh có muốn ăn cơm không?

Gia Hào đi tới chân cầu thang đứng lại, không nhìn cô, gật đầu rồi đi tiếp. Tiểu Vũ bối rối gãi gãi đầu nhìn bóng lưng anh, lúc này còn nói chuyện mà, bộ cô đã làm gì sai sao?

Tiểu Vũ vào bếp hâm nóng thức ăn dọn ra bàn. Gia Hào bước đến ngồi xuống ghế, Tiểu Vũ bung com đến cho anh:

-Anh ăn đi, xong thì gọi tôi nhé!

-Cô không ăn sao?

-Tôi không đói, tôi đi xem tivi đây.

Tiểu Vũ ra ngoài phòng khách bật tivi lên xem, Gia Hào ăn thức ăn cảm thấy mùi vị hơi khác với di Xuyên nấu nhưng cũng rất ngon, anh đoán là Ngọc Vân đã nấu, vì mẹ anh mà vào bếp thì...anh không dám nhớ đến nữa. Gia Hào vừa ăn vừa mỉm cười, anh nghĩ mình nên về nhà thường xuyên hơn.

Sau khi ăn xong Gia Hào nhìn ra phòng khách thì thấy Tiểu Vũ đã ôm gối ngủ gục rồi, anh khẽ lắc đầu thở dài rồi tự mình dọn dẹp. Xong xuôi anh ra lay cô dậy nhưng cô chỉ ậm ừ rồi xoay người rúc vào lưng ghế, Gia Hào bắt lực thở dài, ngủ say như vậy dù anh có làm gì cô thì chắc cô cũng không hay biết! Anh tắt tivi rồi lại phải bế cô lên phòng. Mùi tóc thơm dịu dàng vương vấn nơi đầu mũi, thật dễ chịu khiến anh lưu luyến không muốn rời. Gia Hào đắp chăn cho cô rồi cách một lớp chăn ôm cô vào lòng. Anh vuốt mái tóc mềm mượt của cô, thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Gần sáng Tiểu Vũ mở mắt, chợt quay người mới phát hiện mình đang nằm trong vòng tay Gia Hào, cô vô cùng sửng sốt muốn vùng ra nhưng Gia Hào lại ôm chặt hơn. Cô ngước lên nhìn khuôn mặt say ngủ của anh, cũng không nỡ đánh thức nên đành nằm im nhìn trần phòng đếm cừu.

Nhưng mà đếm mãi cũng quá chán đi, ngước lên nhìn anh lần nữa, càng nhìn tìm Tiểu Vũ càng đập mạnh hơn, có một thôi thúc mạnh mẽ vang lên trong đầu: hôn anh ấy đi. Tiểu Vũ nhìn đôi môi của anh, rất gần đó, nhưng mà nếu cô động dậy mạnh thì anh sẽ thức mất. Thầm thở dài một tiếng, cô từ từ nhích người lên thật nhẹ nhàng, cuối cùng cũng nhích tới rồi, anh vẫn chưa thức, cô mỉm cười hôn khẽ vào môi anh một cái.

Ai, lần đầu tiên Lâm Tiểu Vũ hôn trộm đó nha, cô nhìn lên trần nhà im lặng cười rất đắc ý. Bỗng có một giọng nói ngái ngủ vang lên bên tai, còn mang ý cười:

-Hôn trộm được một cái mà đã đắc ý vậy sao? Cô cũng to gan thực, dám lợi dụng tôi à?

Tiểu Vũ giật mình xoay qua, vừa vặn chớp mũi hai người chạm vào nhau, cô lập tức vùng ra khỏi anh nhưng anh nhanh hơn kéo trở lại. Giọng nói trầm ấm lại thì thầm vào tai cô:

-Hôm qua, cô ngủ rất say đó có biết không?

Tiểu Vũ cảm thấy toàn bộ cơ thể đều nổi gai ốc, đến nói chuyện cũng không suôn sẻ:

-T- thì...thì sao?

-Cô không biết tôi đã làm gì cô đâu!

Tiểu Vũ sau khi đã tiếp thu câu nói của anh thì sợ hãi nhích ra xa:

-Anh...anh đã làm gì tôi hả? - hai tay cô bắt chéo trước ngực, Gia Hào làm vẻ mặt xấu xa nhích đến gần cô, chớp mắt nói:

-Cô nghĩ thử xem tôi đã làm gì nào? - anh đưa tay về phía Tiểu Vũ, cô lùi ra xa miệng nói:

-Anh đừng qua đây, không được qua đây! - rồi "Phịch" một tiếng từ trên giường rơi xuống sàn. Vợ vã quên cả đau cô đứng bật dậy lao vào phòng tắm, mặt đã đỏ ửng lên. Gia Hào nằm trên giường không nhìn được nữa phá lên cười, sao trên đời lại có một cô gái ngốc nghếch đến thế chứ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sống chung

Lâm Tiểu Vũ đứng trước gương vỗ vỗ cái mặt đỏ như cà chua của mình, sau khi làm vệ sinh cá nhân xong ra ngoài thấy Gia Hào đang nhìn mình chòng chọc thì vừa thẹn vừa sợ chạy tuốt xuống lầu. Gia Hào trên giường cười sằng sặc, đúng là tiểu bạch thỏ, đáng yêu thật nha!

Một tuần nữa trôi qua, Gia Hào cố gắng lắm về biệt thự được hai lần, hai đêm đó Tiểu Vũ sống chết cũng không chịu ngủ chung giường với Gia Hào, kết quả Gia Hào nặc kệ cô ngủ ở sofa luôn. Hôm nay hai người đi tiễn vợ chồng chủ tịch đi Mỹ. Lý Lam đưa cả dì Xuyên đi cùng nên bảo Gia Hào cho Tiểu Vũ sang chung cư ở cùng anh, Gia Hào bắt đầu đi đồng ý.

Tiểu Vũ lấy vài món đồ cần thiết rồi theo anh qua chung cư, Gia Hào để cô ở phòng của khách. Tiểu Vũ lăm lét nhìn anh rồi nhanh chóng kéo vali vào phòng khóa cửa lại. Gia Hào ngăn người nhìn, bộ anh là dã thú hay sao mà lúc nào cô cũng tỏ ra sợ anh vậy chứ!

Tiểu Vũ sắp xếp xong cảm thấy hơi đói, cô ra ngoài thấy Gia Hào đang ngồi xem tivi ở phòng khách, cô giữ khoảng cách rồi cất tiếng hỏi:

-Anh...trong bếp có đồ ăn không vậy?

-Đồ ăn? - Gia Hào hơi nhướng mày - hình như là...không!

Tiểu Vũ tròn mắt:

-Vậy anh ở đây ăn cái gì?

-Tôi ăn ở ngoài, đây là nơi để ngủ và làm việc.

-Ngủ và làm việc thôi mà cũng cần nhà lớn vậy sao!

-Rồi sao? Cô ý kiến gì đây?

-Kh-Không có gì! - Tiểu Vũ chạy vào bếp và lập tức há hốc. Ở đây không có bất kì vật dụng nấu nướng nào, tủ lạnh cũng không, phòng bếp tuy sạch sẽ nhưng trống huơ trống hoác. Cô chạy ra chỉ về phía bếp khóc không ra nước mắt:

-Anh! Anh sao đến đồ làm bếp cũng không có?

-Tôi không dùng thì có để làm gì?

Tiểu Vũ khô héo lời, cô không thích ăn ở ngoài đâu, ba mẹ chồng không biết khi nào mới về, hơn nữa là cô muốn tự tay nấu cho anh ăn. Xem ra đành phải xuống nước năn nỉ anh đi mua đồ gia dụng mới được. Cô nhỏ nhẹ nói:

-Gia Hào...chúng ta đi...đi mua đồ làm bếp có được không?

-Ăn ở ngoài được rồi, mua làm gì!

-Cho tới khi ba mẹ về luôn sao?

-Ừ.

-Thôi...!... Năn nỉ anh luôn đó, tôi không muốn ăn ở ngoài hoài đâu!

-Kệ cô! - Gia Hào vẫn dán mắt vào tivi, lạnh lùng nói. Tiểu Vũ xị mặt, hàng mi cong cụp xuống, lui thui lấy áo khoác mặc vào. Đi ngang qua lưng Gia Hào còn liếc anh, lăm bắm:

-Tôi muốn nấu cho anh ăn mà không chịu thì thôi!

Cô mở cửa ra ngoài, định bụng sẽ bắt taxi đi nhà hàng ăn. Gia Hào nghe rõ câu lầu bầu của cô, nghĩ nghĩ một lúc rồi mỉm cười, cầm chìa khóa xuống tầng hầm lấy xe.

Anh lái xe ra ngoài khu chung cư, chạy chậm chậm nhìn kĩ bên vỉa hè, chợt thấy hai người đàn ông vạm vỡ đang ép một cô gái vào tường rào, hình dáng cô ấy rất quen mắt, anh vội cho xe vào lề rồi nhanh chóng xuống xe.

Lâm Tiểu Vũ bị hai người đàn ông lạ giữ tay ép vào tường, cổ vùng vẫy, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh hai người áo đen đang giữ cô, còn cô thì giãy giụa nhìn một người phụ nữ đang kí vào tờ giấy gì đó. Cô sợ hãi hét lên kêu cứu, hai người đó cất tiếng cười khà ồ, một tên bịt miệng cô lại. Bỗng một giọng nói như mang hơi lạnh từ địa ngục cất lên làm bọn chúng rùng mình:

-Buông cô ấy ra.

Hai tên vạm vỡ quay lại nhìn Gia Hào từ đầu đến chân, thấy vóc dáng cao gầy của anh thì có chút khinh thường, một tên buông cô ra, hất mặt nói:

-Mày là ai? Khôn hồn thì đừng xen vào chuyện của bọn tao. Nếu không thì đừng trách!

-Tao là người sẽ cho bọn mày biết thế nào là lễ độ. Mau thả cô ấy ra!

-Tao-không-thả. - hấn nói rồi nhếch môi vênh mặt lên thách thức Gia Hào, anh nhanh như chớp cho hấn một cước ngã lăn quay, tên kia xô Tiểu Vũ ra rồi lao vào Gia Hào. Tiểu Vũ bị xô ngã bò dậy hoảng loạn ôm đầu bỏ chạy, miệng không ngừng lẩm bẩm:

-Đừng!...Không! Đừng kí!... Đừng bắt tôi, tha cho tôi đi!

Gia Hào thấy cô chạy thì vội vứt tên này ra đuổi theo, được một đoạn thì đụng phải một người, cả hai ngã lăn quay.

-Aida!!! Đi đứng sao không nhìn đường!!! - người đó gào lên, khi nhìn rõ đối phương thì ngạc nhiên:

-Gia Hào? Làm gì vội vậy?

-Chuyện gấp, xù giúp tôi hai tên đằng sau. - anh nói xong thì vụt chạy tiếp, Triệu Tân đang ngờ ngác thì nghe tiếng la ó, đằng xa có hai người đang chạy đến, anh vội đứng dậy cản lại. Tiểu Vũ đã chạy sắp đến làn xe đông đúc, Gia Hào sắp đuổi kịp hét lên:

-Ngọc Vân! Đứng lại!!!

Tiểu Vũ không nghe được gì nữa, cô bước chân xuống làn đường, một chiếc ô tô đang chạy đến bấm còi inh ỏi. Tiểu Vũ ngây người nhìn, cô như thấy trước đây cũng từng có một chiếc xe lao đến mình như thế này, nhưng không thể nhớ đó là lúc nào, ở đâu. Bỗng có một lực kéo mạnh cô vào vỉa hè, Gia Hào ôm cô ngã xuống đất.

-Ngọc Vân, có sao không? Có bị thương không? - anh đỡ cô ngồi dậy, lo lắng xem xét, Tiểu Vũ ánh mắt thất thần, hai dòng nước mắt chảy dài, ngơ ngẩn nói:

-Họ sẽ mang mình đi bán...nội tạng... còn thịt thì làm nhân bánh bao... Bánh bao thịt...không! Mình phải chạy! Không được!...

Cô vùng ra khỏi Gia Hào, anh thấy cô hoảng loạn như vậy có hơi sững sốt, vội giữ chặt trấn an cô:

-Ngọc Vân, là tôi đây, Gia Hào đây, đừng sợ! - anh nắm hai vai cô cho cô nhìn thẳng vào mình - em bình tĩnh lại đi được không?

Tiểu Vũ ngây ngốc nhìn anh rồi đôi mắt mở to ra, cô nắm chặt cánh tay anh:

-Gia Hào...đáng sợ!... Bọn họ bắt tôi!...Gia Hào!!! Oa..oa...

Cô khóc òa lên, Gia Hào ôm chặt cơ thể đang run rẩy của cô ôn nhu vỗ về. Một cô gái yếu đuối mỏng manh như một bông hồng thủy tinh như vậy, ý định dằn vặt cô cho vui lúc này giờ tan biến, chỉ còn cảm giác muốn bảo vệ, che chở cho cô. Trong lòng anh chợt đau nhói. Anh nhẹ đỡ cô đứng dậy, lau đi nước mắt rồi dịu dàng vuốt tóc cô:

-Không sao rồi, đừng khóc nữa, tôi ở đây, đừng sợ!

Tiểu Vũ ngược đôi mắt long lanh đầm nước nhìn anh, gạt đầu trong tiếng nấc khê, anh ôm vai cô đi, sau đó gặp Triệu Tân đang nhíu mày chống nạnh đứng cạnh một đồng thịt gồm hai tên lưu manh. Thấy hai người, Triệu Tân vội hỏi:

-Đã xảy ra chuyện gì? Ngọc Vân làm sao vậy?

-Không sao, bị hai tên đó làm hoảng sợ chút thôi. Cảm ơn đã xử chúng giùm tôi.

-Triệu Tân sao anh lại ở đây? - Tiểu Vũ đã bình tĩnh lại, hỏi Triệu Tân, anh ta cười:

-Anh về nhà!

-Nhà? - Tiểu Vũ và Gia Hào đồng thanh, Gia Hào nói tiếp - tôi nhớ nhà cậu đâu phải ở đây?

Triệu Tân hào hứng nói:

-Tôi mới mua! Ở chung cư đằng kia kia! - anh ta chỉ tay về phía chung cư có nhà của Gia Hào, anh xám mặt, không phải chứ?!?

Cả ba người cùng nhau trở về chung cư bằng xe của Gia Hào. Lúc này Tiểu Vũ nhìn sang mới thấy cánh tay áo sơ mi của Gia Hào bị rách, cánh tay bị trầy xước một vết dài chảy máu, do lúc nãy anh đỡ cho cô không bị thương. Tiểu Vũ đau lòng, nước mắt lại rơi xuống nhưng cô quay đi không để Gia Hào thấy. Đến chung cư, ba người cùng đi lên lầu hai, Triệu Tân chỉ cánh cửa căn hộ đối diện căn của Gia Hào, nói:

-Nhà tôi đó! Hai người rảnh thì qua chơi nhé!

-Hừ! - Gia Hào rất rất không vui, anh lườm Triệu Tân rồi kéo Tiểu Vũ lại mở cửa vào nhà.

-Áy..thái độ của cậu vậy là sao hả? Nhà cậu ở đó sao? Thật là trùng hợp nha!

Gia Hào trừng anh ta:

-Tôi không thích trùng hợp với cậu! - nói xong vào nhà đóng sầm cửa. Triệu Tân lắc đầu cười khổ, aiz, người đầu mà thù dai dễ sợ!

Vào nhà, Gia Hào bảo Tiểu Vũ đi thay đồ vì lúc nãy ngã bẩn rồi, cô kéo áo anh nín lại.

-Gì vậy? - Gia Hào khó hiểu hỏi. Tiểu Vũ lí nhí nói:

-Anh...anh bị thương rồi!

-Hả? - Gia Hào lúc này mới cảm giác được cánh tay có hơi đau, anh xem qua vết thương rồi nói:

-Không sao! - Gia Hào nói rồi đi thay quần áo, ra phòng khách đã thấy Tiểu Vũ ngồi đợi với hộp cứu thương, cô bắt anh phải ngồi yên để cô sát trùng vết thương.

-Tôi đã nói không sao rồi mà, trầy có tí xú!

-Vết trầy dài thế này, còn chảy máu nữa, anh không đau sao?

-Hơi rất chút thôi.

Tiểu Vũ lườm anh rồi nhẹ nhàng sát trùng vết thương, mặt nhăn nhó như chính mình bị đau vậy, cô khẽ thở dài:

-Tôi xin lỗi, cũng cảm ơn anh!

Gia Hào nhìn cô cẩn thận bôi thuốc cho mình, tự nhiên tâm tình rất tốt, đưa tay xoa đầu cô nhẹ nhàng nói:

-Không sao, em không cần phải áy náy!

Tiểu Vũ như không tin vào tai mình, ngẩn ra nhìn anh, trái tim bé nhỏ lại đập loạn lên, Gia Hào nhìn đi chỗ khác hắng giọng vài cái:

-E hèm, đầu em dính bụi, đừng có nghĩ nhiều!

Tiểu Vũ mặt nóng bừng gật gật đầu vội quay đi dẹp hộp cứu thương. Sau đó trở ra, Gia Hào rất tự nhiên dắt tay cô dẫn đi.

-Anh dắt tôi đi đâu vậy?

-Đến nơi sẽ biết!

Tiểu Vũ không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn lên xe. Gia Hào đưa cô đi đến một trung tâm mua sắm. Tiểu Vũ khó hiểu nhìn anh:

-Anh cần mua gì sao?

Gia Hào không nói gì dắt cô vào khu điện máy.

-Em cần gì cứ mua.

Tiểu Vũ tròn mắt nhìn anh, không giấu được vui mừng:

-Thật sao? - Gia Hào gật đầu, cô phấn khích vỗ tay cười tít mắt, reo nho nhỏ - tốt quá tốt quá!

Gia Hào thấy hành động trẻ con của cô khóe môi cũng cong lên, nhưng nhanh chóng làm mặt lạnh, giục:

-Chọn nhanh đi, tôi đói ý bây giờ!

Tiểu Vũ vui vẻ cùng anh xem qua các mẫu mã rồi chọn mua đủ hết các đồ gia dụng. Sau đó hai người về nhà, sắp xếp số đồ vừa mua được chuyển đến, sắp xếp xong cũng đến xế chiều, Tiểu Vũ mệt lả nằm bò ra bàn ăn than thở, Gia Hào gọi một chiếc pizza, hai người vừa ăn vừa ngắm nhìn căn bếp mới. Gia Hào nhìn Tiểu Vũ, buột miệng nói:

-Ngày mai tôi có cuộc họp sớm, em làm cơm mang đến công ty cho tôi.

Tiểu Vũ vui vẻ gật đầu:

-Anh muốn ăn món gì?

-Gì cũng được.

Cô lại gật gù rồi suy nghĩ xem ngày mai nấu món gì.

Lúc này ở một công viên, Lục Nam đang đi dạo thì thấy một cô gái ngoại quốc đang ngồi im lặng trên ghế đá, đôi mắt xanh nặng trĩu tâm sự nhìn vô định trong ánh nắng chiều buông, khiến lòng anh chùng xuống. Điều quan trọng hơn là, cô gái ấy chính là người anh đang để ý - Jessica Williams. Anh bước đến chào hỏi:

-Chào cô Williams.

Jessica hơi giật mình nhìn lên thấy Lục Nam, cô cố gắng nở một nụ cười xã giao:

-Chào anh! Anh đang đi dạo sao?

-Phải, tôi ngồi đây được không?

-Được chứ, anh ngồi đi!

Jessica ngồi một đầu ghế đá, Lục Nam ngồi bên còn lại, ở giữa hai người cách một khoảng trống.

-Chiều nay nắng đẹp nhỉ? - Lục Nam dựa lưng vào ghế thoải mái nói, Jessica vẫn trầm tư nhìn xa xăm, đôi mắt xanh xinh đẹp khẽ xao động một chút ý cười:

-Phải, chiều nay nắng thật đẹp!

-Cô đang có tâm sự sao?

Jessica quay sang nhìn Lục Nam, cô thật sự đang cần một người lắng nghe.

-Sao anh biết?

-Trên mặt cô viết rõ ràng ra kia!

Jessica hai tay ôm mặt nhìn anh:

-Thật không?

-Thật, cô lấy gương ra xem xem!

Jessica lấy điện thoại ra soi, có gì đâu chứ? Nhưng bản thân cô nhìn vào cũng thấy rõ là mình đang buồn. Cô thở dài nhìn Lục Nam:

-Anh nói đúng.

-Cô có cần người lắng nghe không? Tôi tình nguyện làm thùng rác cho cô vứt nỗi buồn đi đấy!

-Sao anh phải làm vậy chứ?

-Vì tôi muốn làm người tốt, nếu giúp người khác cảm thấy vui vẻ thì bản thân mình cũng thấy vui vẻ!

-Haiz, chuyện nhiều lắm... Tôi đang cảm thấy rất bế tắc, gia đình, tình cảm, tôi hầu như không có thứ gì trọn vẹn cả. Nhiều lúc tôi tự hỏi mình sống để làm gì? Với những người tôi yêu thương tôi là gì của họ? Tại sao họ không nghĩ cho tôi một chút nào? Tại sao... - Jessica nghẹn ngào, cô cúi đầu bật khóc. Lục Nam ngẩng ra nhìn cô, anh luôn thấy một Jessica vui vẻ hoạt bát vô tư ở công ty, không ngờ giờ lại có thể thấy một Jessica đa cảm như thế này. Anh lúng túng rút chiếc khăn tay trong túi áo đưa cho cô, Jessica lau nước mắt:

-Tôi xin lỗi, tôi không kèm chế được!

-Có gì phải xin lỗi chứ, con người ai cũng có lúc vui lúc buồn, buồn thì khóc còn vui thì cười. Cô cứ khóc thoải mái đi, tôi không thấy gì đâu!

Nói rồi anh lấy tay che hai mắt lại, Jessica bị hành động của anh chọc cười, cô nói:

-Cảm ơn anh, Lục Nam! Tôi thấy thoải mái hơn rồi, tôi không khóc nữa đâu.

Lục Nam bỏ tay xuống, Jessica kể cho anh nghe về gia đình không trọn vẹn của mình. Từ nhỏ cô đã mất mẹ, ba cô cưới thêm một người vợ nữa, nhưng người phụ nữ này không hề yêu thương cô. Lúc có ba cô thì bà ta giả vờ lo lắng chăm sóc, ông đi rồi bà ta lại mắng nhiếc đánh cô, bởi vậy Jessica luôn ở kí túc xá của trường, chẳng mấy khi về nhà. Tình cảm cha con của hai người cũng nhạt dần. Jessica hiện đang có một người bạn trai, cô rất yêu anh ấy, nhưng hiện tại cô đang nghi ngờ anh có người khác. Thật sự lúc này cô đang ở dưới đáy của sự cô đơn, bế tắc hoàn toàn.

Lục Nam nghe cô tâm sự xong, hỏi cô:

-Cô đã thấy khá hơn chưa?

-Cảm ơn anh, haiz, nói ra hết rồi thoải mái thật đó, trước giờ chưa từng có ai nghe tôi nói cả.

-Cô không có bạn sao?

Jessica cười buồn:

-Tôi có một cô bạn rất thân, nhưng hình như cô ấy đang hẹn hò với bạn trai tôi. Còn Henry thì anh biết rồi đấy, cậu ta đời nào kiên nhẫn nghe ai bao giờ!

Hai người nói chuyện một lúc nữa đến khi mặt trời lặn, Lục Nam đưa Jessica về nhà.

_____End chương 11_____

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Kết thúc lâu rồi

Sáng hôm sau Gia Hào dậy sớm, anh chuẩn bị xong ra ngoài đã thấy Tiểu Vũ loay hoay trong bếp. Anh đứng dựa vào tường ngắm cô từ phía sau, chỉ với một mái tóc cột búi cao, một bộ đồ thường đơn giản, một chiếc tạp dề bình dị nhưng lại khiến anh không thể rời mắt. Người con gái nhỏ nhắn này cho anh một cảm giác bình yên, khơi dậy ý muốn bảo vệ, ủ ấm mầm yêu thương trong trái tim anh. Chỉ là anh cần thêm thời gian để khẳng định tình cảm của mình. Anh định đi nhưng một mùi thơm từ bếp bay ra xông vào mũi khiến anh đứng lại y chỗ cũ.

Tiểu Vũ quay ra thấy Gia Hào đứng lù lù bất động thì giật mình kêu lên:

-Oái mẹ ơi! Giật cả mình! Anh muốn dọa chết tôi à?

-Hừ! Bộ tôi giống ma lắm sao? - Gia Hào lườm cô. Tiểu Vũ liếc anh, không nói gì đặt đĩa rau lên bàn, rồi vừa quay lại bếp xúc thịt băm xào vào đĩa, vừa dụi giọng nói:

-Anh ăn sáng rồi hẵng đi làm!

Gia Hào thoáng ngẩn ra nhìn bóng lưng bé nhỏ của cô, trong lòng như được rót mật, anh nhìn đồng hồ, cũng còn sớm nên gọi cho Lục Nam:

-Tôi ăn sáng ở nhà, cậu cứ đi trước!

-Ừ...ơ?!? Đây!!! Alô? - Lục Nam sau khi nhận ra bất thường thì vô cùng ngạc nhiên, trước giờ Gia Hào không ăn sáng ở nhà, anh thường đến công ty ăn với Lục Nam. Lục Nam nhìn điện thoại tui thân thâm nghĩ: "Người ta có vợ ở nhà nấu cho ăn rồi, còn mình vẫn một mình một mình!!! Thật bất công, ai nói tui nghe tại sao đi!!!"

Tiểu Vũ lấy bánh mì sandwich ra cắt một lát đặt lên đĩa, trái xà lách lên rồi đến một lớp thịt xào, một lát cà rồi một lớp rau, sau cùng đặt tiếp lát bánh mì lên đây qua cho anh. Gia Hào mờ mịt nhìn đĩa bánh rồi cầm lên cắn một cái. Tiểu Vũ căng thẳng đợi phản ứng của anh. Gia Hào thoáng ngẩng người trước mùi vị lạ nhưng rất ngon này. Nhưng rồi nét mặt nhanh chóng nghiêm lại, như thể mùi vị này cũng bình thường thôi. Tiểu Vũ thấy anh không có ý kiến gì cũng thờ phào yên tâm. Gia Hào ăn xong còn muốn thêm một cái nữa, Gia Hào nhìn Tiểu Vũ chăm chú làm, sao mà cô đáng yêu vậy chứ!

Ăn xong Gia Hào còn uống hết ly sữa Tiểu Vũ đã làm sẵn trên bàn. Anh chuẩn bị đi còn quay lại nói:

-Từ giờ, em không được xưng tôi nữa, trước mặt mọi người phải diễn vai hai vợ chồng yêu thương nhau, hiểu không? Tôi không muốn người ta đàm tiếu

quan hệ của chúng ta.

Tiểu Vũ ngoan ngoãn gật đầu, anh hài lòng xoa đầu Tiểu Vũ nói:

-Nếu ra ngoài phải cẩn thận, có chuyện gì thì gọi cho tôi ngay, biết chưa?

-Em...em biết rồi!

Gia Hào mỉm cười bước đi, Tiểu Vũ ngẩng ngẩng nhìn bóng lưng anh khuất sau cánh cửa.

Cô ở nhà nấu thức ăn sẵn tiện làm một số bánh quy, gần trưa thì mang đến công ty.

Cô đến nơi nhưng Gia Hào chưa về phòng nên vào trước ngồi chờ anh. Cô mở điện thoại nhìn đồng hồ, đã đến giờ nghỉ trưa rồi. Gia Hào cùng Lục Nam vừa đi gặp khách hàng về, vừa thấy cô ngồi đợi nét mặt lập tức dần ra. Tiểu Vũ ngẩng lên thấy anh vội chạy ra, vui vẻ nói:

-Gia Hào, hôm nay em làm sườn xào chua ngọt đó! Lục Nam anh cũng vào ăn chung luôn đi!

-Tôi cũng có phần nữa à? - Lục Nam nghe vậy hớn hờ hởi, Tiểu Vũ gật đầu:

-Có chứ, tôi làm nhiều lắm! À, Gia Hào anh gọi Jessica cùng ăn luôn cho vui nha!

Gia Hào nhìn cô riu rần như chú chim nhỏ, mỉm cười ảm áp rồi lấy điện thoại ra gọi cho Jessica. Lục Nam trông thấy vô cùng sùng sốt, rất lâu rồi anh mới thấy lại vẻ mặt này của Gia Hào. Tiểu Vũ rất tự nhiên kéo tay anh vào bàn ngồi, sắp xếp đồ ăn ra bàn rồi lấy ba cái bát ra, cô đưa cho mỗi người một đôi đũa rồi xới cơm cho từng người. Lục Nam ánh mắt sáng rực nhìn Tiểu Vũ, cảm thán:

-Woa...vợ sắp thật là chu đáo nha! Giỏi thật đó! - anh ăn một miếng thịt rồi lập tức tròn mắt, đưa ngón cái lên - um! Ngon, số một!

Tiểu Vũ tủm tủm cười trù, Jessica vừa đến, Tiểu Vũ thân mật ra nắm tay cô kéo vào ngồi cạnh Lục Nam rồi xới cơm cho cô. Gia Hào ôn nhu nhìn Tiểu Vũ, nhẹ giọng hỏi:

-Phần của em đâu? Không ăn cùng sao?

-Em đã ăn ở nhà rồi, mọi người cứ ăn đi!

Gia Hào gấp một miếng sườn, Tiểu Vũ đợi anh ném rồi vội hỏi:

-Anh thấy thế nào?

-Ừm...miễn cưỡng có thể ăn được!.

Mặt Tiểu Vũ hơi xì xuống, có chút thất vọng, tưởng sẽ được anh khen chứ! Cô buồn buồn nói:

-Mọi người ăn ngon miệng, em đi rửa tay.

Tiểu Vũ đi rồi Lục Nam nhẩn nha nhìn Gia Hào:

-Này! Cậu khen cô ấy một câu thì làm sao à? Ngon thật mà!

-Tôi chỉ đùa thôi mà!

-Đùa á? Như vậy mà đùa? Cậu làm cô ấy buồn rồi đó. - Lục Nam cũng hết nói với tên bạn Sahara này. Jessica cũng phụ họa:

-Cậu ta mà khen ai chắc ngày đó trời bão lớn!

Gia Hào lờm Jessica, Tiểu Vũ lát sau quay lại, cô lấy bánh quy ra để mọi người tráng miệng. Jessica rất thích, muốn cô dạy cho bằng được. Lục Nam rất có cảm tình với cô, muốn nhận làm em gái nuôi. Gia Hào ban đầu không đồng ý, nhưng thấy cô thích có anh trai như vậy cũng đành miễn cưỡng gật đầu.

Buổi tối hôm ấy, Gia Hào ngồi trong bếp ăn trái cây nhìn Tiểu Vũ vui vẻ rửa bát, cô nói:

-Hôm nay thật vui, có được một người anh trai! - nhưng rồi lại thở dài một cái đầy tâm sự. Gia Hào khó hiểu hỏi cô:

-Sao lại thở dài? Không phải đang vui sao?

-Ba mẹ em...vẫn chưa về, liên lạc cũng không được, em hơi lo.

Gia Hào nhìn từ phía sau cũng có thể tưởng tượng về mặt lo lắng của cô. Anh nhẹ nhàng nói:

-Đừng lo lắng, anh sẽ cho người tìm hiểu xem họ đã đi đâu rồi tìm cách liên lạc cho em

Tiểu Vũ mắt sáng rỡ nhìn anh:

-Thật sao? Cảm ơn anh nhiều lắm!

Gia Hào mỉm cười đi về phòng làm việc gọi điện thoại cho ai đó, bảo họ điều tra vợ chồng Phương Văn đã đi đâu. Anh ngã người ra ghế nhắm mắt lại, trong đầu toàn là hình ảnh cô tươi cười vui vẻ. Anh không ngờ rằng sẽ có người thay thế hình ảnh Giang Bích Nguyệt trong lòng anh. Phương Ngọc Vân, hình như...anh thích em rồi!

Từ hôm đó, ngày nào Tiểu Vũ cũng làm cơm sáng cho Gia Hào và cơm trưa mang đến công ty. Gia Hào đối với cô cũng ngày càng dịu dàng hơn. Tiểu Vũ thầm nghĩ, anh diễn thật là sâu, cứ thế này cô sẽ ngộ nhận mất thôi.

Hôm nay Gia Hào đi dự một buổi tiệc khai trương ở một khách sạn, buổi chiều anh gọi Tiểu Vũ đến công ty đưa cô đi mua đồ. Anh chọn cho cô một chiếc đầm dài màu xanh ngọc rất thanh lịch, một đôi giày cao gót màu trắng xinh xắn, sau khi thay đồ xong Tiểu Vũ ngại ngùng bước ra, bộ dạng rụt rè của cô càng khiến cô thêm đáng yêu bội phần. Gia Hào ngẩn ra nhìn, cô thướt tha bước đến trước mặt anh, đôi mắt nâu long lanh nhìn anh:

-Gia Hào...anh thấy thế nào?

-E hèm...hừm hừm...được, cũng được! Lấy bộ này đi! - Gia Hào bối rối nói, lúc thanh toán Tiểu Vũ nhìn hóa đơn lập tức bị sốc, cô kéo kéo tay áo anh nói nhỏ:

-Nó đắt quá!

Gia Hào nhìn vẻ mặt tiếc tiền của Tiểu Vũ, phì cười véo nhẹ mặt cô không trả lời, nhẹ nhàng nắm tay cô ra ngoài. Từ lúc lên xe đến buổi tiệc anh không nói với cô tiếng nào, Tiểu Vũ cũng không dám nói gì với anh, cô sợ lại làm anh giận. Gia Hào dắt cô vào đại sảnh khách sạn nơi tổ chức buổi tiệc, ở đây toàn là những người thuộc tầng lớp thượng lưu. Sự sang trọng, quý phái của họ Tiểu Vũ có hơi sợ, cô không được tự nhiên theo bản năng nép sát vào Gia Hào. Anh để tay cô khoác vào tay mình, nhẹ giọng trấn an:

-Đừng sợ, cứ tự nhiên khoác tay anh là được. Sau này chúng ta còn phải như thế này nhiều, em phải tập quen đi!

-Vâng, em biết rồi! - Tiểu Vũ hít sâu cố gắng tự nhiên nhất có thể, cùng anh đi chào hỏi mọi người. Thực lực của Gia Hào được rất nhiều doanh nhân thành đạt chú ý. Những đối tác có con gái cũng ngấp nghé muốn kết thông gia với Ngô Gia nhưng tiếc là Gia Hào đã kết hôn. Bỗng một giọng nói êm ái gọi tên Gia Hào, anh và Tiểu Vũ quay lại, là Giang Bích Nguyệt. Bàn tay Tiểu Vũ lập tức buông lơi, cô cúi mặt lén nhìn anh, trong lòng khó chịu vô cùng.

-Bích Nguyệt, em cũng đến dự khai trương sao?

-Vâng, vợ của ông Trương là bạn của em. Gia Hào, chúng ta nói chuyện một chút được không?

Gia Hào nhìn sang Tiểu Vũ, cô thật sự không dám đối diện với sắc đẹp và sức quyến rũ của Bích Nguyệt, cô cảm thấy mình đã bị đánh bại ngay từ đầu. Gia Hào biết cô khó xử, anh nói với cô:

-Em ở đây đợi anh, đừng đi lung tung!

-Vâng! - Tiểu Vũ đáp khẽ, Gia Hào cùng Bích Nguyệt rời đi. Tiểu Vũ nhìn theo bóng dáng anh sánh đôi cùng Bích Nguyệt, họ thật xứng đôi. Giang Bích Nguyệt rất tự nhiên khoác tay anh, tựa đầu vào vai anh, tìm Tiểu Vũ chột nhối đau, cô cố gắng chịu đựng sự khó chịu này, vì căn bản cô chỉ là một người vợ trên danh nghĩa thì có quyền gì mà tức giận chứ! Mười phút trôi qua, cô bơ vơ đứng đó, lạc lõng, lo lắng, sợ hãi, tủi thân khiến cô muốn khóc. Cô vào toilet nhìn mình trong gương. Tự ti thấm hại, cô thích anh, hơn nữa là yêu anh nhưng anh có chấp nhận cô hay không? Cô không có can đảm nói ra tình cảm của mình, cô sợ anh coi thường, ghét bỏ mình. Cô vực nước rửa mặt, mặc kệ lớp phấn trang điểm có trôi. Trang điểm thì sao? Cô cũng không thể sánh được với người ta. Cô nhếch môi tự giễu mình, một lúc sau chậm rãi bước ra ngoài. Cô trở lại chỗ cũ đã thấy Gia Hào vẻ mặt lo lắng đang nhìn ngó xung quanh, anh thấy cô lập tức đi đến nắm cánh tay cô:

-Em đi đâu vậy?

-À...em hơi mệt nên đi rửa mặt cho tỉnh táo.

Gia Hào thấy sắc mặt cô hơi tái nhợt, trong lòng có phần lo lắng:

-Không sao chứ? Hay là anh đưa em về?

Tiểu Vũ gượng cười:

-Không cần đâu, em không sao! Lễ khai trương bắt đầu rồi kìa!

Gia Hào thấy cô đánh trống lảng, không nói gì đặt tay lên eo Tiểu Vũ kéo cô sát vào mình, cô muốn cách xa ra thì anh càng giữ chặt. Cứ phải diễn như thế này cô cảm thấy mệt mỏi lắm rồi. Cô nghĩ mình phải dứt khoát nói với anh mới được. Giang Bích Nguyệt đứng từ xa nhìn thấy anh thân mật với Tiểu

Vũ như vậy, đoạn đối thoại của hai người vừa nãy vẫn còn văng vẳng bên tai cô:

-Hào, chuyện đó anh đã suy nghĩ chưa?

Gia Hào trầm ngâm nói:

-Bích Nguyệt, anh đã nói với em rồi, chúng ta không thể quay lại được nữa.

- Vì sao?

- Vì cô ấy. Anh không muốn làm cô ấy tổn thương.

-Anh sợ cô ta tổn thương ư? - Bích Nguyệt nhếch môi - Còn em thì sao? Anh vẫn còn yêu em mà? Hào, em yêu anh, chúng ta quay lại đi anh!

-Anh không thể...

-Không thể? - Bích Nguyệt mất kiên nhẫn hơi lớn tiếng - cô ta có gì tốt? Cũng chỉ là một đứa con gái bị gia đình bán đi trả nợ, cũng chỉ vì tiền của anh thôi!

Gia Hào tức giận:

-Em đừng nói quá đáng như vậy! Còn em? Em vì cái gì? Yêu anh sao? Nếu yêu anh thì lúc trước tại sao lại rời xa anh? Trước khi nói người khác, em hãy nhìn lại bản thân mình trước đi đã!

Bích Nguyệt như không tin vào tai mình, cô mở to mắt nhìn anh, uất ức:

-Anh...anh vì cô ta mà lớn tiếng với em? Cô ta là gì mà anh vì cô ta không quay lại với em?

-Cô ấy là vợ anh!

-Anh từng nói với em cô ta chỉ là vợ trên danh nghĩa thôi mà? Gia Hào, tại sao?...

-Bây giờ khác rồi, cô ấy là vợ thật sự của anh, chúng ta...đã kết thúc lâu rồi!

Gia Hào nói xong bỏ đi, để lại Giang Bích Nguyệt không cam tâm đứng đó, bàn tay nắm chặt từng móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Cô nghiêng răng gằn từng tiếng:

-Thứ gì Giang Bích Nguyệt này muốn thì phải có cho bằng được! Ngô Gia Hào, anh sẽ phải trả giá vì đã từ chối tôi!!!

_____End chương 12_____

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tình cảm của Lục Nam

Sau khi xong lễ khai trương, mọi người ở lại dùng tiệc. Tiểu Vũ bị những vị khách quen biết với Gia Hào mời uống rượu. Gia Hào đã uống hộ mấy ly, nhưng mấy người đó vẫn không tha cho Tiểu Vũ, cuối cùng cô phải uống một ly họ mới chịu thôi. Một lúc sau ngấm rượu, Tiểu Vũ loạng choạng bám chặt vào cánh tay Gia Hào, anh vội đưa cô về ngay.

Tiểu Vũ ngồi trên xe, cúi mặt vâng vâng cái điện thoại, hàng mi sụp xuống buồn bã, Gia Hào liếc sang trông thấy, hỏi:

-Ngọc Vân, đang nghĩ gì đấy?

-Em đang nghĩ...- Tiểu Vũ thì thào trả lời -...có nên nói thích anh hay không?... - cô nhìn sang anh, ánh mắt mờ mờ - Em không muốn diễn kịch với anh nữa, không muốn!... Mệt...cứ như vậy thật sự rất mệt!... Anh có biết không?...

Giọng nói nhỏ dần, Gia Hào quay sang đã thấy cô tựa đầu vào cửa kính xe thiếp đi. Anh biết chứ, chính anh cũng cảm thấy mệt mỏi, có lẽ anh cũng nên thành thật với bản thân mình.

Đến chung cư, Gia Hào gọi Tiểu Vũ dậy, nhưng cô đã ngủ rất say rồi, anh lại bế cô lên nhà. Tiểu Vũ say ngủ vô thức co người lại nắm lấy áo anh, dụi dụi đầu vào ngực anh như vẫn đang nằm trong chăn gối ấm trên giường. Gia Hào phì cười, đến khi nào cô mới lớn đây?

Hôm nay do Gia Hào đi dự tiệc nên Lục Nam cũng tự thưởng cho mình một buổi tối ở quán bar. Trước giờ anh chưa từng đến những nơi như thế này, hôm nay sẵn dịp rảnh rỗi đến thử xem sao. Anh ngồi bên quầy uống một ly rượu và xem mọi người nhảy, bỗng Jessica ở đâu đến vỗ vai anh:

-Lục Nam! Anh cũng đến đây sao?

Lục Nam giật mình thoáng bối rối:

-À, tôi mới đến lần đầu!

-Vậy sao! - Jessica tươi cười, ngồi cạnh anh và gọi một ly cocktail. Hai người vừa uống vừa nói chuyện, một lúc sau Lục Nam đưa Jessica về, lúc xe đi ngang qua một nhà hàng bỗng Jessica thấy anh chàng người yêu của mình đang ngồi đối diện cô bạn thân, hai người đang đút cho nhau ăn rất tình tứ. Jessica lập tức nói Lục Nam dừng xe, anh cho xe vào lề lùi lại gần nhà hàng, Jessica vừa gọi điện thoại cho bạn trai vừa chăm chú nhìn cặp đôi trong nhà hàng qua lớp kính trong suốt. Cô thấy anh chàng đó lấy điện thoại ra nghe.

-Anh à? Anh có ở nhà không, em sang nhé?

-Không...anh không có ở nhà đâu.

-Vậy giờ anh ở đâu để em đến đó!

-Anh...Anh... Anh đang ở công ty tăng ca, em đừng đến, mai anh đưa em đi chơi nhé? - Anh ta bối rối nói. Jessica đồng ý rồi cúp máy. Cô tiếp tục gọi cho cô bạn thân.

-Trúc ơi bà đang ở đâu vậy? Đi bar với tôi không? Tiêu Tuấn tăng ca rồi!

Jessica thấy cô ta khó xử nhìn Tiêu Tuấn, khẽ nhếch môi khinh bỉ, bạn thân à bạn thân, cướp bạn trai của bạn rồi bây giờ khó xử cái gì chứ! Có những người mà bạn cần phải thử lòng họ xem có đáng tin hay không. Cô ta làm giọng khàn khàn nói:

-Jessie à, làm sao đây, tôi bị cảm rồi...khụ khụ... Không đi với bà được rồi!

-Vậy à? Để tôi sang thăm bà vậy!

-Không không! Bà đừng đến đây! - cô ta vội ngăn cản - tôi lấy bệnh cho bà thì sao! Khỏi bệnh chúng ta sẽ đi nhé!

-Ừm, cũng được, bye!

Nói xong Jessica mở cửa xuống xe.

-Jessica, cô đi đâu vậy?

-Đánh ghen. - Jessica nói xong đóng sầm cửa.

-Hả?? Đây!!! - Lục Nam gọi với theo nhưng Jessica đã đi rồi. Cô bước vào nơi hai người đang ngồi, họ thấy cô thì giật mình lúng túng đứng hết dậy. Jessica ấn vai Tiêu Tuấn ngồi xuống, cười rất dịu dàng:

-Anh ngồi xuống đi, từ từ nói chuyện! Thật ra em biết hai người có quan hệ không bình thường từ lâu rồi. Hôm nay, Tiêu Tuấn, em chính thức chia tay anh! Còn cô...

""Chát!"" - Jessica thẳng tay tát một cái thật mạnh vào mặt cô bạn thân của mình.

- Cái tát này chấm dứt tình bạn giữa chúng ta. Chúc hai người hạnh phúc!

Jessica nhanh chóng bước ra ngoài, Lục Nam nãy giờ ra ngoài xe nhìn thấy hết tất cả. Jessica lên xe, nói với Lục Nam:

-Chúng ta đi uống bia đi, tôi mời!

Lục Nam lẳng lặng lái xe đến một quán nhỏ, Jessica gọi rất nhiều bia, cô uống đến say mềm, vừa uống vừa không ngừng kể lể. Lục Nam im lặng lắng nghe, anh thấy trái tim mình như bị kim châm, đau nhói, khó chịu. Anh thật sự muốn đánh cho tên kia một trận, nhưng anh không thể. Bởi vì chính Jessica cũng không muốn đánh anh ta, cô không muốn làm hấn tổn thương. Jessica thật lòng yêu Tiêu Tuấn. Lục Nam uống cạn ly bia, thầm nghĩ bây giờ cho dù Jessica đã chia tay Tiêu Tuấn, nhưng anh muốn cô chấp nhận tình cảm của mình thì phải cần rất nhiều thời gian đây. Nhưng không sao, anh sẽ đợi, sẽ từ từ khiến cô quên đi con người phản bội đó.

Cuối cùng, Jessica say đến gục luôn tại bàn. Lục Nam thanh toán tiền rồi loạng choạng dìu cô ra xe, thắt dây an toàn cẩn thận. Anh gọi cô để hỏi địa chỉ nhà, nhưng Jessica căn bản đã không còn biết gì nữa. Lục Nam thở dài, anh gọi hỏi Gia Hào nhưng Gia Hào nói không biết, anh không thể bỏ mặc cô ở khách sạn được, bắt taxi đưa về nhà mình.

Anh đặt Jessica nằm ngay ngắn trên giường mình, đắp chăn cẩn thận rồi đi lấy một bình nước nóng để sẵn bên cạnh giường.

Chợt anh thấy từ khóe mắt cô lặn xuống một giọt nước lấp lánh, anh đưa tay nhẹ nhàng lau đi, thì thầm:

-Jessica, anh sẽ không để em phải rơi nước mắt một lần nào nữa!

Tỉnh mơ sáng hôm sau, Jessica tỉnh dậy, cô nhìn xung quanh phát hiện đây không phải nhà mình, Jessica hốt hoảng giờ chần chừ nhìn xuống người, thấy quần áo vẫn y nguyên như cũ cô mới thở phào. Rón rén mở cửa phòng bước ra ngoài, cô bỗng thấy có người nằm trên sofa bèn đến gần xem thì thấy Lục Nam đang nằm co ro ngủ say. Đôi mắt xanh khê xao động, cô thầm mắng: "'Đồ ngốc này!'" - rồi trở vào phòng lấy chăn nhẹ nhàng phủ lên người anh, cô nhìn đồng hồ, thấy còn rất sớm nên cô vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân sơ rồi xuống bếp lục đục làm bữa sáng. Jessica nấu được, nhưng ăn được hay không thì còn tùy món. Cô nấu mì rất ngon nhưng nấu cơm lại sũng, cô luộc rau được nhưng nấu canh thì mặn. Cô chiên trứng được nhưng kho thịt lại khét. Tóm lại bây giờ trong bếp có mì và thịt bò nên cô nấu tạm vậy. Đang nấu thì Lục Nam bước vào.

-Jessica, cô dậy rồi sao?

-A...tôi xin lỗi, anh đã đưa tôi về đây còn nhường phòng cho tôi nữa... Thật sự cảm ơn anh!

-Không có gì! Mà cô đang làm gì vậy?

-Tôi thấy có mì và thịt sẵn nên nấu, tôi xin lỗi vì đã tự ý, tại tôi muốn làm gì đó để cảm ơn anh!

-Cô cứ tự nhiên đừng khách sáo! - Lục Nam nói rồi dọn bát đĩa ra bàn, hai người cùng ăn mì rồi Lục Nam đưa cô về nhà để chuẩn bị đi làm.

-À...Lục Nam này! - Jessica bối rối ngập ngừng gọi anh. Lục Nam đang lái xe, liếc qua cô một cái, hỏi:

-Sao thế?

-Tôi...hôm qua uống say ấy...có làm gì quá đáng không? Hay có hành động gì đáng xấu hổ không? Anh làm ơn nói thật cho tôi biết đi!

À, thì ra là cô ấy đang lo chuyện này, Jessica đang sợ mất mặt! Lục Nam khẽ cười:

-Không có đâu, cô yên tâm! Không tin sao? Tôi nói thật đấy!

-Anh vừa nói vừa cười thế kia ai mà tin cho nổi! - Jessica phụng phịu chu môi, Lục Nam thấy vậy phì cười, trái tim đập rộn lên.

Tiểu Vũ thức giấc, vừa ngồi dậy đã thấy đầu ong ong đau nhức, cô vỗ trán cho tỉnh rồi nhìn đồng hồ, đã tám giờ rồi. Gia Hào đã đi từ lâu, chuyện hôm qua cô nói trên xe đã không còn nhớ gì nữa, cô uể oải lê bước vào phòng tắm.

Một lúc sau Tiểu Vũ xuống bếp làm đồ ăn sáng cho mình, sau đó lại làm bữa trưa cho Gia Hào. Cô rất nhớ vợ chồng ông Phuong nên ghé qua nhà trước khi đến Ngô Gia.

Tiểu Vũ đến nơi, cô bấm chuông cửa, một người phụ nữ chừng năm mươi tuổi ra mở cổng, bà nhìn cô từ đầu đến chân rồi hỏi:

-Cô tìm ai?

-Dạ cho cháu hỏi ba mẹ cháu về rồi phải không ạ?

-Ba mẹ cô là ai? - bà khó hiểu hỏi, Tiểu Vũ tự nhiên có dự cảm không tốt, cô gấp gáp nói:

-Dạ là vợ chồng ông Phuong Văn đó bác, là ba mẹ cháu, họ đi du lịch về rồi ạ?

Bà quản gia lúc này mới vỡ lẽ, à lên một tiếng, trả lời cô:

-Không phải, họ đã bán căn nhà này cho cậu chủ của ta rồi cháu gái à, nghe nói họ đã sang Mỹ định cư rồi mà? Cháu là con gái họ tại sao lại không biết?

Tiểu Vũ mở to mắt ngây ngốc nhìn bà, môi mấp máy:

-Sa...ang Mỹ...định cư sao? Bác nói thật chứ?

-Thật, lúc họ kí giấy mua bán có nói chuyện với nhau, ta ở đó mà!

-Cảm ơn bác, cháu về! - Tiểu Vũ thần thờ quay người bước đi như bị mất hồn, định cư ở Mỹ sao? Tại sao lại không nói với cô một tiếng, tại sao lại bỏ rơi cô? Tại sao?

Nước mắt từng giọt rơi xuống đất, Tiểu Vũ không biết mình đến được Ngô Gia bằng cách nào, giỏ cơm trưa cũng không biết từ lúc nào biến mất. Cô

bước vào phòng Tổng giám đốc, Gia Hào đang sốt ruột gọi cho cô bỗng nghe tiếng chuông điện thoại rất gần, Tiểu Vũ không hề để ý chiếc điện thoại trong túi áo khoác đang đổ chuông. Gia Hào thấy cô lầm lũi bước vào, đặt điện thoại xuống tức giận lớn tiếng:

-Em làm gì mà không bắt máy hả? Điện thoại reo trong túi cũng không nghe?

Tiểu Vũ giật mình ngẩng lên nhìn anh, nước mắt đã giàn giụa trên khuôn mặt bầu bĩnh, cô chạy đến bên anh, hai tay run rẩy nắm áo anh:

-Gia Hào...anh đã tìm thấy ba mẹ em chưa? Bà ấy nói ba mẹ em sang Mỹ định cư rồi...sao họ lại bỏ em ở lại mà không nói tiếng nào chứ?...

Gia Hào thấy cô khóc đến kích động, sắc mặt tái nhợt thì rất lo lắng, anh nắm hai bàn tay lạnh ngắt run rẩy của cô, nhẹ giọng an ủi:

-Bình tĩnh đi Ngọc Vân, bình tĩnh lại nói anh nghe bà ấy là ai?

Tiểu Vũ làm Lục Nam cũng căng thẳng, anh vội đi lấy khăn giấy đến cho Gia Hào lau nước mắt cho cô, rồi lại đi pha trà nóng. Tiểu Vũ thút thít kể lại cho Gia Hào nghe. Anh khó hiểu hỏi cô:

-Đi Mỹ? Người anh nhờ tìm vừa báo với anh ba mẹ em đi Úc mà?

Tiểu Vũ càng hoang mang hơn:

-Úc? Sao lại như vậy được chứ? Nhưng họ đi cũng lâu rồi, em không thể nào liên lạc được, Gia Hào, ba mẹ không cần em nữa!

-Không đâu, đừng lo, anh sẽ cho người đi tìm họ, ngoan, không khóc nữa!

Gia Hào vỗ nhẹ tóc cô, Tiểu Vũ cũng thôi khóc, bỗng dạ dày của Tiểu Vũ sôi réo, cô giật mình xấu hổ nhìn anh, rồi như chợt nhớ ra bật kêu lên:

-Chết rồi! Bữa trưa!!!

-Bữa trưa làm sao? - Gia Hào hơi nhíu mày hỏi, mặt Tiểu Vũ méo xệch:

-Em làm mất rồi!...

Gia Hào ngẩn ra sau đó phì cười xoa đầu cô:

-Em thật là! Cứ kích động một chút là mất kiểm soát bản thân. Chúng ta ra ngoài ăn!

-Em xin lỗi!

-Không sao, chỉ tiếc công sức em đã làm, ngặt à, lần sau đừng vậy nữa! - Gia Hào vò đầu Tiểu Vũ, cô xấu hổ đỏ mặt, vuốt lại tóc lí nhí nói:

-Em biết rồi!

Chủ tịch Ngô sang Mỹ đến nay đã hai tuần, Gia Huy về nước trước, lần này về thái độ của anh ta rất lạ, dường như có tâm sự. Gia Hào có hỏi thăm nhưng anh ta nói không có gì.

Hôm nay vừa mở cửa đi làm Gia Hào gặp Triệu Tân cũng vừa đóng cửa ra ngoài. Bốn mắt nhìn nhau, anh ta chào hỏi:

- Chào buổi sáng!

Gia Hào khó chịu ra mặt, giọng điệu châm chọc nói:

-Tôi tưởng cậu đã bán nhà rồi?

-Ày, cậu ghét tôi đến thế à? Quá khứ rồi, cậu quên đi chứ nhớ dai dữ vậy!

-Hừ, kệ tôi, cậu đừng có đến gần tôi là được!

Gia Hào nói xong bỏ đi một nước, Triệu Tân nhún vai cười khổ rồi đi sau.

Gia Hào đến công ty đã nghe Lục Nam thông báo có một đối tác mới muốn hợp tác với Ngô Gia, là công ty Triệu Phú Quý. Gia Hào nghe xong sắc mặt lập tức đen đi một nửa. Cái tên Triệu Tân này đúng là âm hồn bất tán a!

Mười giờ Triệu Tân đến Ngô Gia gặp Gia Hào. Gia Hào nhìn bản mặt nhăn nhó của anh ta đã cảm thấy không ưa nổi. Nhưng không thể phủ nhận nếu hai công ty hợp tác với nhau thì nguồn lợi thu lại sẽ không hề nhỏ. Sản phẩm của tập đoàn Ngô Gia làm ra từ thời trang, đồ dùng gia đình, mỹ phẩm đến trang sức,... mọi mặt hàng đều đặt chất lượng lên hàng đầu, song đầu ra sản phẩm vẫn còn một số hạn chế. Trong khi phía Triệu Phú Quý lại có lợi thế về thị trường, họ có rất nhiều chi nhánh nhỏ ở nhiều quốc gia, uy tín cũng rất cao có thể đưa sản phẩm của Ngô Gia đến gần người tiêu dùng hơn. Gia Hào

sau khi xem xét thì hừ lạnh nhìn Triệu Tân:

-Cậu không sợ sản phẩm của Ngô Gia dè bẹp Triệu Phú Quý sao?

Anh ta bật cười:

-Cái chính là tôi muốn hợp tác với cậu, nối lại tình xưa! Hợp đồng này chỉ là hình thức, sản phẩm của Ngô Gia nếu có thể dè bẹp được sản phẩm của Triệu Phú Quý thì toàn bộ chi nhánh sẽ hoàn toàn phân phối sản phẩm của Ngô Gia. Cậu thấy thế nào?

-Hừ, tôi với cậu chẳng có tình cảm gì đứt đoạn để nối lại cả. Nhưng xét cậu đã có thành ý như vậy thì chúng ta hợp tác.

Gia Hào đặt bút kí vào hợp đồng, hai người bàn bạc chi tiết rồi định ngày tiến hành hợp đồng.

_____End chương 13_____

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giang Bích Nguyệt đến chào

Lâm Tiểu Vũ hôm nay dọn dẹp xong chợt chú ý đến tờ lịch treo trên tường nên lại xem, rồi lẩm nhẩm đếm ngày, vậy là hai người kết hôn được hai tháng rồi. Tiểu Vũ bỗng nghĩ, không biết rốt cuộc Gia Hào đối với mình là như thế nào. Lúc thì rất ấm áp, cũng có lúc rất lạnh lùng. Lúc thì quan tâm, lúc lại thờ ơ. Cô bỗng chợt nhớ ra mình chỉ là vợ trên danh nghĩa mà thôi, cô không được quyền can thiệp vào chuyện của anh. Lâm Tiểu Vũ tủi thân nhận ra, anh đã nói là diễn kịch, vậy ra mình đã diễn quá nhập vai, nên bây giờ lún sâu không thoát ra được.

Thì ra, những gì ấm áp đó, những lo lắng quan tâm đó, tất cả chỉ là giả!

Thì ra, chỉ là cô đã diễn quá sâu đến mức vô tình yêu anh rồi, nhận ra cũng đã muộn.

Nước mắt Tiểu Vũ lăn dài, cô bỗng cảm thấy tim mình nghẹn lại. Thì ra, yêu một người không yêu mình chính là đau lòng đến thế!

Bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, Lâm Tiểu Vũ lau vội nước mắt ra mở cửa. Cô nhìn màn hình camera, người đứng ngoài cửa không phải Gia Hào mà là Giang Bích Nguyệt. Cô chần chừ không mở cửa, cô ta đến đây làm gì chứ? Giang Bích Nguyệt mắt kiên nhẫn bấm chuông liên tục, Tiểu Vũ đành phải mở cửa, thân thiện chào hỏi:

- Chị Bích Nguyệt! Chị đến tìm Gia Hào sao?

Giang Bích Nguyệt nhìn Tiểu Vũ bằng ánh mắt coi thường, khề nhếch môi, ánh mắt sắc sảo nhìn xoáy vào Tiểu Vũ:

-Không phải. Tôi tới đây tìm cô! Cô không mời khách vào nhà được sao?

Ngữ điệu đầy châm chọc, Tiểu Vũ nhỏ nhẹ nói:

-Mời chị vào nhà!

Giang Bích Nguyệt bước vào nhà, đảo mắt quan sát, khề mỉm cười. Tiểu Vũ mời cô ta ngồi rồi đi lấy nước, Bích Nguyệt thông thả ngồi chéo chân trên sofa, nhấp một ngụm nước, lên tiếng:

- Cô thắc mắc sao hôm nay tôi lại đến tìm cô đúng không? Tôi không vòng vo nữa, cô biết chuyện trước đây tôi và Gia Hào đã từng yêu nhau chứ?

Tiểu Vũ cảm thấy tim mình run lên, hai bàn tay nắm chặt. Dù đã mơ hồ phỏng đoán nhưng hôm nay được nghe chính người trong cuộc khẳng định, Lâm Tiểu Vũ vẫn không tránh khỏi đau lòng. Cô căn bản không có gì bằng người phụ nữ xinh đẹp này. Nhưng dù sao cô cũng phải bình tĩnh, Tiểu Vũ khề hít sâu, nói:

- Tôi biết. Nhưng như vậy thì sao chứ? Hai người cũng chỉ là đã từng, tôi bây giờ mới là vợ của Gia Hào.

Giang Bích Nguyệt thoáng ngạc nhiên, cô không ngờ nhìn cô gái nhỏ có vẻ nhút nhát này giờ lại bình tĩnh và mạnh dạn như vậy. Nhưng đối với cô, Ngọc Vân này sớm muộn cũng trở thành kẻ thua cuộc mà thôi.

- Cô nghĩ, Gia Hào yêu cô sao?

- Chuyện đó...không liên quan đến cô.

Giang Bích Nguyệt khẽ cười:

-Tôi nói cho cô biết, Gia Hào còn yêu tôi, anh ấy sẽ quay lại với tôi sớm thôi. Cô chỉ là vợ trên danh nghĩa của anh ấy, đừng vọng tưởng!

-Cô...- Tiểu Vũ tức nghẹn. Chuyện của cô và Gia Hào cô ta biết rõ như vậy chứng tỏ Gia Hào đã nói với cô ta. Điều này càng khẳng định người vợ là cô chẳng có vị trí nào trong lòng Gia Hào cả. Tiểu Vũ vừa uất ức vừa tức giận. Giang Bích Nguyệt nhìn một vòng căn nhà, rồi nhìn Tiểu Vũ với ánh mắt đắc ý:

-Cô xem! Căn nhà này bày trí rất giống căn nhà cũ của chúng tôi trước đây, chứng tỏ anh ấy còn yêu tôi rất nhiều!

Xem từ "của chúng tôi" cô ta nói ra tự nhiên chưa kia! Lâm Tiểu Vũ tức đến máu dồn lên não, nghiêng răng hỏi:

- Rốt cuộc là cô đến đây với mục đích gì?

- Tôi chỉ muốn cô biết, Gia Hào là của tôi, cô không có cũng không đủ tư cách càng không xứng với anh ấy! Cô nhìn lại mình đi, quê mùa kém cỏi như vậy mà muốn làm vợ của Tổng giám đốc Ngô Gia sao? Nực cười!

Cái cô gái này, rõ ràng đến nhà người ta, thẳng thừng muốn cướp chồng người ta lại còn lên giọng dạy dỗ, thật khiến người ta muốn đánh mà!

-Cô mau ra khỏi nhà tôi ngay!!!- Lâm Tiểu Vũ mất bình tĩnh đứng dậy chỉ thẳng ra cửa, lớn tiếng nói. Cô hận không thể đánh cô ta một trận ngay. Giang Bích Nguyệt đi vòng qua sofa đến bên tường, chạm tay vào khung ảnh phong cảnh thảo nguyên rất đẹp treo trên đó, nói:

-Nhà cô? Thật sao?! Nhìn nè, đây là kỉ niệm của hai chúng tôi! Cô xem, đến bây giờ anh ấy vẫn còn giữ đây! Đây là kỉ niệm lúc chúng tôi yêu nhau!

Tiểu Vũ vô cùng tủi thân, anh chưa bao giờ cười khi chụp ảnh với cô, cũng chưa từng xem lại tấm ảnh nào hai người chụp chung, vậy mà cô lại ngốc nghếch nâng niu tất cả mọi thứ!

Giang Bích Nguyệt trước khi rời đi còn nói:

-Người phụ nữ trong lòng anh ấy, mãi mãi chỉ có tôi mà thôi!

Sau đó cô ta quay gót rời đi với vẻ mặt đắc thắng. Tiếng cửa đóng lại hồi lâu sau Lâm Tiểu Vũ mới ngồi sụp xuống nền nhà, bật khóc nức nở, cô nhìn mọi thứ xung quanh, Gia Hào còn giữ tất cả những kỉ niệm về Giang Bích Nguyệt trong căn nhà này thật sao? Vậy mà ngày nào dọn dẹp cô cũng lau chùi bảo toàn mọi thứ thật cẩn thận. Tiểu Vũ phá lên cười nhạo sự ngu ngốc của bản thân, cô bỗng có suy nghĩ muốn đập nát phá hỏng hết mọi thứ! Tiểu Vũ đứng lên, gỡ khung ảnh treo tường xuống giờ lên định đập, nhưng lại nghĩ đến Gia Hào về nhất định sẽ cảm thấy đau lòng, cô lại treo nó lên, lặng lẽ ra khỏi nhà trở về biệt thự Ngô Gia. Trên đường đi, câu nói cuối cùng của Giang Bích Nguyệt cứ vang vọng bên tai cô.

Về đến biệt thự, cô lên phòng ôm gối ngồi khóc. Chỉ có ở đây mới là phòng của cô, mọi thứ ở đây đều là của cô. Nhưng cô biết, tình yêu của Gia Hào mãi mãi không dành cho cô.

Buổi tối Gia Hào trở về, cả ngày hôm nay Tiểu Vũ không đến công ty, gọi điện cũng không bắt máy, công việc lại nhiều khiến anh không về sớm được, anh bức bối trong lòng, đồ ngốc này chắc lại quăng điện thoại ở xó xỉnh nào đó rồi xem hoạt hình chứ gì!

Anh mở cửa bước vào nhà, vừa khép cửa quay lại bỗng khựng lại, trong nhà tối om, Gia Hào đứng im, cảm nhận được cả cơn gió nhẹ lạnh lẽo lướt qua.

-Ngọc Vân! Em đâu rồi?...Sao không bật đèn để nhà tối thui vậy?!

Một lúc sau vẫn không có tiếng trả lời. Gia Hào vội bật đèn lên, vút chạy lên sofa, mở cửa từng phòng tìm cô.

-Đồ ngốc này chạy đi đâu rồi chứ!

Gia Hào đứng giữa phòng khách lâu bâu, lại lấy điện thoại ra gọi, anh nghe tiếng chuông điện thoại reo trong phòng. Anh gọi to một lần nữa:

- Phương Ngọc Vân, em có trong nhà không mau ra đây đi!

Anh lại tìm một lần nữa khắp các ngõ ngách, tủ đồ cũng mở tung, nhưng không thấy. Anh cảm thấy bất an, chạy ra khỏi nhà sang nhà Triệu Tân bấm chuông inh ỏi.

- Ai đó ai đó! Bấm một lần là nghe rồi! - Triệu Tân vừa lau bâu vừa ra mở cửa, Gia Hào hỏi ngay:

-Ngọc Vân có sang đây hay không?

-Ngọc Vân? Không có! - Triệu Tân cười cười- Sao vậy? Hai người cãi nhau à?

-Cô ấy không có ở đây thật chứ?

-Thật mà! Tôi vừa mới từ công ty về đây! Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Gia Hào nhíu mày không trả lời, lấy điện thoại ra gọi cho Jessica và Lục Nam, cả hai đều không biết Ngọc Vân đang ở đâu. Gia Hào có vẻ mất bình tĩnh, quay sang trả lời Triệu Tân:

-Ngọc Vân mất tích rồi!

-Hà? Bao giờ?

-Sáng giờ tôi không gặp cô ấy! - lâu nay ngày nào Tiểu Vũ cũng đến công ty nên Gia Hào đã quen rồi. Hôm nay không gặp lại thấy thiếu.

- Hay là cô ấy đi mua gì đó thôi? Cậu bình tĩnh lại đi!

Nghe cũng có lý, nhưng bây giờ cũng hơn tám giờ tối, cô ra đường lại không đem điện thoại, bản thân lại không có khả năng tự vệ, lỡ gặp bọn xấu như lúc trước thì sao? Anh thật không muốn nghĩ tiếp nữa, vội vã chạy đi, sức nhớ ra điều gì lại quay trở lại nắm vai Triệu Tân dặn dò:

-Anh ở đây canh chừng giúp tôi Ngọc Vân về thì gọi cho tôi ngay, tôi phải đi tìm cô ấy!

Nói xong vội chạy đi, bỏ Triệu Tân ngơ ngác đứng đó, lẩm bẩm:

-Tự nhiên sao mình lại phải coi nhà giùm cậu ta chứ?!?

Nói xong thì cũng ngoan ngoãn ngồi xỏm xuống chống hai tay lên cầm canh chừng thật.

Gia Hào lái xe chạy chậm chậm quan sát xem cô có trên vỉa hè không, nhưng không thấy. Anh tự hỏi cô không thuộc đường sá ở đây thì có thể đi đâu?

Càng tìm kiếm Gia Hào càng cảm thấy bất an. Anh gọi nhờ Lục Nam và Jessica tìm phụ. Chẳng biết từ khi nào, sự an toàn của cô lại quan trọng với anh như vậy. Anh tức giận đấm vô lăng, giận thì ít mà lo thì nhiều.

-Chết tiệt! Đồ ngốc này đừng để tôi tìm được em!

Trời càng về khuya, sự lo lắng của Gia Hào càng lớn. Anh gọi về cho Triệu Tân lúc này đang ngồi ngủ gà ngủ gật làm anh ta giật mình.

- Ngọc Vân đã về chưa?

Triệu Tân ngơ ngác ngó dáo dác hành lang chung cư, trả lời:

-Không thấy!...

Gia Hào cúp máy, Jessica gọi đến cho anh:

-Gia Hào? Cậu đã tìm thấy Ngọc Vân chưa?

-Vẫn chưa.

-Hay là...cậu thử về nhà của em ấy tìm xem, có khi nào...

Jessica chưa nói hết câu, Gia Hào đã nói:

-Tôi biết rồi, cậu về đi tôi sẽ tự tìm cô ấy. Cảm ơn nhiều!

Anh cũng gọi cho Lục Nam báo anh về đi. Anh sang biệt thự Phương gia, không có. Anh đánh liều trở về biệt thự Ngô Gia, nếu không có nữa thì anh sẽ đi báo cảnh sát.

Sở dĩ anh không về đây là vì anh nghĩ không có ai ở nhà, Tiểu Vũ sẽ không có lý do gì để về đây. Với lại, trời tối thế này một mình trong căn biệt thự rộng lớn chắc chắn sẽ rất sợ ma. Cho nên anh nghĩ cô sẽ không một mình về đây đâu.

Anh vào nhà bật đèn lên, đi thẳng lên phòng. Gia Hào mở cửa phòng, hơi bất ngờ khi thấy cô đang ôm gối ngủ say. Gia Hào thở phào, hòn đá đè nặng trái tim anh giờ đã được gỡ bỏ. Anh đi tới kéo gối ra khỏi Tiểu Vũ, gọi:

-Dậy đi dậy đi!

Tiểu Vũ bị đánh thức, mơ màng ngồi dậy, ngược đôi mắt sưng húp đỏ hoe nhìn Gia Hào. Cô giật mình:

-Anh...sao lại ở đây?

Gia Hào nhíu mày hỏi lại:

-Còn em sao lại ở đây?

Tiểu Vũ tránh ánh mắt của anh, ấp a ấp úng một lúc mới nói:

-Em nhớ nhà...

-Nhớ nhà? Đi cũng không nói một tiếng, điện thoại cũng không mang, có biết tôi tìm em bao lâu rồi không hả? - Gia Hào càng nói càng thấy giận nên có hơi lớn tiếng. Cô cũng thật quá đáng, hại anh từ trưa đến giờ không ăn, lại còn lo lắng đến đau đầu. Tiểu Vũ biết mình sai, cúi mặt lí nhí:

-Em...em xin lỗi!

-....-" có biết tôi lo lắng thế nào hay không!" Câu này anh giữ trong lòng không nói ra. Bây giờ cô đã an toàn trong tầm mắt của anh là được rồi. Gia Hào ngồi xuống giường nâng mặt cô lên, sầm mặt:

-Tại sao em khóc?

Lâm Tiểu Vũ rất muốn nói, là tại người yêu cũ của anh đến dần mặt tôi đó! Nhưng sau cùng cô lại lắc đầu, khẽ mỉm cười:

- Không có, em có chuyện gì phải khóc chứ!

Gia Hào không hỏi nữa, nắm tay cô kéo dậy:

-Đi thôi!

Tiểu Vũ ngơ ngác:

-Đi đâu?

-Về nhà!

Cô giăng tay ra:

-Không về!

Muốn cô về căn nhà mà chỗ nào cũng có kỉ niệm của chồng mình với người phụ nữ khác, cô thà ngủ một mình ở đây còn hơn.

Gia Hào khó hiểu nhìn cô:

-Em làm sao vậy?

Tiểu Vũ không muốn nói, cô lùi về góc giường trùm chăn kín đầu, nói:

-Anh về đi!

Gia Hào mất kiên nhẫn lớn tiếng nói:

-Rốt cuộc em muốn ở lại đây luôn đúng không?

Tiểu Vũ trong chăn ảm ức bật khóc, nhưng không để Gia Hào biết, cô cũng nói to:

-Phải đó, anh về đi!

Gia Hào bực dọc bỏ về, trên đường đi còn lăm bầm mắng:

-Đồ ngốc này hôm nay làm sao vậy!?

Anh lái xe ngang qua một quán nhỏ bán thức ăn khuya, thấy đói kinh khủng, bèn quay xe lại. Anh mua một phần, bỗng sực nhớ không biết cô đã ăn gì chưa, anh nghĩ lúc này giận quá lớn tiếng với cô chắc bây giờ cô lại đang khóc. Anh mua thêm một phần nữa rồi trở lại biệt thự.

Lúc đó ở một khu chung cư cao cấp, có một tên ngốc nào đó vẫn ngoan ngoãn ngồi vừa đợi vừa ngủ gật vừa đập muỗi!...

.....

____End chương 14.____

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nổi loạn

Hôm nay Jessica lại đến bar, cô uống rất nhiều rượu, nhân viên của quán phải lấy điện thoại của cô gọi người đến đưa cô về. Họ gọi ngay số gần nhất là Lục Nam, anh lập tức phóng xe đến ngay. Trong lúc đó thì Jessica đang làm loạn ở quán bar, cô đi đứng không vững nhưng không cho bất cứ ai đụng vào người mình. Không ai dám đến gần. Từ trước đến nay chưa bao giờ Jessica uống say đến mất kiểm soát như thế này! Lục Nam đến nơi, thấy Jessica đang đi lung tung trong bar, nhảy nhót, làm nhảm những câu lộn xộn hai thứ tiếng không ai hiểu. Trái tim anh chùng xuống, anh bước đến gần cô, một anh bartender khẽ vỗ vai anh:

-Anh cẩn thận, cô ấy biết võ đó, đánh bất cứ ai đến gần. Từ trước đến giờ tôi mới thấy cô ấy say như vậy.

Lục Nam nhìn Jessica đang khua tay loạn xạ theo điệu nhạc DJ điên cuồng rồi nhìn anh ta, mỉm cười nói:

-Cảm ơn anh, tôi sẽ đưa cô ấy về!

Lục Nam đến gần, đứng trước mặt Jessica, mọi người xung quanh căng thẳng nhìn anh. Lục Nam nhẹ nhàng nói:

-Jessica, về thôi!

Jessica định đánh anh, nhưng khi nhận ra thì cánh tay buông xuống, hai người nhìn nhau, Lục Nam mỉm cười, đưa tay ra nói:

-Về thôi!

Jessica nhìn sâu vào mắt Lục Nam, như bị thôi miên đặt tay vào tay anh, ngoan ngoãn để anh dắt ra về. Lục Nam cởi áo khoác khoác lên vai Jessica, đưa cô ra xe, quán bar ồn ào trở lại. Lục Nam đưa cô về nhà. Trên đường về Jessica không làm loạn nữa mà chỉ khóc, nói cô không muốn về nhà.

-Vậy cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi!

Jessica chỉ đường cho Lục Nam rẽ phải rẽ trái, sau cùng đến một cây cầu hơi nhỏ nhưng cảnh rất đẹp. Cô xuống xe, loạng choạng đi đến lan can cầu, leo lên thành lan can ngồi, Lục Nam vội theo sát cô, sợ cô ngã, Jessica cười:

-Đừng lo! Tôi không dễ ngã đâu!

Cô lặng lẽ ngắm dòng nước đen ngòm phản chiếu ánh đèn lấp lánh đang chậm chậm trôi, gió lạnh phả từng luồng vào người khiến cô dần tỉnh táo, khẽ nói:

-Hôm nay là sinh nhật tôi...

Lục Nam giật mình, anh rõ ràng là thích người ta, nhưng đến sinh nhật của người ta cũng không biết, thật kém cỏi! Nhưng anh càng đau lòng hơn khi nghe cô nói tiếp:

-Vậy mà anh ta cũng không thèm nhắn tin chúc mừng tôi! Đã vậy còn vui vẻ nắm tay cô ta đi dạo phố đêm... Haha...anh ta coi như đã tặng tôi một món quà lớn! Tôi thật ngốc khi kỳ vọng vào một người như anh ta!... -Jessica chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt dịu lại, giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng - phải rồi...chúng tôi đã chia tay rồi mà!...

-Jessica, cô đừng buồn nữa!...

-Đã vậy, bỏ tôi, ngay cả bỏ tôi cũng không nhớ sinh nhật tôi, ngay cả ông ấy cũng không cần tôi!... Ông ấy cũng không quan tâm tôi!...

Jessica nghẹn ngào, nhưng không khóc nữa, hay là nước mắt cô đã cạn rồi? Lục Nam khẽ thở dài, vỗ vai cô an ủi. Điều anh có thể làm cho cô lúc này chỉ có vậy.

Hai người im lặng rất lâu, sau đó Lục Nam vào xe lấy nước suối ra uống, anh vừa mở cửa xe đã nghe "tôm" một tiếng, ngẩng nhìn không thấy Jessica đâu hết, anh hốt hoảng chạy lại căng mắt nhìn xuống dòng nước rồi nhảy phát xuống.

Jessica chói vối trong làn nước lạnh ngắt, hơi men cũng đã bốc gần hết, cô tỉnh ra nhiều, nhưng bị ngã bất ngờ cộng thêm trời tối quá khiến cô không thấy bờ, cứ loay hoay ngập lặn giữa dòng. Lục Nam bơi đến bên cô, nắm được tay cô, hét:

-Tôi đưa cô vào bờ!

Nhưng vừa được vài sải anh kêu lên:

-Thôi hỏng rồi!

-Khụ...khụ...làm sao? - Jessica đã tỉnh táo lại, vừa ho vừa hỏi. Lục Nam bất lực đáp:

-Tôi bị chuột rút rồi!

Lục Nam nghĩ thầm, anh hùng cứu mỹ nhân lại sa cơ thất thế như này, còn có nguy cơ bỏ mạng. Ngay cả người con gái mình thích cũng không bảo vệ được, Lục Nam anh làm đàn ông kiếp này thất bại rồi!

Lục Nam kềm nén nội tâm bị thương, nói với Jessica:

-Jessica, xin lỗi cô!

Jessica không nói gì trở tay kéo ngược lại Lục Nam bơi nhanh về phía ánh đèn. Sau khi lên được bờ, cả hai bò ra đất thở lấy thở để, cô cười rồi nói:

-Lục Nam, cảm ơn anh!

Lục Nam xấu hổ muốn độn thổ, đỏ mặt quay đi chỗ khác nói:

-Là cô cứu tôi, tôi phải cảm ơn cô mới phải!

-Chân anh sao rồi?

-À...không sao, tôi xoa bóp chút sẽ khỏi thôi.

Lục Nam trầm ngâm ngồi lặng lẽ bóp chân và gặm nhấm sự thất bại, ai đời anh hùng cứu mỹ nhân ngược lại được mỹ nhân cứu như anh chứ, càng nghĩ Lục Nam càng thấy mình vô dụng!

-Lục Nam, anh sao thế?

-À..tôi không sao!

-Chúng ta về đi, tôi lạnh quá!

-Xin lỗi cô, tôi thật vô ý! - Lục Nam rất muốn tát cho bản thân một cái, người ta ướt sũng thế kia mà không quan tâm, lo ngồi tự trách làm gì chứ!

Hai người vào xe, Lục Nam nhanh chóng lái xe về nhà Jessica rồi về nhà mình. Lúc chuẩn bị ngủ bỗng màn hình điện thoại sáng lên, một dòng tin nhắn đến:

"Lục Nam, hôm nay rất cảm ơn anh!"

Lục Nam mỉm cười, trả lời lại:

"Cô đừng khách sáo, ngủ ngon!"

Jessica đọc tin nhắn, đôi mắt xanh ánh lên tia ấm áp, môi xinh khẽ cong, cô ngồi bó gối trên giường nhìn màn đêm qua cửa sổ kính, một nỗi cô đơn len lỏi sâu tận đáy lòng..

Lâm Tiểu Vũ vẫn ngồi ôm chân khóc trong phòng, rất rất tủi thân, rất rất uất ức và đang rất sợ. Bây giờ cô chỉ có một mình trong căn nhà này nên cô thoải mái khóc thật to, khóc như chưa bao giờ được khóc. Gia Hào về đến, vừa vào nhà đã nghe tiếng khóc vọng ra nho nhỏ, anh cầm túi đồ ăn sải bước lên phòng, càng lên đến gần tiếng khóc càng lớn. Anh chạy vào phòng. Tiểu Vũ vui mặt vào chần khóc quá đau thương nên không hay biết Gia Hào đã trở lại, cô cảm giác mình được ôm vào trong một vòng tay rắn chắc, bên tai nghe được giọng nói trầm ấm quen thuộc:

-Đừng khóc, anh ở đây rồi, đừng sợ!

Tiểu Vũ ngẩng lên, nói trong tiếng nấc:

-Anh...sao anh lại về đây?

-Anh mua đồ ăn về cho em!

Gia Hào vuốt tóc cô:

-Sao em cứ khóc hoài vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

-Em....em sợ!....

-Haiz, anh nói về với anh thì không chịu?

-Không muốn về!

-Tại sao?

Tiểu Vũ im lặng, Gia Hào chờ mãi không có câu trả lời, thôi không hỏi nữa. Anh lấy đồ ăn ra:

-Vậy chúng ta ở đây, ăn thôi!

Hai người ăn xong, Gia Hào đỡ Tiểu Vũ ngủ rồi lừa bé cô ra xe đưa về chung cư. Anh lên nhà, thấy Triệu Tân ngồi ngủ gục bên cánh cửa. Anh ấn vân tay mở cửa rồi cho Tiểu Vũ vào phòng đang hoang, sau đó ra đá chân Triệu Tân:

-Ngọc Vân về rồi, cảm ơn!

Triệu Tân giật mình mơ màng gật gật đầu, sau khi tỉnh táo lại xử lí được thông tin thì Gia Hào đã vào nhà đóng cửa. Anh tặc lưỡi:

-Cái tên này, quá đáng lắm luôn á!-rồi cũng vào nhà.

Sáng hôm sau, Tiểu Vũ vừa mở mắt đã thấy lạ lạ, mình hoa mắt rồi sao? Đây là phòng của chung cư mà?! Sao cô lại về đây được cơ chứ? Đang hoang mang thì Gia Hào từ phòng tắm bước ra, y phục chỉnh tề. Anh thấy vẻ mặt cô như vậy bèn giải thích:

-Hôm qua lúc em ngủ say anh đã đưa em về đây!

Mặt Tiểu Vũ đỏ lên rồi tái mét sau đó đen lại. Cô vùng chạy ra khỏi phòng, Gia Hào giữ cô lại:

-Em muốn đi đâu?

-Về nhà!

-Đây không phải nhà sao?

Tiểu Vũ nhìn anh bằng ánh mắt chưa xốt xen lẫn tủi hờn, lớn tiếng nói:

-Nhà?... Tôi chỉ là vợ trên danh nghĩa của anh thì nơi đây căn bản đâu phải nhà của tôi! Mang tiếng là vợ anh, lại phải sống trong căn nhà nơi đâu cũng có kỉ niệm của chồng với người yêu cũ, có thể coi là nhà được sao?

Gia Hào nhúm mày nhìn xung quanh, kỉ niệm với người yêu cũ? Ở đâu cơ chứ? Anh nhớ rõ ràng mình đâu có giữ bất cứ thứ gì liên quan đến Giang Bích Nguyệt trong nhà này đâu! Anh siết chặt cô tay Tiểu Vũ:

-Tại sao em nói như vậy?

-Anh còn hỏi tôi? Sự thật là như vậy còn gì! Anh cưới tôi chỉ vì mẹ anh ép buộc, anh tốt với tôi cũng vì sợ người ta đàm tiếu, nếu đã không yêu tôi...xin anh...hãy ly hôn...để tôi đi đi!....

Tiểu Vũ thốt ra câu nói sau cùng như trút cạn sinh lực, cô cảm thấy tim mình đau nhói, vì cô biết, trong lòng anh chỉ có người con gái đó, không hề có cô, Giang Bích Nguyệt nói đúng, cô căn bản không xứng với Gia Hào.

-Em...hôm nay em làm sao thế hả? - Gia Hào tức giận quát lên, trước giờ chưa bao giờ cô dám lớn tiếng với anh như vậy khiến anh vừa bất ngờ vừa ngạc nhiên, bộ cô muốn nổi loạn à?- có chuyện gì em nói rõ ràng chút được không?

-Tôi đã nói rất rõ rồi còn gì! Anh buông tôi ra...đau quá!

Bàn tay Gia Hào khẽ nói lỏng, Lâm Tiểu Vũ vội giằng tay ra, xoa xoa cổ tay bị nắm đến đỏ ửng, lùi từng bước một ra cửa:

-Anh còn yêu Giang Bích Nguyệt!... Anh quay về với cô ấy đi... Tôi không muốn sống mà cứ phải diễn kịch mệt mỏi như thế này nữa!

Sau câu nói đó, cô quay người bỏ chạy thật nhanh. Gia Hào đứng im như tượng, anh chỉ nói Giang Bích Nguyệt là bạn anh, sao cô lại biết mối quan hệ của hai người? Anh có yêu Phuong Ngọc Vân hay không, bản thân anh cũng chưa xác định rõ được. Nhưng hiện tại có một điều anh dám khẳng định, chắc chắn là cô đã có người khác, nên mới lớn tiếng đòi chia tay với anh. Nghĩ đến đó thôi Gia Hào đã thấy máu nóng dồn lên, đã là vợ anh, dù anh không yêu thì bất kì ai cũng đừng hòng chạm đến.

Anh vội chạy ra tìm cô, nhưng cô đã chạy đi mất, anh nghĩ, hay là để cô bình tĩnh một chút, bèn lái xe đến thẳng công ty.

Jessica đang chuẩn bị đi làm, vừa ra khỏi nhà thì thấy Tiểu Vũ đi đến, vừa đi vừa khóc.

-Ngọc Vân? Em sao vậy? Gia Hào bắt nạt em sao?

-Chị Jessie!...

.....

Tách cà phê capuchino nhẹ nhàng bốc khói, quán cafe sáng khá đông khách, Jessica và Tiểu Vũ ngồi trong một góc khuất, cô đem âm ức của mình kể cho Jessica nghe, Jessica nghe xong rất bất bình, đứng dậy đi:

-Chị đi tìm cô ta!

Tiểu Vũ kéo cô trở lại, nhỏ giọng nói:

-Thật ra cô ấy nói không sai, Gia Hào không yêu em, em cũng không xứng với anh ấy.

Jessica chép miệng:

-Chắc, tên gỗ mục đó làm bộ vậy thôi, hôm qua hẳn tim em muốn phát điên lên được ấy!

Nghe vậy nhưng Tiểu Vũ không cảm thấy vui chút nào. Cô nhấp một ngụm cà phê, khẽ cười:

-Vì mẹ chồng thương em, anh ấy chỉ là sợ mẹ thôi.

Jessica cũng không biết nói gì thêm. Bỗng điện thoại cô đổ chuông, Jessica nhìn màn hình, bật cười nho nhỏ:

-Tiểu Vân, đức lang quân của em gọi đây, chắc là tìm em đây!

-Nếu vậy chị đừng nói em ở đây!

Jessica cười rồi nghe máy, bên kia Gia Hào không phí một giây nào hỏi ngay:

-Ngọc Vân cô ấy có ở chỗ cậu không?

Jessica nghe giọng điệu nghiêm túc của Gia Hào, cô nhìn Tiểu Vũ, Tiểu Vũ lắc đầu lia lịa, bèn nói:

-À...không, em ấy không ở chỗ tôi, cậu lại làm gì khiến em ấy bỏ đi nữa à?

Đầu bên kia im lặng vài giây rồi lại nghiêm túc nói:

-Cậu lo thân cậu đi, biết bây giờ là mấy giờ rồi không mà còn chưa đến? Tôi trừ lương cậu đấy!

-Này này, tôi bị kẹt xe chứ bộ, cậu thông cảm chút đi!

Gia Hào không khách khí cúp máy cái rụp, Jessica chép miệng mắng thầm, tên bạn chết già, lương có mấy đồng cũng trừ tới trừ lui. Cô nhìn Tiểu Vũ, khổ sở nói:

-Tiểu Vân! Gia Hào đòi trừ lương chị kia! Nếu hẳn biết chị bao che cho em chắc giết chị mất!

Tiểu Vũ ái ngại nhìn cô:

-Em xin lỗi chị..

-Hi, không sao đâu, lỡ rồi, giờ em muốn đi đâu chị đưa em đi?

-Em...muốn ra biển.

Jessica nghĩ nghĩ rồi gật đầu:

-Được! Vậy hôm nay chúng ta đi chơi, tên tổng tài xấu tính đó muốn chém muốn giết gì tùy hắn!

_____ End chương 15 _____

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hai người ra biển chơi thật, Jessica cảm thấy rất thoải mái, cùng Tiểu Vũ chơi rất vui vẻ, một lúc sau Jessica thấm mệt nên về dù nằm, còn Tiểu Vũ vẫn

mãi mê nhặt vỏ ốc. Jessica mở điện thoại, thấy hơn mười cuộc gọi nhỡ của Lục Nam. Cô chán chừ rồi gọi lại cho anh.

-Lục Nam, anh gọi tôi có gì không?

-À cũng không có gì..Gia Hào hỏi cô đang ở đâu, Ngọc Vân đi chung cô đúng không, cô không nói thật thì cậu ấy sẽ... trừ hết lương tháng này của cô.

-.... - tên bạn xấu xa này, sao cô lại có một người bạn xấu tính như thế chứ! Jessica nhìn Tiểu Vũ đang vô tư phía xa, chửi ngàn lần xin lỗi em, chửi đành phải nói thật thôi, vì chén com manh áo, vì sự nghiệp shopping cao cả, em đừng giận chị, chị đành phản bội em! - tôi...đang ở bãi biển!...

Một lúc sau Tiểu Vũ quay lại, Jessica vờ ngủ say để câu giờ, cô biết giờ này chắc chắn Gia Hào đang trên đường tới đây, nếu Ngọc Vân mà muốn về, Gia Hào đến không tìm thấy chắc chắn sẽ lại nổi điên. Cô còn muốn sống a~! Tiểu Vũ thấy Jessica đã ngủ, cũng thấy hơi mệt nên nằm xuống ghế bên cạnh ngủ luôn.

Trên chiếc xe hơi màu đen bóng loáng lao vun vút trên đường cao tốc là Gia Hào và Lục Nam, nhằm hướng bãi biển Jessica chỉ dẫn đi đến. Gia Hào ngồi phía sau khoanh tay trước ngực, ngả người ra ghế, mắt nhắm hờ. Lục Nam biết chắc chắn anh đang rất giận, chỉ là ở đây không có chỗ phát tiết thôi.

Bãi biển đã trong tầm mắt, Lục Nam lái xe vào bãi đỗ, thấy ngay xe của Jessica. Gia Hào khẽ nhếch môi:

-Xem ra còn biết điều!

Lục Nam định gọi cho Jessica nhưng bị Gia Hào ngăn lại.

-Nên tự đi tìm, Ngọc Vân biết tôi đến sẽ lại trốn tôi.

Hai người đàn ông anh tuấn đi trên bãi biển thu hút rất nhiều ánh nhìn của mọi người. Họ thông thả vừa đi vừa đảo mắt chú ý quan sát. Một lúc sau cũng thấy được hai cô gái họ cần tìm.

Dưới cây dù to che nắng, hai cô gái trên ghế ngủ ngon lành. Ngô Gia Hào đen mặt, lỡ có kẻ xấu đến giờ trò thì sẽ ra sao đây? Cô gái này thật ngốc nghếch hết phần thiên hạ! Anh và Lục Nam thuê cây dù bên cạnh, nằm đó chốc chốc lại nhìn sang canh chừng. Một lúc lâu sau Tiểu Vũ mở mắt, quay sang đã thấy Gia Hào đang nhìn mình. Cô giật mình dụi mắt mấy cái, xác định là thật liền bỏ chạy. Gia Hào nhanh chóng đuổi kịp cô, ôm gọn cô vào lòng. Lâm Tiểu Vũ giãy giụa, Gia Hào càng ôm chặt hơn, cô tức giận cắn cánh tay anh, nhưng Gia Hào vẫn không buông. Anh khẽ nhếch môi:

-Hôm nay em còn biết cắn người cơ à? Ai dạy em đấy?

Nói rồi anh quay sang phía Jessica, hỏi:

-Jessica, là cậu dạy hư cô ấy phải không?

Jessica vội xua tay:

-Đâu có đâu có! Tôi vô tội nha!

Tiểu Vũ nhả tay Gia Hào ra, trừng mắt nhìn anh:

-Vậy thì anh mau buông ra!

-Không buông!

-Anh!!!...

Gia Hào không nói thêm, trực tiếp nhấc cô lên vác trên vai, Lâm Tiểu Vũ cật lực giãy giụa, la hét nhưng vô ích. Lục Nam và Jessica nhìn theo ái ngại, Gia Hào vừa đi vừa nhàn nhạt nói:

-Em mà gào nữa, anh sẽ đem em đến thẳng hồ cá mập.

Lâm Tiểu Vũ im bật, cô rất sợ nó a! Cô cũng thức thời hoàn cảnh của mình hơn, nếu cứ chống đối, anh ta mà đem đi thật thì...

Dù cô có chán sống đi nữa cũng không thể chết không toàn thây trong miệng cá mập được!

Ngô Gia Hào đưa cô đến một khách sạn gần đó, đặt phòng rồi dắt cô lên. Anh đẩy cô ngã lên giường, bày ra vẻ mặt tức giận:

-Hôm nay em quá đáng lắm rồi, dám cả gan lớn tiếng với anh, tự ý bỏ đi giờ lại còn cắn anh trừng mắt với anh, em làm loạn đủ chưa?

Hành động và ngữ điệu này khiến cô bỗng cảm thấy sợ hãi, anh định đánh cô thật sao? Nghĩ vậy nên Lâm Tiểu Vũ lập tức ôm đầu, thút thít khóc. Gia Hào bị hành động này làm xiêu lòng, suýt nữa là ôm cô dỗ dành rồi! Nhưng không được, anh không được phép mềm lòng!

Gia Hào tiếp tục lạnh giọng hỏi:

-Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Vũ nhớ lại chuyện hôm đó liền nổi đóa, đem hết ả ức nói ra hết:

-Người yêu cũ của anh đến tận nhà tìm tôi đó! Cô ta nói căn nhà đó bày trí y hệt nhà cũ của hai người! Bức tranh trên tường cũng là kỷ niệm của hai người! Đã còn yêu cô ta như vậy, anh đón về sống chung luôn đi! Tôi đi là được rồi!

Gia Hào nhíu mày nhìn Tiểu Vũ một lúc, thì ra là như vậy, anh đã hiểu rồi! Chẳng trách cô lại cư xử như vậy, bỗng Gia Hào bật cười, cô càng tức giận hơn:

-Anh cười gì?

-Em thật ngốc! Haiz sao tôi lại kết hôn với một người ngốc nghếch như em được chứ! Phải rồi, tôi phải kết hôn với người xinh đẹp thông minh như Nguyệt Nguyệt mới đúng!

Tiểu Vũ cố kềm nén không khóc nữa, cúi đầu nghẹn giọng:

-Phải rồi, tôi đâu có xứng với anh như cô ấy...

Gia Hào cảm thấy rất thú vị, vợ anh đang ghen đó à? Cô ấy tự nhảy vào thùng dấm chua lại còn trách anh nữa sao? Anh lại nói:

-Em muốn ly hôn thật à?

Tiểu Vũ thấy tim mình hẫng một nhịp. Sau đó rất lý trí gạt mạnh đầu. Gia Hào hỏi:

-Em chắc chắn sẽ không hối hận?

Lần này Tiểu Vũ do dự, cô không muốn gạt đầu, cô đang nín kéo điều gì từ một người không yêu mình? Nước mắt rơi không kiềm được, trái tim đau không xoa dịu được, cô không thể làm gì được nữa rồi...

Rất lâu sau cũng không thấy cô trả lời, Gia Hào mới nhẹ nhàng đến ôm lấy cô, khẽ nói:

-Rất may vì em hối hận!

Tiểu Vũ ngược lên nhìn anh, Gia Hào lau nước mắt cho cô:

-Anh cũng vậy...- Gia Hào nghĩ, cũng đã đến lúc mình nên thành thật với bản thân, rằng cô gái nhỏ này đã thực sự trở thành một phần trong cuộc sống của anh. Gia Hào vuốt mái tóc mềm, nghiêm túc nói - Anh chỉ nói một lần thôi, nên em hãy nghe cho kĩ...

Anh đẩy cô ra, nắm hai vai cô để cô nhìn thẳng vào anh:

-Thứ nhất, trong căn nhà đó không có thứ gì liên quan đến Giang Bích Nguyệt hết. Thứ hai, anh với cô ấy bây giờ chỉ là bạn bè bình thường. Thứ ba, người anh yêu hiện giờ là em, ngốc à!

Tiểu Vũ ngẩn ra nhìn anh, cô vẫn chưa phản ứng kịp...

Một lúc sau cô mới chợt nhớ ra:

-Còn những điều khoản anh đặt ra...

Gia Hào phì cười:

-Bỏ đi!

Thế mà Tiểu Vũ lại nổi cáu:

-Vậy anh xem em như là đồ chơi à? Đùa giỡn với tình cảm của em như vậy à? Nói đặt là đặt, bỏ là bỏ...

-Thôi thôi được rồi, là anh sai, nếu biết sẽ yêu em anh sẽ không làm như vậy! Em có đói không?

Tiểu Vũ hừ một tiếng, định dùng đồ ăn để đánh lạc hướng cô à? Nhưng cô đại lượng sẽ không lật tẩy anh, thấy anh có thành ý như vậy thôi bỏ qua cho anh lần này vậy! Nghĩ vậy nên cô gạt đầu, Gia Hào gọi thức ăn lên, hai tháng qua, đây là bữa cơm ngon nhất của Tiểu Vũ.

Trong lúc đó thì Jessica và Lục Nam đi ăn hải sản, hai người đang ngồi dưới một cây dù tại một quán hải sản ven biển. Lục Nam vừa ăn một con sò nướng vừa tấm tắc khen, rồi nói:

-Nhờ cô mà hôm nay tôi được đi chơi ké đấy!

-Haha, vậy anh phải cảm ơn Ngọc Vân rồi, em ấy muốn ra đây đó, tôi cũng đi kè thôi!

-Vậy à! Không biết hai người họ đã làm lành chưa...

Jessica vừa xiên một con mực vừa chép miệng:

-Hắn là lành rồi! Nếu không thì đã ồn ào náo loạn không phải sao? Tôi và anh cũng không được thông thả thế này đâu!...

-Phải ha! Đồ nướng ở đây ngon thiệt đó!

-Ừm, lâu lâu mới có một dịp, phải ăn cho thỏa!

-Cạn ly nào!

Sau khi ăn xong, trời cũng chiều rồi nên bốn người ra biển ngắm mặt trời lặn. Đến tối, Jessica và Lục Nam về trước, Gia Hào và Tiểu Vũ ở lại khách sạn.

-Sao chúng ta không về chung với chị Jessie?

Gia Hào liếc cô:

-Hôm nay anh phải phạt em!

-Phạt...chuyện gì?

-Tất cả, tội em nặng lắm, không tha được!

Anh kéo cô về phòng khóa cửa lại, sau đó, phạt như thế nào thì chỉ có hai người họ biết...

Buổi ra mắt sản phẩm mới của công ty Beauty Queen tối hôm nay Ngô Gia Huy cùng Kiều Khả Vy đến dự.

Kiều Khả Vy xinh đẹp lộng lẫy, sóng đôi cùng Ngô Gia Huy, hai người bước vào đại sảnh khiến mọi người đều chú ý, xì xầm to nhỏ:

"Đó là phó tổng và người mẫu đại diện của Ngô Gia phải không?"

"Trông họ thật đẹp đôi!"

"Cô ấy thật xinh đẹp!"

"Người đi bên cạnh cũng rất đẹp trai!"

"Không biết họ có đang hẹn hò không nhỉ?"

Ngô Gia Huy khẽ mỉm cười, hỏi chỉ đủ Kiều Khả Vy nghe thấy:

-Tôi với cô lần đầu đi chung nhỉ?

Kiều Khả Vy đáp nhẹ:

-Phải!

Hai người không nói gì nữa, sau lễ ra mắt là tiệc rượu và khiêu vũ, Ngô Gia Huy mời Khả Vy nhảy một bài, họ vừa di chuyển uyển chuyển theo điệu nhạc vừa nói chuyện, sau vài câu hỏi thăm khách sáo, Ngô Gia Huy biết được Kiều Khả Vy vẫn chưa có bạn trai. Anh cũng biết việc Kiều Khả Vy thích Gia Hào, thật ra anh đã để ý cô lâu rồi, nhưng vì cô thích Gia Hào, không màng ai khác nên anh không thể tiếp cận cô được. Nay Gia Hào đã có Ngọc Vân, Kiều Khả Vy không còn cơ hội nữa, anh phải tiến tới mới được!

Có vẻ như Gia Huy đã tạo ấn tượng thành công, Kiều Khả Vy nói chuyện với anh rất thoải mái, lúc về, anh còn đưa cô đến tận cổng chung cư. Cô xuống xe, tạm biệt Gia Huy xong, nhìn theo xe anh chạy rồi vừa quay người đến gần cổng thì bỗng một tên biến thái ở đâu chạy đến dọa cô giật mình hét lên, ngồi sụp xuống ôm mặt, chỉ nghe tiếng cười khà ồ của hắn, và rồi có tiếng quát của ai đó, tiếng đánh nhau và tiếng la oai oái, cô vui đầu vào túi xách, không dám ngẩng lên xem chuyện gì. Không gian rất nhanh im ắng trở lại, có tiếng bước chân tiến đến gần cô, Kiều Khả Vy sợ đến mức cả người run lên, trước giờ lần đầu tiên gặp phải chuyện này, cô thật sự rất sợ hãi. Một giọng nam cất lên:

-Cô Kiều, cô không sao chứ?

Nghe giọng khá quen nên Kiều Khả Vy từ từ ngẩng lên nhìn, người trước mặt cô là Ngô Gia Huy. Cô ngạc nhiên:

-Anh...chưa về sao?....

Gia Huy đỡ Khả Vy đứng dậy, nói:

-Tôi lái xe đi, nhìn qua kính chiếu hậu thì thấy nên quay lại. Tôi xin lỗi, đáng lẽ phải đưa cô lên nhà. Cô có sao không?

-Không sao, tôi không sao! Cảm ơn anh!

-Không có gì, để tôi đưa cô lên nhà!

Gia Huy thấy cô sợ đến mặt tái đi, thăm nghĩ may mà chạy chậm nhìn lại xem cô vào trong chưa, anh đưa cô lên nhà rồi mới về.

End chương 16.

Cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ "Cô vợ thế thân"!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Kiều Khả Vy đứng trước phòng Tổng giám đốc, chần chừ định gõ cửa rồi lại buông tay xuống. Từ sau khi Gia Hào từ chối cô một cách phũ phàng thì cô đã bỏ cuộc, cô không còn thích anh nữa mà chuyển sang hận anh. Suốt thời gian qua cô vẫn chưa quên ngày hôm đó, nhớ lại chuyện cũ khiến cô không khỏi bức bối trong lòng, nếu không có việc cô cũng chẳng thêm đến đây.

Đang định gõ cửa bỗng có một bàn tay khác gõ lên, Kiều Khả Vy quay sang nhìn thì thấy Giang Bích Nguyệt. Những người đẹp vẫn thường hay ganh tỵ với nhau, Kiều Khả Vy nhìn Giang Bích Nguyệt bằng nửa con mắt, cất giọng châm chọc:

-Ồ, diễn viên Giang Bích Nguyệt đây mà! Cô không ở trường quay đóng phim làm gì ở đây vậy?

Bích Nguyệt nhìn Khả Vy một lượt từ đầu đến chân, sau đó khước môi cong lên:

-Chuyện của tôi, liên quan gì đến cô! À...cô là đại diện của Ngô Gia đây mà, hình như lúc trước có tin đồn hẹn hò với Ngô Tổng đây mà! Chắc chắn là bị đá.....! Ahiii!...

Kiều Khả Vy giận tím mặt, hận không thể tát cho cô ta một cái, cười khẩy:

-Còn cô, tôi nhớ Ngô Gia đâu có liên quan gì đến cô, bây giờ đến tìm Gia Hào không lẽ muốn quyến rũ anh ấy à? Người ta đã có vợ rồi, cô muốn làm "tiểu tam" ư?

-Cô...cô....

-Tôi làm sao hả, nói đúng rồi chứ gì!

Lục Nam trong phòng nghe tiếng gõ cửa mà không thấy ai vào, vừa định mở thì nghe cãi nhau nên nán lại nghe, đến lúc tưởng chừng hai người sắp đánh nhau thì anh mới mở cửa ra, vừa thấy Lục Nam lò đầu ra cả hai liền đồng thanh:

-Gia Hào có trong đó không?

Cả hai tròn mắt nhìn nhau rồi lại đồng thanh:

-Sao cô bắt chước tôi?

-Ai bắt chước ai hả, cô bắt chước tôi thì có! - Kiều Khả Vy nói.

Bích Nguyệt cũng không kém:

-Cho cô nói lại, là cô nói theo tôi!

- Thôi thôi hai người đừng cãi nhau nữa! Gia Hào không có ở đây đâu!

Lục Nam lên tiếng can, Giang Bích Nguyệt hỏi:

- Vậy anh ấy đã đi đâu?

- À, đi...khụ, Ngô Tổng đi công tác rồi!

Khả Vy hỏi:

- Khi nào Ngô Tổng về?

- Tôi cũng không biết!

- Vậy khi nào Ngô Tổng về, anh đưa anh ấy tập tài liệu này giúp tôi! Cảm ơn!

Khả Vy nói xong đưa cho Lục Nam một xấp giấy tờ, anh cầm lấy, cô quay sang Giang Bích Nguyệt:

- Cô vẫn ở đây chờ à?

- Mặc kệ tôi, cô lo việc của mình đi!

Kiểu Khả Vy mỉm cười khá ái:

- Được, tôi đi trước đây, "tiểu tam"!

Giang Bích Nguyệt tím mặt giậm chân nhìn theo bóng dáng Khả Vy bước đi, quay sang nói với Lục Nam:

- Tôi chờ anh ấy!

Nói xong rất tự nhiên vào phòng, sang phòng tiếp khách ngồi. Một lúc sau thì Gia Hào và Tiểu Vũ bước vào. Hai người vừa từ khách sạn về thẳng công ty. Nghe Lục Nam thông báo, thấy Bích Nguyệt ngồi bên kia làm Tiểu Vũ không được tự nhiên, Gia Hào khoác vai cô, mỉm cười hỏi:

- Vợ, em ghen à?

- Kh..không có, ai ghen chứ! - Tiểu Vũ đẩy tay anh ra rồi chu môi thanh minh, mắt lại nhìn bên phía phòng tiếp khách. Gia Hào cảm thấy buồn cười, vợ anh lại nhảy vào thùng đám ngồi rồi đây! Anh nói:

- Tốt, vậy anh đi nói chuyện với cô ấy một chút. Em đến ghế ngồi chờ anh!

Giang Bích Nguyệt đang mãi xem điện thoại, ngẩng lên vừa vặn trông thấy Gia Hào, cô ta đứng lên định ôm anh, nhưng Gia Hào đẩy cô ta ra giữ khoảng cách. Giang Bích Nguyệt hệt hẫng mở to mắt nhìn anh, dời mắt ra phía sau anh, bên kia tấm kính là Phương Ngọc Vân đang ngồi trên ghế của anh nói chuyện với Lục Nam. Thì ra là vì cô ta ở đây nên Gia Hào mới lạnh nhạt xa cách với cô như vậy. Phương Ngọc Vân cô thật đáng ghét mà!

- Em tìm anh có việc gì à?

Giang Bích Nguyệt hơi mất tự nhiên, tìm đại một cái cớ:

- Cũng không có gì, em chỉ là muốn mời anh đi ăn trưa.

- Vậy được.-Gia Hào xem đồng hồ - cũng gần đến giờ nghỉ trưa, em đợi một lát cùng đi chung được không?

- Vâng, cũng được.

Một lát sau, Tiểu Vũ và Gia Hào cùng Bích Nguyệt đến một nhà hàng, ăn được một lúc thì Tiểu Vũ bị một nhân viên mang đồ uống ra làm vấy bẩn lên lưng áo, cô ta rỏ rít xin lỗi. Gia Hào muốn làm lớn chuyện nhưng cô thấy cũng không có gì to tát nên xin anh bỏ qua. Giang Bích Nguyệt nhiệt tình muốn giúp cô lau sạch nên hai người vào toilet.

Giang Bích Nguyệt thật ra không phải muốn giúp Tiểu Vũ. Vào toilet, thấy không có ai cô ta lập tức trở mặt, cong môi cười khẩy một tiếng:

- Cô nghĩ là tôi muốn giúp cô thật sao?

Tiểu Vũ khó hiểu nhìn cô ta:

- Chị...nói vậy là sao?

- Thật ra, tôi là chỉ muốn tìm cớ để nói chuyện riêng với cô thôi! Cho cô biết, thứ mà Giang Bích Nguyệt này muốn là phải có cho bằng được, kể cả tình yêu! Cô đừng mơ sẽ có được Gia Hào!

Tiểu Vũ bị sốc khi nghe Bích Nguyệt nói những lời này, cô ta đúng là diễn viên nổi tiếng, diễn xuất thật quá giỏi đi. Cô thì lại nghĩ rằng cô ta đã bỏ cuộc, thật lòng muốn giúp mình, cô đúng là ngốc nghếch mà! Bàn tay Tiểu Vũ nắm lại thật chặt, nhìn thẳng vào mắt Bích Nguyệt, dứt khoát nói:

-Tôi cũng nói cho chị biết, chị đừng mơ sẽ cướp được anh ấy khỏi tôi!

Tiểu Vũ nói xong bỏ ra ngoài, để lại Giang Bích Nguyệt trợn tròn mắt, gì đây? Cô ta ngang nhiên khiêu khích Bích Nguyệt cô ư? Cô ta thì có tài cán gì mà dám mạnh miệng như vậy chứ! Hừm, nếu vậy xem ra cô phải tốn chút ít công sức rồi đây!

Giang Bích Nguyệt trở lại bàn ăn thì đã thấy Phương Ngọc Vân đang mặc áo vest ngoài của Gia Hào, hai người còn nói chuyện rất tình tứ. Cô sốc. Khóe môi mạnh mẽ giật một cái. Không lẽ Phương Ngọc Vân đã thành công quyến rũ được Gia Hào rồi ư? Thảo nào cô ta tự tin như vậy! Hừ, cô khá lắm Phương Ngọc Vân! Bằng mọi giá tôi sẽ khiến cô rời xa Gia Hào, vì cô không xứng!

Cố tỏ vẻ tự nhiên ngồi xuống ghế, Gia Hào nhìn cô một cái rồi lại quay sang chăm sóc Tiểu Vũ. Giang Bích Nguyệt nhìn thấy thật là nuốt không vào, cô vội có cớ việc rồi đi trước.

Kiều Khả Vy định đi ăn trưa dưới nhà ăn của công ty thì Gia Huy gọi đến mời cô đi ăn. Hai người đến một nhà hàng Trung Hoa nhỏ nhưng thức ăn rất ngon, Gia Huy cùng cô nói chuyện rất vui vẻ, ở bên Gia Huy Khả Vy cảm thấy thoải mái, đã rất lâu rồi chưa có ai khiến cô thấy bình yên như vậy. Sau khi ăn trưa xong, Khả Vy đến phòng chụp ảnh, còn Gia Huy về công ty.

Gia Hào đưa Tiểu Vũ về nhà, Tiểu Vũ trong bếp pha trà, Gia Hào ngồi bên bàn ăn ngắm cô. Anh bỗng nhớ ra một chuyện, hỏi Tiểu Vũ:

-Lúc này em và Lục Nam nói gì mà vui vậy?

-Hừm? À...cũng không có gì! - nói xong cô tủm tỉm cười, biểu cảm này khiến Gia Hào nhận thấy có điều mờ ám, tiếp tục hỏi:

-Không có gì thật à?

Tiểu Vũ nghiêng đầu, nheo mắt nhìn anh:

-Ngô Tổng, anh ghen à?

-Khụ...làm gì có! Ai ghen chứ!

Tiểu Vũ khúc khích cười nhìn mặt Gia Hào ửng đỏ lên, cô đem trà đến cho anh rồi đi qua ngồi ghế đối diện, nghịch ngợm nói:

-Em không nói anh nghe đâu! Đây là bí mật quân sự của em và anh Lục Nam

Gia Hào hơi bất mãn liếc cô một cái, hớp một ngụm trà, nhàn nhạt nói:

-Đã là vợ chồng thì không có bí mật, đã bí mật thì không phải vợ chồng.

-.....!!! - Tiểu Vũ lườm khuôn mặt lạnh lùng của anh, lâu bầu - anh thật đáng ghét! - nghĩ nghĩ một chút, cô nói - Nói anh nghe cũng được, nhưng anh phải hứa không được nói ra đâu đó!

Gia Hào nghe vậy quay sang nhìn cô, ánh mắt đưa tình khiến Tiểu Vũ mặt đỏ tim đập, giọng trầm ấm nói:

-Được, anh hứa! - nhưng trong lòng lại thông thêm một câu: nhưng cũng còn tùy tâm trạng của anh nữa!

Dù sao cũng là bí mật của Lục Nam, không dễ gì nắm được thóp cậu ta. Chậm rãi uống trà, trong mắt Gia Hào ánh lên tia nguy hiểm.

Tiểu Vũ dè dặt nói:

-Thật ra...anh Lục Nam thích chị Jessie...

-Phụt.....!!! - Tiểu Vũ còn chưa nói xong, ngụm trà trong miệng Gia Hào văng ra ngoài, Tiểu Vũ ngạc nhiên nhìn anh:

-Anh sao vậy?

-Khụ...không có gì! Chỉ là anh hơi ngạc nhiên - Gia Hào đi lấy khăn lau bàn đến lau nước trà, vừa nói - anh ta mãi vẫn không chịu có bạn gái, cũng không nghe nói thích ai, nhiều lúc anh còn tưởng anh ta thích anh!

Tiểu Vũ trở mặt nhìn anh, Ngô Tổng à, lúc anh nói câu cuối, có thể đừng trung ra vẻ mặt thần nhiên như mặt thót thế không? Cô khề thờ dài:

-Vậy bây giờ anh ấy có đối tượng để thích rồi, anh thấy sao?

Gia Hào tiếp tục bình thản uống trà:

-Tội nghiệp anh ta!

-Vì sao?

-Tính tình của Jessica.

-Em thấy chị ấy rất tốt!

Gia Hào cười:

-Em bị lừa rồi! Anh học chung cô ấy ba năm, tính cách như con trai, toàn bộ nam sinh trong trường không ai dám đắc tội với cô ấy. Bây giờ mới cảm thấy cô ấy giống phụ nữ một chút đấy!

Tiểu Vũ thật không thể tin:

-Thật vậy sao?

Gia Hào gật gật đầu, bày ra vẻ mặt thương tiếc:

-Haiz...Lục Nam thật đáng thương!

Tiểu Vũ mím môi, đôi lông mày khẽ chau, làm sao đây, Lục Nam nhờ cô giúp anh ấy tìm hiểu Jessica, cô đồng ý rồi nay nghe Gia Hào nói vậy, cô bỗng cảm thấy mình đang gián tiếp hại Lục Nam. Gia Hào hỏi cô:

-Hắn là Lục Nam nhờ em làm bà mai?

Tiểu Vũ gật gật đầu, Gia Hào thấy cô có vẻ lo lắng, ha ha cười:

-Em cứ làm đi, anh muốn xem cậu ta có đủ bản lĩnh cura đồ Jessica hay không!

-Em nên giúp sao?

-Ừ! - Gia Hào cười, vươn tay xoa đầu cô - sáng mai chúng ta đi đón ba mẹ.

Nghe anh nói hai chữ "chúng ta" tự nhiên như vậy khiến Tiểu Vũ thấy ấm áp vô cùng, cô mỉm cười gật đầu.

Buổi sáng, có một sự tiếc nuối lan tràn khắp sân bay khi những cô gái trông thấy Tiểu Vũ sánh đôi cùng Gia Hào, anh còn nắm chặt tay cô như sợ lạc mất. Ngô Gia Huy cùng Kiều Khả Vy đi đến làm các cô gái thêm một phen luyến tiếc.

Từ xa Kiều Khả Vy đã thấy Gia Hào và Tiểu Vũ tay trong tay, cô chợt nhớ ra lúc trước nghĩ anh và trợ lý là một đôi, hóa ra không phải, anh nắm tay cô ta như vậy, hẳn là đã yêu cô ta rồi! Vậy mà cô chỉ vì một suy nghĩ vô căn cứ mà buông bỏ... Kiều Khả Vy thầm mắng mình ngốc, tức tối đến mức cau có, Gia Huy hỏi cô:

-Cô Kiều, cô sao vậy?

-A không, tôi không sao! - cô ta lấy lại vẻ tươi cười, đến chào hỏi. Gia Hào thấy hai người đi chung, thoáng ngạc nhiên:

-Hai người...

-Anh đang trên đường đến đây, thấy cô Kiều không đón được taxi nên cho cô ấy quá giang, ai ngờ cô ấy cũng đến sân bay! - Gia Huy giải thích, Khả Vy cười thân thiện nói:

-Nghe phó tổng Ngô nói đi đón chủ tịch cùng phu nhân, tôi nghĩ cũng nên đến chào hỏi một tiếng!

Vừa lúc đó vợ chồng chủ tịch và di Xuyên ra đến, Lý Lam gặp lại con dâu nhỏ vui vẻ ôm lấy ôm để, không thềm đoái hoài đến hai con trai khiến trên trán hai người đầy vệt đen. Kiều Khả Vy lên tiếng chào:

-Chào chủ tịch, chào phu nhân ạ!

-Chào cô!...chủ tịch vừa nói xong Lý Lam đã sấn đến Khả Vy:

-Cháu là bạn gái Gia Huy à?

-Ồ.. Không, không phải ạ! Cháu là người mẫu đại diện của công ty - Khả Vy bối rối giải thích - cháu không đón được taxi may gặp Gia Huy cho cháu

quá giang đến đây nên tiện thể chào hai vị một tiếng!

-Vậy à!...- Lý Lam đã quên chuyện lúc trước Khả Vy có tin đồn hẹn hò với Gia Hào, tiếc nuối nói - haiz ta cứ tưởng Gia Huy nó chịu có bạn gái rồi!

Khả Vy nhìn Gia Huy một cái, rồi mỉm cười nói:

-Cháu xin phép đi trước ạ!

Chủ tịch gật đầu còn Lý Lam vẫn luyến tiếc nói:

-Ừ, chào cháu!

Gia Huy nhìn theo Khả Vy, khóe môi khẽ cong, sẽ sớm thôi, em sẽ là bạn gái của anh!

End chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Suốt tuần nay Gia Hào rất bận rộn, anh đi từ rất sớm, lúc Tiểu Vũ còn chưa thức giấc và về lúc cô đã ngủ say. Sáng nay cũng vậy, anh yêu thương hôn lên trán Tiểu Vũ, thì thầm:

-Ngày mai anh được ở nhà với em rồi!

Anh vuốt nhẹ mái tóc mềm, nhẹ nhàng ra ngoài. Một lúc sau Tiểu Vũ thức giấc, thấy bên cạnh trống trải, biết Gia Hào đã đi rồi. Cô thờ dãi nhìn cái đồng hồ, rõ ràng cô đã đặt báo thức để dậy sớm với anh, không lẽ anh đã tắt? Anh làm việc nhiều như vậy chắc hẳn rất mệt mỏi, nhưng cô lại không đến công ty với anh được. Vì sao ư?

-Con dâu nhỏ, con đã dậy chưa?

Nghe đi, đó là lý do đó, cứ sáng ra là mẹ chồng đáng kính sẽ kéo cô đi ăn sáng, đi mua sắm, đi spa, đi tập yoga, đi bla bla.... Suốt một ngày dài trên đôi giày cao gót khiến Tiểu Vũ mệt rã rời, ăn tối xong cô gọi cho anh hỏi thăm được một chút thì ngủ mất. Hôm nay cô nhớ anh quá rồi, chuẩn bị xong xuống lầu, cô nhẹ giọng xin Lý Lam:

-Mẹ...hôm nay con đến công ty với Gia Hào một chút được không?

Lý Lam nhìn cô:

-Con lo cho nó sao?

Tiểu Vũ gật gù đầu, Lý Lam bật cười:

-Con không cần lo, đàn ông nhà họ Ngô coi công việc là mạng sống, họ vốn dĩ không cần chúng ta. Lúc trước chưa kết hôn Gia Hào có thể ở công ty hai tư trên bảy, hoàn toàn không về nhà, dạo này nó chịu khó về như vậy là may rồi đấy!

Nói rồi bà nghỉ nghĩ rồi thấy giận chồng mình, chủ tịch Ngô sang Anh thăm bạn vậy mà không cho bà theo, sau nhìn về mặt Tiểu Vũ héo úa bỗng hiểu ra, bà vỗ vai con dâu, cười nói:

-Mẹ biết rồi, con nhớ nó chứ gì! Ngày mai mẹ sẽ không làm phiền hai đứa đâu!

Tiểu Vũ ngại ngùng gật đầu, đến từ giày lấy giày đi thì phát hiện toàn bộ giày cao gót của cô đã bị thay thế bằng sneaker.

-Mẹ ơi! Giày của con mất hết rồi! Sao lại có sneaker ở đây?

-Sao? Hôm qua mẹ vẫn thấy đầy đủ, hôm nay sao lại mất?

Lý Lam đến xem, thấy hàng giày bà mua cho Tiểu Vũ giờ đã được thay bằng những đôi sneaker cao cấp mẫu mới nhất, bỗng hiểu ra, bà mỉm cười nhìn con dâu:

-Con không cần lo lắng, cứ đi chúng vào đi, Gia Hào mua cho con đó!

- Thật sao ạ?

-Ừ, nếu không phải nó thì mẹ cũng không nghĩ ra được ai đã làm! - Lý Lam thật không ngờ Gia Hào lại có thể trở nên chu đáo như vậy. Tiểu Vũ đi đôi màu trắng vào, cảm thấy rất vừa chân, rất thoải mái, môi nở nụ cười hạnh phúc, tự nhủ tối nay sẽ làm thức ăn ngon đợi anh về.

Hôm nay hai người đi đến một ngôi chùa ở ngoại ô, các sư thầy ở đây cư mang một số trẻ mồ côi.. Trong lúc Tiểu Vũ mãi mê chơi đùa với đám trẻ thì Lý Lam gọi điện thoại cho Gia Hào, làm bộ tức giận:

-Con trai, con được lắm, ai cho con bỏ hết giày của mẹ mua cho con đâu hả? Con chê giày mẹ chọn xấu à?

Gia Hào im lặng một lúc mới nói:

-Không phải, tất cả đều trong tủ đồ của cô ấy.

-Vậy nói mẹ nghe lý do?

Gia Hào lại im lặng vài giây, rồi nhàn nhạt nói:

-Con thích. Con bận lắm, chào mẹ!

Sau đó anh cúp máy cái rụp, Lý Lam phu nhân không tức giận vì thái độ của con trai, ngược lại còn thấy vui. Bà nhìn con dâu đang vô tư chơi đùa phía xa, cảm thấy thật vi diệu, không ngờ cô gái nhỏ này có thể khiến con trai bà thay đổi.

Gia Hào sau khi buông điện thoại xuống thì lại nhớ vợ. Mấy ngày trước anh về nhà, lúc Tiểu Vũ ngủ say đã chặn ra ngoài anh vô tình thấy những vết hằn đỏ ửng do đi giày cao gót không quen để lại, sáng hôm sau anh liền cho người đặt những đôi sneaker, rồi đem giấu hết giày cao gót. Cô gái ngốc này cũng quá nghe lời đi, bản thân bị đau cũng không chịu nói. Anh càng nghĩ càng thấy đau lòng. Bỗng muốn bỏ hết công việc về nhà, ăn thức ăn cô nấu, gội đầu rồi để cô sấy tóc, anh nhớ bàn tay dịu dàng của cô, nhớ giọng nói trong trẻo của cô, nhớ... Gia Hào cật lực vò tóc, không được không được! Không được nhớ nữa, nếu không anh sẽ bất chấp tất cả chạy về nhà mất! Lục Nam liếc thấy biểu cảm phong phú trên mặt sếp, khẽ thở dài cảm cái làm việc, bởi vì trong tâm trí anh cũng đang hiện diện một hình bóng

.....

Đêm, thành phố hoa lệ rực rỡ ánh đèn, Gia Hào vui vẻ lái xe về chung cư, vì lúc chiều Tiểu Vũ gọi cho anh, nói rằng cô sẽ chờ anh ở chung cư. Gia Hào cố gắng lắm mới xong việc lúc tám giờ, anh về được nửa đường thì bị kẹt xe. Xe anh giữa dòng xe nên không thể bỏ xe ở đây chạy về được. Tiến không được, lùi không xong. Gia Hào nhìn đồng hồ, tám giờ rưỡi rồi, anh liền lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Vũ, nhưng anh tìm mãi không thấy điện thoại.

-Chết tiệt! Đâu mất rồi??.... Đáng ghét! Để quên trên công ty rồi!

Gia Hào vò đầu bứt tai, anh nói với cô tám giờ sẽ về đến, mà tận tám giờ anh mới vội vàng chạy ra khỏi phòng làm việc quên cả điện thoại. Bây giờ lại gặp cái tình huống này, nếu cô gọi cho anh không được chắc lo lắng lắm.

Chín giờ... Gia Hào đâm vô lăng xe.

Mười giờ... Anh trừng trừng nhìn làn xe kín mít phía trước.

Gần mười một giờ dòng xe bắt đầu nhích được, anh vội lái xe về nhanh nhất có thể, anh về vừa qua cổng chung cư đã thấy Tiểu Vũ đứng gần phòng bảo vệ. Anh đến gần, hạ kính xe xuống, chưa kịp mở miệng thì chân mày nhíu lại. Tiểu Vũ tay cầm chặt điện thoại, dưới ánh đèn sáng trắng, sắc mặt cô tái đi.

-Tiểu Vân, em sao vậy?

Cô nhìn anh, xác định rõ là anh thì nước mắt tự nhiên rơi, cô đứng khóc ngon lành, anh vội xuống xe, áp tay vào mặt cô.

-Anh về rồi, đừng khóc! Đã xảy ra chuyện gì sao?

Tiểu Vũ ôm chặt lấy anh, vừa khóc vừa nói:

-Anh nói về sớm!...Em chờ rất lâu, gọi anh không nghe máy... Em sợ, không biết có chuyện gì không... Em rất lo!...

Gia Hào ôn nhu vuốt tóc cô, cô là đang lo lắng cho anh, xuống tận đây đợi anh. Gia Hào xúc động nói:

-Anh xin lỗi, anh bị kẹt xe, điện thoại thì để quên trên công ty rồi. Anh xin lỗi em, vợ, đừng khóc nữa, đợi anh cất xe rồi chúng ta lên nhà!

Tiểu Vũ thút thít gạt đầu, hai người lên nhà, Gia Hào hỏi:

-Em đợi anh có lâu không?

-Chắc khoảng hơn một tiếng...

-Haiz gốc này, gió lạnh lại mặc phong phanh như vậy nữa chứ! Lần sau không được đợi anh như vậy nữa biết chưa!

Gia Hào xoa đầu cô, Tiểu Vũ đỏ mặt lí nhí nói:

-Em biết rồi!

Hai người vào nhà, Tiểu Vũ nhìn bàn thức ăn đã nguội lạnh, nén tiếng thở dài, cô quay sang nói với anh:

-Anh đi tắm đi, em hâm nóng lại thức ăn đã!

Gia Hào liếc nhìn bàn ăn thấy rất nhiều món ngon, dạ dày anh biểu tình kịch liệt, vội vàng phi ngay vào phòng tắm.

Lát sau Gia Hào ra ngồi vào bàn, Tiểu Vũ đang bụng thức ăn ra, hai người cùng ăn rất vui vẻ.

.....

Cùng lúc đó, ở một đoạn đường Kiều Khả Vy đang đứng đón taxi, nhưng nãy giờ không thấy chiếc nào chạy qua đây cả, trời càng tối, cô càng lo lắng, không lẽ cô phải đi bộ về nhà với đôi giày cao mười centimet này sao? Đang tuyệt vọng ngắm nghía đôi chân thì có một chiếc xe dừng lại chỗ cô, một khuôn mặt quen ló ra khỏi cửa sổ xe, tươi cười:

-Taxi đây, cô có muốn đi không?

Kiều Khả Vy không ngờ lại gặp Ngô Gia Huy vào giờ này. Cô đến bệnh viện thăm một người bạn, nói chuyện đến quên cả thời gian, nhận ra thì đã trễ lắm rồi, đang đón taxi thì giờ đón được hẳn một taxi cao cấp, có cả dịch vụ ăn khuya nữa!

Gia Huy vừa từ chi nhánh ở thành phố bên cạnh trở về, do mới mở nên có nhiều vấn đề cần giải quyết. Đáng ra anh có thể ở lại bên đó, nhưng nếu kéo dài thêm một ngày thì anh sẽ không được nhìn thấy cô một ngày nữa. Gần đây Ngô Gia có chương trình quảng bá thương hiệu nên anh và Khả Vy làm việc cùng nhau cũng nhiều hơn, mức độ thân thiết cũng tăng dần đều. Điều này khiến Gia Huy càng có hy vọng. Anh cũng không nghĩ sẽ gặp cô vào lúc này.

Trời khuya se lạnh, quán lẩu đêm cũng khá đông khách, Kiều Khả Vy bung chén lẩu bằng hai tay, cảm thán:

-Ấm quá! Tôi không biết ban đêm ăn lẩu lại ngon như vậy!

Cô cười, Gia Huy cũng cười:

-Còn rất nhiều điều thú vị hơn mà cô không biết đấy!

-Ví dụ như?

-Ăn kem khi trời mưa, uống trà đá vào mùa đông, à, sắp trung thu rồi, đêm trung thu sẽ có thả đèn hoa đăng nữa đó!

-Thả đèn hoa đăng?

-Ừm, cô đã thả bao giờ chưa?

-Chưa....

-Vậy cô có muốn thử không? Tôi và cô cùng đi! Cô có thể viết điều ước để ước nguyện với Nguyệt thần đó!

Mắt Khả Vy sáng lên, cô hào hứng nói:

-Có! Tôi rất muốn thử nha!

-Vậy được, khi nào đi tôi sẽ gọi cho cô!

-Cảm ơn anh nha! - Khả Vy cười tí mắt, ở bên cạnh Gia Huy khiến cô cảm thấy không cần câu nệ hình tượng nữa, thoải mái như là ở bên cạnh một người bạn thân vậy.

.....

Jessica vừa cầm điện thoại vừa cười tủm tỉm, dạo gần đây cô và Lục Nam hay nhắn tin với nhau mỗi tối. Cả hai nói chuyện rất hợp, có gì đều tâm sự với nhau, cảm thông với nhau. Dù dạo này công việc bận rộn, hai người ít gặp nhau nhưng tình cảm vẫn càng ngày càng tốt hơn.

End chương 18

P/s: Chương này hường phần quá các nàng ạ, nhưng mình thích vậy! ^^

Chương 19

Mặt trời nhẹ nhàng tỏa sáng phía chân trời, bầu trời không gọn chút mây, có vẻ hôm nay sẽ là một ngày nắng đẹp. Jessica hớn hở vác balo tung tăng xuống cổng chung cư, Lục Nam trên chiếc mô tô đen cực ngầu đang đứng đợi, anh thấy cô, thoáng chốc ngẩn ngơ. Hôm nay cô buộc tóc cao, áo khoác jean, quần jean với áo phông đơn giản, balo sau lưng, giày thể thao trắng sạch sẽ, vừa giản dị lại rất trẻ trung năng động, rất đẹp. Anh thường thấy cô kiêu sa với đầm và váy, hôm nay được thấy một Jessica hoàn toàn khác. Jessica bước đến, trầm trồ:

-Woa... Xe đẹp quá nha! Là của anh à?

Lục Nam lấy lại vẻ tự nhiên, nhìn vẻ mặt thích thú của cô, mỉm cười nói:

-Tôi để dành lâu lắm mới mua được đó! Nhưng thường là lái xe của Gia Hào nên ít đi chiếc này. Cô mau lên xe đi!

Lục Nam giúp Jessica cài nón bảo hiểm, lúc xe nổ máy Jessica tự động đưa tay vịn eo anh khiến anh suýt lạc tay lái, Jessica ngồi sau nên không biết rằng mặt của Lục Nam bây giờ có thể nướng chín cả bánh mì.

.....

Mặt trời lên đã cao rồi mà hai vợ chồng nào đó vẫn không có ý định thức dậy. Chẳng là hôm qua hai người thức đến quá nửa đêm cơ mà.

Gia Hào thức dậy trước, anh véo mặt Tiểu Vũ đánh thức cô:

-Vợ, sáng rồi, em dậy đi!

Tiểu Vũ mơ màng mở mắt, ngược nhìn cửa sổ thấy rất sáng, lười biếng rục rịch vào lòng Gia Hào. Vậy mà anh cũng nuông chiều cô, vuốt tóc cô nhẹ nhàng để cô ngủ thêm một lúc nữa.

Bỗng chuông điện thoại của Tiểu Vũ reo, Gia Hào với tay lấy, anh nhìn tên trên màn hình, sắc mặt âm u, anh bấm nút nghe nhưng không lên tiếng vội, bên kia nói ngay:

-Con dâu, hôm nay con...

Lý Lam mới nói đến đó Gia Hào đã vội ngắt lời:

-Hôm nay cô ấy là của con!

Nói xong cúp máy tắt nguồn luôn, Tiểu Vũ lơ mơ hỏi:

-Ai vậy anh?

-Là mẹ, không có chuyện gì đâu em ngủ thêm đi!

Đến tận chín giờ hai người mới chịu rời giường, ăn sáng xong Gia Hào chờ Tiểu Vũ đi chơi. Hai người đi đến khu vui chơi, vì là chủ nhật nên rất đông người. Gia Hào luôn đi sát Tiểu Vũ, anh thấy cô tung tăng vui vẻ như vậy dù sợ lạc nhau cũng không nắm tay cô, bất quá anh không rời mắt khỏi cô là được rồi, cảnh đẹp gì gì đó anh không quan tâm. Tiểu Vũ rất tự nhiên hết kéo Gia Hào sang bên này xem đến sang bên kia chơi một chút. Cô phát hiện có trò phóng phi tiêu, một hai đôi anh chơi cho bằng được.

-Anh, con gấu kia dễ thương quá kia, mau phóng trúng điểm lấy nó cho em đi!

-Một lát về anh mua cho em nguyên tiệm gấu bông, chúng ta qua chỗ khác chơi.

Gia Hào chưa từng chơi trò này, không phải anh sợ không dám chơi mà là sợ phóng không được sẽ rất mất mặt a! Tiểu Vũ tiếc nuôi ngoái nhìn con gấu mãi, thờ dãi tiếc nuôi lăm lăm:

-Mười tiệm gấu bông cũng không bằng một con gấu đó!

Cô nói nhỏ nhưng Gia Hào nghe được, anh lẳng lặng kéo cô trở lại gian hàng phóng phi tiêu, mua hẳn mười cây.

Điều kiện được gấu bông là phải phóng trúng hồng tâm liên tiếp năm mũi. Tiểu Vũ hào hứng cổ vũ còn Gia Hào chây ì nhìn hồng tâm cách anh năm

mét. Nheo mắt nhắm thật chuẩn, anh thầm đếm "Một, hai, ba, ném!!!"

Vì anh quá mức đẹp trai và thần thái nên từ nãy giờ có nhiều người đến xem, mọi người cùng nín thở hồi hộp nhìn theo mũi phi tiêu lao vút đi...

Viu~~!...

...Trật rồi!...

Chiếc phi tiêu rơi xuống đất kéo theo tâm trạng của Tiểu Vũ cũng rơi theo, mọi người xung quanh ồ lên tiếc nuối. Gia Hào quệt mồ hôi trên trán, quả quyết với Tiểu Vũ:

-Lần này anh phóng trúng cho em xem!

Vèo!... Phập!... Mũi thứ hai trúng đích nhưng không vào hồng tâm, Tiểu Vũ và mọi người cổ vũ anh, Gia Hào tiếp tục quệt mồ hôi, trò chơi này cũng khá căng đây, anh nheo mắt nhắm mục tiêu rồi phóng liên tục tám cây còn lại, xong xuôi, ông chủ quầy nhìn anh thần phục:

-Ôi ôi!... Trước giờ đây là lần đầu tiên có người phóng trúng nhiều như vậy một lượt nha! Một, hai, ba...bảy, tám! Thật không thể tin được!!!

Mọi người reo hò ầm ĩ, ông chủ ôm con gấu ra cho Tiểu Vũ, cô vui đến cười tít cả mắt, Gia Hào thở phào, nhìn cô vui như vậy anh cũng vui. Bỗng Tiểu Vũ ôm cả anh cả gấu, nắm cổ áo anh kéo xuống đặt lên má anh một cái hôn:

-Anh giỏi nhất!!!

Gia Hào bất ngờ, anh cứ đứng ngây ra như vậy đến khi Tiểu Vũ gửi tạm con gấu cho ông chủ rồi kéo anh đi.

Hai người vào một quầy bán thức ăn nhanh, mua bánh và nước ngọt, rồi chơi trò chơi, chụp rất nhiều hình.

.....

Ánh nắng ấm áp xuyên qua vòm lá, lốm đốm nhảy nhót trên từng bậc thang dẫn lên đỉnh núi. Nghe đồn trên đỉnh núi có một ngôi chùa rất linh thiêng, Lục Nam không tin lắm nhưng vì Jessica rủ nên anh đi.

Trước đây, những ngày nghỉ của Lục Nam rất nhàm chán, thường anh chỉ về nhà thăm ba mẹ chứ không làm gì khác. Đạo gần đây quen biết Jessica, cuối tuần hai người cùng đi chơi đây đó, đến tối Lục Nam mới về thăm nhà. Anh cảm thấy cuộc sống của mình từ khi quen biết Jessica vui vẻ, thú vị hơn rất nhiều.

Cả hai đã lên được hai phần ba đoạn đường, Jessica đã thấm mệt nhưng nét mặt vẫn tươi rói, cô nói:

-Tôi thật không ngờ đỉnh núi này lại cao như vậy!

Lục Nam quay sang thấy cô quệt mồ hôi, anh lấy nước đưa cô:

-Chúng ta nghỉ một lúc đi tôi thấy cô mệt rồi đó!

-Được!

Hai người ngồi xuống sát vách núi chờ đường cho người khác đi, uống nước nói chuyện. Được một lúc, hai người đứng lên đi bỗng Lục Nam thấy có một con rắn từ bụi cây phía trên vách núi nhắm hướng Jessica lao đến, anh kêu lên:

-Jessica, cẩn thận!

Jessica không phản ứng kịp, Lục Nam đã ôm cô né sang một bên, con rắn trượt mục tiêu lao ra khoảng không rơi luôn xuống núi, không tiếc lời nguyên rủa Lục Nam. Jessica thoáng thấy con rắn vừa xanh vừa dài, mặt cắt không còn giọt máu, vô thức vùi mặt vào ngực anh, ôm chặt lấy anh, giọng nói thoáng run:

-Đáng... Đáng sợ quá!...

Lục Nam vỗ vai nhẹ giọng trấn an cô:

-Không sao rồi, không sao rồi!

Lúc này Jessica mới ý thức được hành động của mình, cô bối rối buông anh ra, đỏ mặt nói:

-Lục Nam, cảm ơn anh!

Lục Nam mỉm cười:

-Ừm, cô không sao chứ?

-Không, chúng ta đi tiếp đi!

Jessica vô cùng cảm kích Lục Nam, lần này may có anh cứu cô. Lần trước lúc cô rơi xuống nước anh cũng không ngần ngại nhảy xuống cứu cô, Jessica nhìn Lục Nam đầy cảm động.

-Sao thế? Mặt tôi dính gì sao?

Lục Nam khó hiểu nghiêng đầu hỏi cô, tiện lấy tay xoa mặt, đáng lẽ ra mặt anh rất sạch sẽ, nhưng tay anh dính đất từ khi nào lại xoa lên mặt làm làm lem như mặt mèo, Jessica không nhìn được cười, giờ điện thoại cho anh làm gương soi:

-Anh xem anh đi, khuôn mặt sạch sẽ lại bị anh quét thành ra như này rồi!

Lục Nam nhìn mình trong điện thoại cũng bật cười, Jessica thấy anh định đưa tay lên lau mặt nữa thì ngăn lại:

-Đề tôi lau cho!

Cô tự nhiên đưa tay làm sạch mấy vệt đất trên mặt anh, chợt thấy ánh mắt anh nhìn cô thật dịu dàng, khóe môi lại cong lên một nụ cười nhẹ. Dưới ánh nắng lấp lánh, nụ cười đó càng tỏa sáng ấm áp, Jessica bỗng chốc thất thần, trái tim tự nhiên lại đập loạn lên, bỗng có tiếng người từ những bậc thang phía trên truyền xuống, cô giật mình đỏ mặt quay đi chạy lên trên. Lục Nam đứng ngây ra, đưa tay sờ lên mặt một lúc sau mới vội chạy theo.

Cả hai chạy một mạch đến chùa, hai người thấp hương lễ Phật xong thì đi vãn cảnh chùa.

Ngôi chùa này thực sự rất đẹp, xung quanh sương khói phủ mờ màng, không khí dễ chịu trong lành. Khuôn viên và hậu viện của chùa trồng rất nhiều cây và hoa kiểng vô cùng đẹp mắt. Jessica đi lòng vòng trong màn sương khói mỏng lung. Lục Nam chụp ảnh cho cô. Đến phiên Jessica chụp ảnh cho Lục Nam, cô giờ máy ảnh lên và rồi đứng hình, trái tim một lần nữa loạn nhịp. Anh đứng cạnh một cái cây, bàn tay hờ hững cho vào túi quần nhìn về phía cô. Lục Nam như một chàng hoàng tử bước ra từ cổ tích, trong khung cảnh mờ hồ nụ cười nhẹ ấy lại rất rõ ràng, như một nhát rìu chí mạng bổ xuống góc cây cổ thụ, và "Rầm"...đô!

Cô chụp cho anh vài kiểu, rồi hai người vào chùa phụ giúp mấy chú tiểu quét dọn, lau tượng Phật, rồi ở lại ăn cơm chay mới về.

.....

Giang Bích Nguyệt từ sau hôm bị Gia Hào "bơ đẹp" thì mất tích luôn. Không phải cô ta dễ dàng bỏ qua vậy đâu, chỉ là cô đang tham gia một dự án phim thời. Hiện tại Giang Bích Nguyệt đang ở Pháp, sẵn tiện suy nghĩ cách "chỉnh" Ngọc Vân. Nhưng một mình cô thì có vẻ như là không đủ sức để làm Gia Hào và Phương Ngọc Vân xa nhau.

Giang Bích Nguyệt đứng bên ô cửa sổ một khách sạn cao tầng, tay cầm ly rượu vang đưa mắt nhìn ra bầu trời đêm đầy sao, khẽ nói:

-Ngô Gia Hào, anh không là của em thì cũng đừng hòng của ai khác.

End chương 19

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Sáng thứ bảy, Lâm Tiểu Vũ thức giấc trong vòng tay Gia Hào, cô thấy ánh nắng lấp ló chiếu qua tấm rèm cửa, khẽ ngước lên nhìn khuôn mặt vẫn đang say ngủ của anh, bản khoăn không biết có nên gọi anh dậy hay không, cô liếc sang chiếc đồng hồ bên cạnh, đã hơn tám giờ! Tiểu Vũ hốt hoảng ngồi dậy lay Gia Hào:

-Anh! Gia Hào! Mau dậy đi, trễ rồi trễ rồi!

Gia Hào kéo cô trở lại, lười biếng cất tiếng:

-Đừng ồn...

Tiểu Vũ không chịu, vùng ra:

-Nhưng mà anh trễ giờ đi làm rồi kìa!

-Mặc kệ! Đừng nháo nữa, hôm nay anh nghỉ!

-Ai cho anh nghỉ?

Lúc này Gia Hào mới mở một con mắt nhìn vợ:

-Anh.

Rồi lại vùi đầu vào gối. Lâm Tiểu Vũ thở dài, phải rồi, anh là tổng giám đốc, đi làm hay không là quyền của anh. Bỗng Gia Hào nói:

-Làm đồ ăn sáng cho anh đi!

Tiểu Vũ nhìn anh, Gia Hào không nghe tiếng đáp lại, mắt kiên nhẫn mở mắt mè nheo:

-Nhanh đi nhanh đi anh đói!...

-.....!!!! - Lâm Tiểu Vũ không biết nói gì nữa, thật sự cô không thể ngờ Ngô Tổng lại có thể nói chuyện với cái giọng điệu này. Nhưng mà cô thấy rất vui, đuôi mắt cong cong lên, cô nhanh chóng thay quần áo rồi xuống bếp. Thật ra di Xuyên đã đề phần sẵn cho hai người, nhưng Tiểu Vũ vẫn làm một phần mới cho Gia Hào. Chủ tịch Ngô và phu nhân đã đi làm từ thiện ở cô nhi viện Thiên Phúc từ sớm, sau khi ăn sáng xong Tiểu Vũ và Gia Hào cũng đến đó.

Cô nhi viện Thiên Phúc là do Lý Lam phu nhân cùng mấy vị phu nhân khác mở ra đã hơn năm năm, ở đây đã thu nhận rất nhiều trẻ em mồ côi, bị bỏ rơi. Hiện tại trong viện có hơn hai trăm đứa trẻ. Những trẻ em này được học hành đàng hoàng, chăm sóc rất tốt. Tiểu Vũ và Gia Hào đến nơi, trên xe anh đã kể cho cô nghe về nơi này, sau khi chào hỏi mọi người xong, cô cùng Gia Hào ngồi xuống hàng ghế khách mời. Hôm nay là ngày ban thành lập cô nhi viện họp lại quyên góp tiền, mọi việc đã xong, mọi người ở lại xem văn nghệ do những đứa trẻ nơi đây biểu diễn, và thưởng thức những món ăn do những trẻ có năng khiếu nấu ăn ở đây nấu. Những cô nhi ở đây đều được định hướng tài năng và ước mơ từ rất sớm. Có một cô bé chừng sáu bảy tuổi mời cô lên hát song ca một bài hát, Tiểu Vũ ngại ngừng chân chừ, Gia Hào ngồi cạnh nắm tay cô:

-Em lên đi, cô bé có vẻ rất mến em, đừng phụ lòng em ấy!

Tiểu Vũ nhìn bàn tay của cô bé đang đưa về phía mình, lấy hết can đảm đi lên sân khấu, nắm tay cô bé dễ thương ấy hát một bài, cả hai hát xong nhận được rất nhiều lời khen từ mọi người. Cô bé ấy ôm Tiểu Vũ một cái thật chặt, hôn má một cái thật kêu, mỉm cười nói:

-Cảm ơn chị!

Tiểu Vũ xúc động cười nhẹ gật đầu, dắt cô bé đi xuống trong tiếng vỗ tay của mọi người, Gia Hào ôn nhu cười xoa đầu cô:

-Vợ anh hát hay lắm!

Tiểu Vũ đỏ mặt lên, viện cớ chạy trốn:

-Em...em đi chơi với bọn trẻ một lát!

Nói xong chạy đi, đáng ghét, sao anh cứ làm cô xấu hổ vậy chứ!

Giang Bích Nguyệt và Kiều Khả Vy từ xa trông thấy hai người thân mật thì trong lòng rất ghen tức, vì họ muốn tạo hình ảnh tốt cho bản thân với giới truyền thông nên mới đến đây. Tiểu Vũ đang chơi cùng bọn trẻ thì Giang Bích Nguyệt đến nói muốn nói chuyện với cô.

-Tôi không có gì để nói với cô cả.- Tiểu Vũ không muốn đi, ở đây đang chơi vui mà đi đâu chứ! Giang Bích Nguyệt thân thiện mỉm cười:

-Nhưng mà tôi có, chúng ta nói chuyện một chút thôi, không tốn nhiều thời gian của cô đâu!

Tiểu Vũ nghe vậy nên đi với cô ta để cô ta không làm phiền mình nữa, hai người ở một góc sân sau cô nhi viện, Tiểu Vũ rất không kiên nhẫn nhìn cô ta:

-Có chuyện gì cô mau nói đi!

-Chuyện là... Á! - cô ta bỗng nhiên vấp ngã, Tiểu Vũ theo bản năng vươn tay ra đỡ cô ta dậy thì cô ta một tay ôm mặt tránh né rất đáng thương nói - Cô...xin cô đừng đánh tôi! Tôi đã nói không có ý gì với Gia Hào nữa rồi mà! Tôi xin lỗi!

Tiểu Vũ ngó người, cô ta đang lăm nhăm cái gì vậy? Lên con sao? Hay hôm nay chưa uống thuốc? Nãy giờ cô có làm gì cô ta đâu chứ! Cô lại đưa tay muốn đỡ cô ta đứng lên, ai ngờ Giang Bích Nguyệt lại tránh né và nói y như lúc này, Tiểu Vũ bực mình kêu lên:

-Cô điên à? Có chịu đứng dậy không!?!

Chợt một giọng nói âm trầm vang lên sau lưng Tiểu Vũ:

-Có chuyện gì vậy?

Tiểu Vũ quay lại thấy Gia Hào, anh nhìn cô rồi nhìn Giang Bích Nguyệt đang ôm mặt đáng thương ngồi dưới đất, khẽ cau mày chờ một lời giải thích. Giang Bích Nguyệt tội nghiệp thút thít khóc, Gia Hào bắt đầu đi đỡ cô ta dậy, Giang Bích Nguyệt vẫn ôm mặt méo mếu:

-Cô ấy... Cô ấy đánh em!

Tiểu Vũ tròn mắt:

-Tôi đánh cô hồi nào hả??

Gia Hào khó hiểu nhìn hai người, Bích Nguyệt uất ức nói:

-Em đã nói không có ý gì với anh nữa vậy mà cô ấy không tin còn đánh cảnh cáo em nữa!...

Gia Hào nhìn Tiểu Vũ, cô bước đến tát Giang Bích Nguyệt một cái rõ kêu, khiến cô ta ôm mặt tròn mắt kinh ngạc, một thoáng xao động trong mắt Gia Hào, Tiểu Vũ đồng dạng nói:

-Tôi rõ ràng không có đánh cô, nhưng cô đã một mực nói có thì tôi đánh cho có, tôi không thể để mình bị vu oan như vậy được! Nói cho cô biết, Gia Hào đang đứng ở đây, cô muốn làm gì anh ấy thì làm, tôi không có can!

Cô nói xong quay người tiêu sái bước đi, bỏ lại Gia Hào và Bích Nguyệt ngây người đứng nhìn theo. Gia Hào bỗng chợt dạ, khoan đã, cô bỏ mặc anh cho Giang Bích Nguyệt thật sao?

Anh vội nói với Bích Nguyệt:

-Anh thay mặt cô ấy xin lỗi em! - rồi chạy theo Tiểu Vũ. Giang Bích Nguyệt sững sờ, cô không nhìn ra tâm tư của người đàn ông này nữa rồi. Vũ khí lợi hại nhất là khổ nhục kế cũng đã dùng nhưng chỉ đổi lại được câu xin lỗi thay nhạt nhẽo, lẽ nào anh đã thật sự hết yêu cô?

Giang Bích Nguyệt phui quần áo trở lại với mọi người, lúc này họ đang chúc mừng buổi lễ trong hội trường, cô thấy Kiều Khả Vy lén lút rắc một thứ gì đó từ gói giấy nhỏ xíu trên tay vào ly nước cam. Vừa làm cô ta vừa đảo mắt nhìn quanh xem có ai chú ý không, nhưng cô ta trăm lần không ngờ có một ánh mắt sắc sảo dõi theo từng hành động của mình. Sau khi trút xong cô ta nắm chặt mẫu giấy, làm bộ mở túi xách rồi nhanh tay nhét nó vào, xong xuôi cô ta bùng ly nước ra ngoài.

Giang Bích Nguyệt cầm một ly sinh tố trên tay, vừa uống vừa dõi theo Kiều Khả Vy xem kịch hay, cô thấy cô ta đem nước đến chỗ Tiểu Vũ mời cô uống, cô vui vẻ cầm lấy, hai người còn nói chuyện vài câu thì bỗng hai đứa trẻ đua nhau chạy va vào Tiểu Vũ làm ly nước cam rơi xuống đổ hết. Tiểu Vũ ái ngại nhìn Khả Vy, cô ta làm bộ rộng lượng nói không sao, vừa lúc Gia Hào đến đưa ly khác cho Tiểu Vũ, Kiều Khả Vy nói không quấy rầy rồi đi. Cô ta cực kỳ không vui, đáng lẽ có kịch hay để xem vậy mà bị hai đứa nhóc phá hỏng hết!

Giang Bích Nguyệt thấy Kiều Khả Vy đứng một mình vội về tức giận thì đi đến, mỉm cười nói với âm lượng đủ hai người nghe:

-Cô có vẻ ghét Phương Ngọc Vân nhỉ? Tôi thấy cô bỏ gì vào ly nước của cop ta đấy?

Kiều Khả Vy nhìn Bích Nguyệt một cái rồi nhếch môi:

-Cô cũng vậy còn gì, diễn rất sâu đó!

Bích Nguyệt bị chạm vào nỗi đau, cau có sờ bên mặt bị đánh, cau có nói:

-Đừng nhắc, cô ta dám tát tôi thật kia!

-Tôi vốn định làm cô ta bẽ mặt, nhưng không ngờ lại bị hai đứa nhỏ kia phá hỏng, thật tức chết mà!

-Cái thuốc đó là...?

Khả Vy kể môi vào tai Bích Nguyệt nói nhỏ:

-Thuốc kích thích!

Bích Nguyệt tròn mắt nhìn Khả Vy bằng ánh nhìn phức tạp, không ngờ cô ta lại có thể nghĩ đến chiêu này.

-Nhưng Phương Ngọc Vân đắc tội gì với cô à?

Kiều Khả Vy mỉm cười thâm thúy nhìn cô:

-Giống cô thôi, tôi lúc trước rất thích Gia Hào, nhưng vì kết hôn với cô ta nên Gia Hào không chấp nhận tôi. Ăn không được thì phải phá cho ôi, tôi không còn thích Gia Hào nhưng nổi hận thì còn đó, tôi phải rửa hận.

Giang Bích Nguyệt suy nghĩ gì đó rồi khẽ cong môi, chìa tay ra nói với Kiều Khả Vy:

-Kẻ thù của kẻ thù là bạn, cô có đồng ý không?

Khả Vy nhìn Bích Nguyệt, hai người dù sao vẫn hơn một người, cô giúp cô ta vừa rửa được hận, có sự cố gì thì đẩy hết cho cô ta, hừm, không tệ! Nghĩ vậy nên cô mỉm cười thân thiện bắt tay Bích Nguyệt.

Bên này Tiểu Vũ cùng Gia Hào đang ngồi uống nước cam, cô nhìn anh, dè dặt hỏi:

-Anh không giận em chứ?

-Sao anh phải giận em?

-Vì em...đã đánh Giang Bích Nguyệt.

Gia Hào ôm cô vào lòng, vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói:

-Không giận, anh tin em không tự nhiên vô cớ lại đánh người.

Tiểu Vũ nhú mày, chu môi nói:

-Đúng mà, là cô ta tự nhiên bị ngã, em có ý tốt muốn đỡ dậy vậy mà lại bị vu oan, em còn chưa chạm vào cô ta thì làm sao đánh được!

Gia Hào cũng rất thắc mắc, luận chiều cao luận hình thể Giang Bích Nguyệt đều hơn Tiểu Vũ, bị cô đánh ngã là không thể nào, hơn nữa anh tin vợ anh đơn thuần lương thiện, không tùy tiện đánh người. Anh suy ra là Giang Bích Nguyệt diễn trò, thật may anh không mắc lừa!

-Chồng, suy nghĩ gì vậy?

Tiểu Vũ thấy anh suy nghĩ đến xuất thần liền huơ tay trước mặt anh hỏi, Gia Hào hồi thần mỉm cười nắm tay cô:

-Không có gì!

Hai người cứ thế tay trong tay, nhìn bọn trẻ chơi đùa, chợt Gia Hào nói:

-Anh cũng muốn có một đứa!...

Tiểu Vũ giật mình quay qua nhìn anh, kiểu như nhìn thấy quái vật, rồi đỏ mặt lên, sau đó bỏ chạy. Gia Hào không hiểu chuyện gì, lẩm bẩm:

-Mình nói gì sai à?

End chương 20

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Kẻ thù của kẻ thù giờ đã là bạn, vì vậy chuyện Kiều Khả Vy và Giang Bích Nguyệt ngồi nói chuyện với nhau như một đôi bạn thân cũng chẳng có gì lạ. Điều đáng nói ở đây là hai người họ không nói chuyện tốt, mà nói chuyện hại người.

Mục tiêu của họ là ai thì ai cũng biết là ai rồi đấy. Chính là Lâm Tiểu Vũ đang trong vai Phương Ngọc Vân.

Kiều Khả Vy nói, cô ta phát hiện ra mình đã có tình cảm với Ngô Gia Huy. Chuyện này khiến Giang Bích Nguyệt có phản ngạc nhiên.

-Vậy tại sao cô còn muốn khiến Gia Hào và Ngọc Vân phải chia tay? Dù sao hai người họ cũng là anh em...

Kiều Khả Vy khẽ nhếch môi:

-Tôi nói rồi, tôi hận Ngô Gia Hào, anh ta đã đập đổ tình cảm và thể diện của tôi không hề thương tiếc! Tôi muốn anh ta phải trả giá cho điều đó!

Giang Bích Nguyệt có thể cảm nhận sự thù hận của cô ta qua giọng điệu. Cô liền đồng ý hợp tác với cô ta chia cắt Gia Hào và Ngọc Vân.

Thật ra Kiều Khả Vy còn một bí mật không cho Giang Bích Nguyệt biết. Cô ta không chỉ muốn Gia Hào chia tay Tiểu Vũ, mà còn muốn loại bỏ Gia Hào khỏi Ngô Gia. Vì chỉ khi Gia Hào bị sa thải, Ngô Gia Huy mới có chỗ đứng cao nhất. Nếu Giang Bích Nguyệt biết, nhất định sẽ trở mặt thành thù. Kiều Khả Vy khẽ nhếch môi, Giang Bích Nguyệt này xem ra cũng còn non và xanh lắm!

-Này Bích Nguyệt, cô nhìn xem, kia chẳng phải Phương Ngọc Vân sao? Cô ta đi với một người đàn ông lạ kia!

Giang Bích Nguyệt theo hướng tay Khả Vy chỉ, nói:

-Phải rồi, đó là Phương Ngọc Vân, còn người đàn ông đó là Triệu Tân, phó tổng của công ty Triệu Phú Quý. Nhưng tại sao hai người họ lại đi chung chứ?

-Còn phải hỏi sao? Tôi thấy cô ta đúng thật là hồ ly tinh chuyên đi quyến rũ đàn ông!

Giang Bích Nguyệt nhíu mày:

-Không lẽ... Gia Hào bị hai người đó cầm sừng ư?

Kiều Khả Vy nhìn họ bằng ánh mắt mờ ám:

-Rất có khả năng!

Giang Bích Nguyệt im lặng nhìn họ, bỗng khoe môi cong lên một nụ cười gian xảo. Cô ta nói với Kiều Khả Vy:

-Tôi vừa nghĩ ra một ý...cô nghe xem thế nào.

Rồi cô ta nói nhỏ với Khả Vy, chỉ thấy ánh mắt Kiều Khả Vy sáng lên thích thú, sau cùng hài lòng nói:

-Tôi thật không lầm khi tin tưởng cô. Nhưng còn người đàn ông đó không liên quan đến chúng ta, làm như vậy có được không?

Giang Bích Nguyệt cười:

-Không sao đâu! Muốn đạt được mục đích phải có vật hi sinh!

Lúc Giang Bích Nguyệt và Kiều Khả Vy vừa ra khỏi nhà hàng thì Gia Hào bước vào, vẻ mặt rất rất không vui. Chỉ vì vướng một cuộc họp mà vợ anh bị người ta bắt cóc đi mất. Là vì xế chiều sau khi xong việc ở cô nhi viện thì chủ tịch Ngô nhận được tin từ Mỹ báo rằng bà Trình Uyên bị tai nạn giao thông. Ông cùng Lý Lam và Ngô Gia Huy lập tức bay sang Mỹ, Gia Hào và Tiểu Vũ đi tiễn họ, sau đó cả hai định đi ăn nhưng Gia Hào lại nhận được điện thoại từ công ty có chút chuyện. Tiểu Vũ ở phòng làm việc đợi anh, vừa lúc Triệu Tân đến muốn mời hai người đi ăn, Tiểu Vũ muốn đợi Gia Hào đi chung nhưng Triệu Tân kéo cô đi trước.

Anh đưa mắt nhìn một vòng nhà hàng, tên Triệu Tân chết tiệt! Còn dám giành điện thoại của vợ anh bảo anh tự tìm bàn, hừ, để xem ông xử lý người thế nào!

Anh nhìn thấy rồi, Triệu Tân và Ngọc Vân vợ anh ngồi ở một bàn trong góc đang nói chuyện rất rôm rả. Mặt Gia Hào đen đi một nửa, anh sải từng bước dài đi đến.

-A, Gia Hào anh đến rồi!

Tiểu Vũ thấy anh thì vui vẻ gọi, giọng Gia Hào lạnh lạnh:

-Hai người đang nói chuyện gì mà vui vậy?

-Triệu Tân kể em nghe chuyện ở những nơi mà anh ấy đã tới.

Gia Hào ôn hòa vỗ đầu cô, ánh nhìn chuyển sang Triệu Tân:

-Nghe nhiều hại não lắm, sau này đừng nghe nữa!

Tuy giọng điệu bình thân nhưng Triệu Tân có thể cảm nhận được ánh mắt đầy đe dọa ấy, ý Gia Hào là "anh cứ thử nói chuyện nhiều với vợ tôi một lần nữa đi!"

Anh ngồi xuống ghế bên cạnh, chợt nhận ra thức ăn đã gọi nhưng đĩa của hai người vẫn sạch sẽ, Gia Hào hỏi:

-Sao gọi thức ăn rồi mà không ăn?

Triệu Tân cười cười:

-Ngọc Vân nói đợi anh, nhất định không chịu ăn.

Gia Hào quay sang nhìn cô:

-Em chắc đói lắm rồi?

Tiểu Vũ thành thật gật đầu, Gia Hào múc súp cho cô:

-Ăn món này trước đi!

Triệu Tân trông thấy một màn này, mặt xám xịt, phụng phịu ca thán:

-Tôi thật sai lầm khi mời hai người đi ăn a! Chưa ăn được gì đã ăn bánh gato no rồi! Đây! Đừng tính tứ nữa, nể mặt người độc thân chút đi!

Tiểu Vũ xấu hổ mặt đỏ lên, Gia Hào lạnh lùng nói:

-Tôi sẽ cho cậu ăn bánh GATO nhớ đời! - đặc biệt nhấn mạnh chữ "gato", rồi dịu dàng nói - Ngọc Vân, có ngon không?

Tiểu Vũ vừa ngượng vừa buồn cười nhưng không dám cười, cô gật đầu rồi nói:

-Hai người cũng ăn đi chứ!

Sau đó, Gia Hào cố tình gọi thêm một chai rượu đắt tiền, vài món ngon nhất đắt nhất của nhà hàng. Triệu Tân bật cười:

-Đây Ngô Tổng, cậu cô tình trả đũa việc tôi mang vợ cậu đi trước à?

Gia Hào thân nhiên gấp đồ ăn, nói:

-Là do cậu nghĩ nhiều thôi! Tôi chỉ nghĩ, cậu đã có lòng mời thì chúng tôi phải đáp lại nhiệt tình chứ!

-Ngô Tổng à, cậu quá nhiệt tình với tôi rồi! - sau đó quay đi với hai hàng nước mắt, trong lòng như dâng lửa: "Cái thẻ của tôi cũng sắp tan chảy rồi..."

Gia Hào đắc ý liếc anh ta, lần sau cho cậu không dám tiếp cận vợ tôi mà không có tôi nữa! Bằng không tôi sẽ khiến cho Triệu thiếu gia ở lại rửa chén trừ nợ! Bởi anh biết gần đây Triệu Tân và Triệu Phú Quý cha anh ta quan hệ không tốt, cho nên anh ta mới phải chuyển ra ngoài ở, chắc chắn ông ấy cũng sẽ không để yên cho mấy cái thẻ ATM của Triệu Tân. Có lẽ cách xả hận của anh hơi ấu trĩ một chút, nhưng phải như thế, anh không muốn đánh anh ta trước mặt vợ, anh phải giữ hình tượng tốt đẹp nhất với vợ chứ! Xử lí như vậy, vừa giữ được hình tượng, vừa có lợi, thật là vẹn cả đôi đường! Gia Hào càng nghĩ càng thấy hài lòng.

Giang Bích Nguyệt nhấp một ngụm cafe, nhìn ra ngoài trời, nắng rất đẹp và trời rất xanh, như lúc đó cô đang ngồi trên ghế đá đọc sách, chợt ngẩng lên và thấy Gia Hào trước mặt, tay cho vào túi quần rất ung dung đứng nhìn mình từ bao giờ. Giây phút bất ngờ ấy đã khiến cô phải lòng anh. Kí ức ấm áp ấy khiến Bích Nguyệt khẽ mỉm cười.

Kiều Khả Vy vừa đến, thấy Giang Bích Nguyệt nhìn ra ngoài tùm tùm cười thì cũng hiếu kỳ đến gần Bích Nguyệt theo ánh mắt nhìn ra, có thấy gì đáng chú ý đâu chứ?

-Cô đang nhìn gì vậy? -Kiều Khả Vy đột nhiên hỏi làm Giang Bích Nguyệt giật mình quay lại:

-Ôi!... Khả...Khả Vy cô làm tôi giật mình! Cô đến từ bao giờ thế?

Khả Vy bật cười nho nhỏ, đi sang ngồi xuống chiếc ghế đối diện, hỏi:

-Đang nghĩ gì mà xuất thần vậy?

Mặt Bích Nguyệt thoáng ửng hồng:

-Không có gì đâu!

Khả Vy cũng không rảnh chọc phá thêm, vào vấn đề ngay:

-Cô hẹn tôi gấp như vậy là có chuyện gì?

-Tôi đã nhận lời tham gia một dự án phim lớn của đạo diễn Joy Martin. Ngày mai chúng tôi sẽ bay sang Pháp để chọn cảnh quay, nhưng tôi muốn kế hoạch của chúng ta nhanh chóng được thực hiện. Cô ở đây làm chuyện đó được không? Tôi đã lên kế hoạch sẵn rồi!

-Được, cụ thể thế nào, cô nói đi!

Giang Bích Nguyệt thì thầm vào tai Khả Vy, cô ta chăm chú nghe rồi gật gù:

-Được, tôi sẽ làm như cô nói, cô chắc thành công chứ?

-Tin tôi đi, trên đời này không ai hiểu Gia Hào hơn tôi đâu!

Giang Bích Nguyệt cong môi tự đắc, Kiều Khả Vy ngoài mặt mỉm cười phụ họa, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: "Hừm... Xem cô tự đắc được bao lâu nữa!"

Giang Bích Nguyệt đến Pháp, cô cùng Joy Martin dạo một vòng Paris, cô chụp một số cảnh đẹp, bỗng một khuôn mặt khá quen lọt vào ống kính, Giang Bích Nguyệt nhủ mày, lắm bằm:

-Phuong Ngọc Vân?!? Sao cô ta lại ở đây được chứ?

Bỗng có tiếng gọi to:

-Ngọc Vân! Em đang ở đâu?

Cô gái mà Bích Nguyệt nghĩ là Phuong Ngọc Vân lên tiếng, vẫy vẫy tay với anh ta:

-Em ở đây!

Giang Bích Nguyệt cảm thấy càng thêm kì lạ. Cô lập tức bí mật âm thầm nhờ người điều tra, rốt cuộc biết được cô gái này cũng là Phuong Ngọc Vân, con gái của Phuong Văn. Giang Bích Nguyệt ngay lập tức gọi điện thoại về cho Kiều Khả Vy.

-Khả Vy, Phuong Ngọc Vân vẫn ở đó đúng không?

-Cô hỏi vậy là sao?

-Ở đây cũng có một Phuong Ngọc Vân!

-Cái gì? Tôi đang cho người theo dõi cô ta, chờ có cơ hội thì thực hiện kế hoạch. Cô có nhận làm không vậy?

-Tôi đã cho người điều tra rồi, Phuong Ngọc Vân ở chỗ tôi mới là thật.

-Vậy người đang bên cạnh Gia Hào là mạo danh sao?

-Đúng vậy! Nhưng điều đáng ngạc nhiên là cả hai rất giống nhau, như chị em song sinh vậy! Nhưng Phuong Văn chỉ có một đứa con gái, cô gái kia là ai mới được chứ?

Kiều Khả Vy im lặng vài giây, sau đó khẽ cười:

-Được rồi, cô cứ làm việc đi, tôi sẽ làm rõ chuyện này! À, nếu cô tiếp cận Phuong Ngọc Vân kia chắc sẽ biết được nhiều điều thú vị đấy!

-Tôi hiểu rồi!... À tuần sau tôi về rồi, trước khi tôi về một ngày thì cô hãy ra tay nhé, tôi không muốn Gia Hào nghi ngờ tôi nhúng tay vào chuyện này.

-Được, tôi biết rồi!

Giang Bích Nguyệt theo lời Kiều Khả Vy nói, tìm cách tiếp cận Phuong Ngọc Vân. Giang Bích Nguyệt hiện thủ vai chính trong phim nên càng nổi tiếng, mà Phuong Ngọc Vân lại là fan của cô. Giang Bích Nguyệt giả vờ vô tình nhận nhầm người, để Phuong Ngọc Vân nhận ra mình là diễn viên nổi tiếng, cô cũng không ngờ Phuong Ngọc Vân này lại hâm mộ mình đến vậy. Kế hoạch tiếp cận đã thành công bước đầu. Cô sẽ từ từ thân thiết với Phuong Ngọc Vân, sau đó sẽ lựa lời để cô ta tâm sự chuyện mình.

____ end chương 21 ____

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi ở Pháp, Giang Bích Nguyệt đã khéo léo trò chuyện với Phuong Ngọc Vân và biết được nguyên nhân vì sao cô ở đây, Phuong Ngọc Vân cũng khá ngạc nhiên khi nghe nói có người giống hệt mình, lại còn vừa vận thể chỗ của mình kết hôn với Ngô Gia Hào. Giang Bích

Nguyệt hỏi cô có muốn trở về lấy lại vị trí vợ của Tổng giám đốc Ngô Gia hay không. Phương Ngọc Vân nói không cần, cô đã có người mình yêu ở bên, cô không muốn về làm gì nữa. Giang Bích Nguyệt mỉm cười, không về cũng tốt, đỡ cho cô sau khi loại xong Phương Ngọc Vân giả lại phải tìm cách tống khứ Phương Ngọc Vân thật đi.

Trước khi về một ngày, Giang Bích Nguyệt gọi cho Kiều Khả Vy kể chuyện của Phương Ngọc Vân, rồi bảo cô ta thực hiện kế hoạch...

Ngô Gia Hào ngồi bất động như tượng trên sofa ngoài phòng khách, tay cầm chặt điện thoại, sắc mặt u ám, hợi di Xuyên vừa xuống lầu trông thấy giật mình một phen. Di đi đến gần anh:

-Cậu chủ! Tiểu Vân đã về chưa?

Gia Hào lắc đầu.

-Cậu ngồi đây cả đêm sao?

Gia Hào day thái dương, giọng nói có phần mệt mỏi:

-Cô ấy chưa về, cũng không liên lạc được, con không ngủ nổi.

Tối qua Gia Hào tăng ca, về đến nhà đã thấy di Xuyên sốt ruột đứng ngoài cổng chờ, anh lấy làm lạ hỏi:

-Di Xuyên? Cũng trễ rồi sao đi ra ngoài này?

-Cậu chủ! Lúc nãy đột nhiên Tiểu Vân nói với tôi là có việc phải ra ngoài, sau đó liền chạy đi luôn đến giờ chưa về!

-Cái gì? Sao đi không cần cô ấy lại?

-Tôi ở trong bếp, Tiểu Vân ở ngoài nói vào với tôi như vậy, tôi chạy theo ra nhưng chỉ kịp thấy cô ấy lên một chiếc xe lạ đi rồi! Tôi gọi cho cậu nhưng không liên lạc được!

Gia Hào lấy điện thoại ra xem, sau đó tức giận đấm vô lăng:

-Chết tiệt! Hết pin rồi! Di lên xe đi, vào nhà rồi tính tiếp.

Sau đó anh liền lấy điện thoại của di Xuyên gọi cho Tiểu Vũ, điện thoại của anh thì cắm sạc dự phòng để trên bàn, gọi mãi nhưng vẫn không liên lạc được. Anh ngồi ngoài phòng khách với hai cái điện thoại, của anh và của di Xuyên đợi Tiểu Vũ liên lạc, nhưng đợi suốt đêm cũng không có một cuộc gọi.

Bỗng điện thoại Gia Hào có cuộc gọi đến, là Lục Nam, giọng cậu ta rất nghiêm trọng:

-Gia Hào, không hay rồi, Ngọc Vân đang ở khách sạn X, có chuyện lớn rồi, tôi đang trên đường đến đó, cậu mau đến đi!

Gia Hào lập tức vùng chạy đi, xe anh lao vun vút trên đường, anh đến nơi vừa lúc trông thấy Lục Nam trước cửa thang máy.

-Lục Nam!

-Gia Hào, cậu đến rồi!

-Đã xảy ra chuyện gì?

Hai người vào thang máy, Lục Nam mở điện thoại đưa cho Gia Hào đọc một dòng tin trên báo mạng. Anh nói:

-Tôi cũng không biết, vừa đến công ty đã nghe nhân viên xì xào bàn tán, tôi gắng hỏi thì họ nói tôi lên báo mạng đọc sẽ biết. Tôi vừa lên thì thấy cái này.

Gia Hào đọc xong rất tức giận, anh giờ điện thoại của Lục Nam lên định ném xuống sàn. Lục Nam nhanh tay ngăn lại:

-Bình tĩnh bình tĩnh! Gia Hào cậu đừng nóng, chưa biết thực hư ra sao mà!

Cửa thang máy vừa mở, Gia Hào đã lao ra, rất nhanh nhìn thấy đám đông phóng viên đang tụ tập trước cửa một căn phòng. Anh nhanh chóng chen vào, cảnh tượng trước mắt khiến anh đứng sững lại, hoàn toàn không thể tin vào mắt mình. Phương Ngọc Vân, người mà anh đã mở lòng ra yêu thương, người mà anh đã coi là vợ, bây giờ đang ở trên giường cùng một người đàn ông khác. Mà người đó, lại là Triệu Tân.

Tiểu Vũ cố gắng kéo chăn che mặt, tránh né đám phóng viên đang chụp ảnh và hỏi loạn lên, cô không thể làm gì hơn vì trên người chỉ còn quần áo để che những chỗ cần che, người đàn ông bên cạnh cô cời trần, vẫn đang ngủ mê man, không hay biết gì. Đến khi Lục Nam vào, quát đám phóng viên không được chụp ảnh nữa, Tiểu Vũ nghe tiếng anh mới ngẩng lên, chạm ngay ánh mắt tức lửa của Gia Hào. Tiểu Vũ như bị nhấn chìm trong ánh mắt đó. Phẫn nộ, căm ghét, và...hận.

Gia Hào nhìn ánh mắt bàng hoàng của Tiểu Vũ nhìn anh, bỗng thấy mọi thứ chao đảo...

Hóa ra, những người con gái bên cạnh anh đều giống nhau, đều sẽ thay lòng. Nhưng anh không ngờ, lại nhanh như vậy...

Điều anh lo sợ cuối cùng đã xảy ra, kẻ từng cướp đi người yêu của anh bây giờ lại đến cướp vợ anh. Vậy mà anh lại còn ngây thơ hợp tác với hắn, để hắn có cơ hội tiếp cận cô...

Còn Ngọc Vân, anh những tưởng mình đã chọn đúng người, cô ấy sẽ không phản bội anh, sẽ không làm chuyện gì có lỗi với anh, thật không ngờ cô gái với vẻ ngoài lương thiện ngây thơ lại có thể làm ra những chuyện này. Anh thở ra một tiếng, lạnh nhạt buông một câu:

-Phương Ngọc Vân, chúng ta ly hôn!

Lời vừa dứt, căn phòng đang huyền ảo bỗng lặng phất như phòng trống. Tiểu Vũ vội nói:

-Gia Hào, nghe em giải thích...

Ngô Gia Hào không nghe, anh đẩy đám đông chạy ra ngoài, ngực trái nhói đau, anh điên cuồng phóng xe trên đường, cũng không biết mình đang đi đâu...

Giây phút Gia Hào bỏ đi, Tiểu Vũ muốn chạy theo anh, giải thích với anh, nhưng cô biết đã muộn rồi, cô ôm đầu gục vào gối, nước mắt trào ra nhưng tiếng khóc lại uất nghẹn đến nhói lòng.

Trong lúc Lục Nam vất vả đuổi đám người nhà báo đi thì Jessica đến, cô luôn lách vào phòng ngay. Cô vừa xem tin tức thấy nên vội vã chạy đến đây. Jessica trông thấy bộ dạng của Tiểu Vũ, cảm thấy rất đau lòng, liền cởi áo khoác dài choàng cho cô, ôm cô vỗ vai cô:

-Đừng khóc, có chị đây, sẽ không sao đâu, nín đi!

-Chị Jessie....- Tiểu Vũ càng khóc to hơn, Jessica để cô khóc một hồi cho bình tâm lại, Lục Nam đã đuổi được đám người ấy ra ngoài, sau đó khóa trái cửa phòng.

-Em bình tĩnh lại chưa? Kể chị nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao em lại ở đây?

Tiểu Vũ nói trong tiếng nấc nghẹn:

-Em cũng không biết... Tôi qua có người gọi cho em, nói em là kẻ mạo danh, em không phải Phương Ngọc Vân... Còn nói muốn biết sự thật thì nhanh chóng ra ngoài, em chạy ra thì có một chiếc xe đợi sẵn...lên xe rồi tự dưng có người bịt mũi em lại, sau đó...em không biết gì nữa, khi mở mắt ra thì đã ở đây, đã có rất nhiều người ở đây.... Jessie...Gia Hào ghét em rồi, anh ấy nói ly hôn...

-Em đừng khóc nữa, bình tĩnh lại nghe chị nói này! Giờ chúng ta về rồi tính tiếp, chị nghĩ trong chuyện này có người cố tình hại em! Lục Nam, anh nói xem gã này giải quyết sao đây? Àm ỉ như vậy mà hắn vẫn ngủ được à? Hay là đang giả vờ?

Lục Nam bèn đến lay Triệu Tân, anh ta không có phản ứng. Lục Nam bèn đỡ anh ta dậy xem sao, bỗng Tiểu Vũ kêu lên:

-Máu! Máu kia!

Lục Nam và Jessica nhìn xuống chiếc gối Triệu Tân nằm, một vết máu vẫn chưa khô, Jessica lập tức gọi xe cấp cứu. Lục Nam đưa anh ta đến bệnh viện, còn Jessica đưa Tiểu Vũ về nhà.

Tiểu Vũ cuộn chặt áo khoác của Jessica vào người, thút thít nói:

-Jessie...em không muốn về nhà đâu!...

-Chị biết em khó xử khi gặp Gia Hào, nhưng Ngọc Vân à, không phải Triệu Tân bị đánh ngất sao? Em và anh ta nhất định là không xảy ra chuyện gì đâu. Đám nhà báo đi theo lấy thông tin rồi, họ sẽ trả lại trong sạch cho em sớm thôi! Tin chị đi!

-Nhưng Gia Hào...anh ấy có tin em không?

Jessica nhìn Tiểu Vũ một cái, trong câu nói xen lẫn cái thờ dài:

-Chị cũng không biết!

Ngô Gia Hào lái xe đến bờ biển thì dừng lại. Anh xuống xe, để mặc gió biển từng luồng thổi vào người. Gia Hào nhắm mắt lại, để cơn gió làm dịu đi tâm trạng. Anh mở mắt, lại như nhìn thấy bóng dáng cô đơn bên bờ biển hôm nào, những kỉ niệm ám áp nhẹ nhàng mà hai người đã trải qua chậm chậm lướt qua trong tâm trí anh như cửa vào tìm từng vết cắt. Một giọt nước nhẹ nhàng từ khóe mắt lăn xuống...

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ, anh nghe máy, từ bên kia giọng bà Lý Lam như muốn khóc:

-Con trai!... Con mau sang đây, ba con bị đột quỵ rồi! Công ty bên này lại xảy ra chuyện, mẹ lo không xuể...

Gia Hào nghe như sét đánh ngang tai, anh lo lắng hỏi:

-Vậy Gia Huy đâu? Không phải anh ấy ở bên đó sao?

-Sáng nay sau khi người trong công ty đưa ba con vào bệnh viện thì mẹ không liên lạc được với nó nữa!

-Được rồi mẹ bình tĩnh đi, con sẽ sang đó ngay!

Gia Hào cúp máy, đầu đau buốt, sao mọi chuyện lại dồn dập xảy đến thế này chứ? Gia Hào nhìn màn hình điện thoại, là hình ảnh Tiểu Vũ dịu dàng trong nắng bên bờ biển hồi trắng mặt. Anh nhủ mấy giờ điện thoại lên toan ném ra biển thì bỗng có người gọi đến, Gia Hào miễn cưỡng bắt máy:

-Gia Hào, có chuyện này rất quan trọng về chuyện hồi sáng anh...

Lục Nam chưa nói hết câu, Gia Hào đã ngắt lời:

-Tôi phải đi Mỹ ngay bây giờ, mọi chuyện ở đây giao lại cho anh.

Nói xong anh lập tức tắt máy. Anh không muốn nghe hay nhắc lại chuyện đó cho đến khi anh thật sự bình tâm trở lại.

-Ô ơ? Nay Gia Hào!... Cái cậu này! Một mình tôi làm sao xoay sở đây chứ... Tôi khổ quá mà!...

Lục Nam ngồi xuống ghế trước phòng bệnh, ôm đầu rên rỉ. Jessica vừa đến trông thấy, lo lắng hỏi:

-Lục Nam, anh làm sao vậy?

-A...tôi...tôi không sao, Gia Hào cậu ấy vừa gọi cho tôi nói là sang Mỹ gấp, giao lại mọi chuyện cho tôi. Haiz, sao tự nhiên lại xảy ra nhiều chuyện thế chứ!

Jessica ngồi xuống bên cạnh vỗ vai an ủi anh rồi bỗng nhìn tới nhìn lui, hỏi:

-Ủa mấy người kia về hết rồi sao? À, Triệu Tân thế nào rồi anh?

-Ừm...họ dai như đũa, tôi nói muốn gây lười họ mới chịu về cho, nhưng sẽ quay lại sớm thôi. Còn Triệu Tân thì không nguy hiểm tính mạng nhưng chấn thương khá nặng lại không được cấp cứu kịp thời nên vẫn chưa tỉnh lại. Ngọc Vân sao rồi? Em ấy ổn chứ?

Jessica thở dài một tiếng:

-Tôi đưa em ấy về nhà rồi, tội nghiệp, cứ khóc mãi. Tôi dỗ em ấy ngủ rồi mới đến đây.

-Tiểu Vân thật đáng thương, hi vọng Gia Hào nhanh về để còn nghe sự thật.

-Ừm...

-À, Jessica, cô đã ăn gì chưa?

-Lúc này tôi ăn với Ngọc Vân một ít, giờ anh nhắc lại thấy đói.

Lục Nam cười nhẹ:

-Vậy tôi mời cô đi ăn nhé!

-Cũng được!

Hai người ra một quán ăn gần đó, gọi hai phần cơm. Sau khi lấp đầy dạ dày, Lục Nam về công ty, Jessica ở bệnh viện đợi Triệu Tân tỉnh lại. Cô cảm thấy rất tò mò, lúc đưa anh ta vào đây cũng đã gọi báo cho cha anh ta, nhưng Triệu Phú Quý nói rằng Triệu Tân có chết ở đâu cũng không liên quan đến ông ta, rốt cuộc giữa hai cha con nhà này có mâu thuẫn gì mà nghiêm trọng như vậy? Khi anh ta tỉnh dậy cô nhất định phải thăm dò mới được!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Lục Nam về công ty, vừa ngồi xuống đã có người mang giấy tờ vào, anh sau khi xem một số giấy tờ về thu nợ của công ty thì phát hiện có vài doanh nghiệp nợ vốn của Ngô Gia nhiều nhưng đã qua mấy kỳ chưa thanh toán nợ. Anh lập tức liên hệ với họ và nhận được phản hồi là họ đã thanh toán đúng kỳ hạn hết rồi. Nếu như vậy thì số tiền đó đang ở đâu? Lục Nam bỗng có dự cảm xấu, anh gọi điện thoại nội bộ đến phòng tài chính thì nhân viên ở đó nói rằng không thấy giao dịch thu tiền nào vào ngân quỹ. Lục Nam sau khi ngắt máy lặng đi một lúc, đây là những công ty nợ nhiều nhất, số tiền thu lại rất lớn, anh lập tức yêu cầu những công ty đó đưa ra giấy tờ thanh toán, họ gửi ảnh qua ngay và anh liên hệ phòng nhân sự tra xem tên nhân viên thu nợ có thật sự là nhân viên của công ty hay không. Sau một hồi truy tìm, anh biết được nhân viên đó đã tự nghỉ việc nửa tháng trước. Đang căng não thì từ sản giao dịch chứng khoán có người gọi điện thoại cho anh, báo rằng cổ phiếu của công ty đang được các cổ đông nhỏ đồng loạt bán một cách khó hiểu, và được mua lại bởi chỉ một người nhưng không rõ danh tính. Lục Nam vò đầu khổ não nhìn đồng giấy tờ trên bàn, mọi chuyện đến quá bất ngờ, một trợ lý giỏi như anh bây giờ cũng không thích ứng kịp. Anh nhắm mắt, hít thở sâu, lẩm bẩm: "Lục Nam... bình tĩnh nào!... Tìm cách giải quyết... Bình tĩnh..."

Sau vài phút trấn tĩnh, anh bắt đầu sắp xếp lại thứ tự công việc. Đầu tiên anh cho người điều tra ai đã mua cổ phiếu, rồi phải tìm cho ra nhân viên đó. Lục Nam thấy rất kỳ lạ, như vậy số tiền đó đã đi đâu? Người đó tại sao phải nghỉ việc? Chuyện này có liên quan gì đến người bí ẩn mua cổ phiếu hay không? Hàng tá câu hỏi không có câu trả lời. Lục Nam định gọi cho Gia Hào, nhưng sức nhớ giờ Gia Hào đang trên máy bay, anh gần như sắp phát điên lên:

-Ngô Gia Hào chết giẫm! Cậu nói xem tôi phải làm sao đây hả!

Lâm Tiểu Vũ choàng thức giấc, thất thần hồi lâu mới định thần nhận ra là phòng mình. Nỗi ám ảnh cùng sợ hãi quấn chặt lấy cô, cô vừa mơ một giấc mơ rất đáng sợ. Cô mơ thấy Gia Hào về đây, trong chính căn phòng này với tờ đơn ly hôn. Anh nói không thể tha thứ cho cô. Anh không thể chấp nhận cô qua đêm cùng người khác, nhất quyết ly hôn. Tiểu Vũ đã khóc rất nhiều, cô cố gắng giải thích những vô ích, Gia Hào không tin cô. Anh lấy bút ép cô phải ký vào, anh còn nói sẽ quay lại với Giang Bích Nguyệt. Ngồi bết vừa chạm vào giấy thì Tiểu Vũ thức giấc.

Nước mắt cứ tuôn không kim được, Lâm Tiểu Vũ òa khóc nức nở, dì Xuyên mở cửa vào trông thấy, vội đặt khay com lên bàn rồi đến ôm cô:

-Tiểu Vân, đừng khóc! Ngoan, đừng khóc nữa con!

-Huhu...dì Xuyên ơi...con vừa mơ thấy Gia Hào...anh ấy...anh ấy không tin con, anh ấy muốn ly hôn!...huhu...

Dì Xuyên xót xa vuốt tóc cô, nhẹ giọng an ủi:

-Chỉ là mơ thôi mà! Chỉ là mơ thôi, Gia Hào nhất định tin con, sẽ không ly hôn đâu!

Tiểu Vũ ngược đôi mắt ngập nước nhìn dì Xuyên:

-Có thật không dì?

-Thật mà! Nghe lời dì, không khóc nữa, dì nghe cô Jessica kể lại rồi, con không có lỗi nên đừng lo lắng, sẽ không sao đâu! Nào, dì mang com cho con nè, mau ăn kéo nguội!

Dì Xuyên lau nước mắt cho Tiểu Vũ, cô cũng thôi khóc, cầm khay com dì Xuyên đưa, xúc từng miếng một cách khó khăn. Dì Xuyên thương cô như là con gái mình, thấy cô như vậy rất đau lòng, dì biết tính Gia Hào rất ghét bị phản bội, không biết anh có thể bình tĩnh nghe giải thích không nữa...

.....

Đến chiều thì Triệu Tân tỉnh lại, rất may là trí nhớ không bị ảnh hưởng, Jessica thở phào, bác sĩ vừa ra ngoài thì một đám phóng viên ủa vào phòng. Triệu Tân bình tĩnh trả lời phóng viên rành mạch. Họ lại đăng tin thanh minh cho Tiểu Vũ.

Lâm Tiểu Vũ ngồi bó gối trong phòng, Jessica đến gõ cửa.

-Ngọc Vân à, chị vào được không?

Trong phòng vọng ra tiếng nói nhỏ:

-Vâng...cửa không khóa...

Jessica mở cửa bước vào, cô giật mình khi thấy Tiểu Vũ với đôi mắt sưng húp, đỏ hoe. Cô lắc đầu ái ngại:

-Thật là, chị đã nói em đừng khóc nữa mà!

Tiểu Vũ cười yếu ớt, gượng gạo nói:

-Giờ em đâu có khóc nữa đâu!

-Ừm, đừng khóc nữa, đám phóng viên nhiều chuyện đó trả lại trong sạch cho em rồi, không sao rồi, em đừng lo lắng nữa.

-Thật ạ?

-Thật! Triệu Tân đã tỉnh lại, không biết họ canh me rình rập thế nào mà bác sĩ vừa ra là họ vào ngay. À em có muốn đi thăm Triệu Tân không?

Tiểu Vũ nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói:

-Có ạ!

Cả hai cùng đến bệnh viện, Triệu Tân đã được Jessica kể lại mọi chuyện đã xảy ra nên anh có chút xấu hổ khi đối diện với Tiểu Vũ. Anh ngượng ngùng nhìn cô:

-Ngọc Vân...cô ổn chứ?

Lâm Tiểu Vũ ngồi xuống chiếc ghế, nhìn anh ta một cái rồi cúi xuống nhìn hai bàn tay mình đang đặt trên đầu gối, khẽ lắc đầu. Triệu Tân cũng không biết nói gì nữa chỉ ái ngại nhìn cô, nhất thời không biết an ủi cô thế nào cho phải khi chính anh cũng là người bị hại, anh cũng cần được an ủi! Không khí trong phòng trở nên ngưng ngập, Lâm Tiểu Vũ khẽ hỏi:

-Vết thương của anh sao rồi?

Triệu Tân bắt giác sờ sờ vòng băng quấn trên đầu:

-À...tôi không sao...ngày kia là có thể xuất viện rồi.

-Vậy thì tốt...

Không khí lại rơi vào trầm mặc. Jessica thấy vậy bèn lên tiếng:

-À Triệu Tân này, tôi có dùng điện thoại của anh gọi cho ba anh, nhưng tại sao ông ấy lại tỏ vẻ không quan tâm thế?

Triệu Tân khẽ nhếch môi, nói:

-Ông ấy từ mặt tôi rồi.

-Xin lỗi, tôi đã hỏi chuyện không nên hỏi!

-Không sao!

-Vậy anh nghỉ ngơi đi tôi và Ngọc Vân về đây!

-Ừm, cảm ơn vì đã đến thăm tôi! - Triệu Tân mỉm cười nói. Jessica và Tiểu Vũ ra về, trên đường về Tiểu Vũ nói:

-Chị Jessie, em không liên lạc được với Gia Hào, chắc anh ấy còn giận em lắm.

-Thật ra...Gia Hào đi Mỹ rồi, cậu ta giao việc lại cho Lục Nam rồi đi gấp, chị cũng không biết chuyện gì. Chúng ta đến công ty không? Xem Lục Nam thế nào rồi!

-Vâng ạ!- Tiểu Vũ buồn buồn đáp, cô biết chắc chắn bên ấy đã xảy ra chuyện nên Gia Hào mới đi gấp như vậy, cô là vợ anh mà đã không giúp gì được cho anh lại còn gây thêm rắc rối. Cô cảm thấy mình thật vô dụng, nước mắt lại lặng lẽ rơi.

Kiều Khả Vy vò tờ báo trong tay ném vào mặt một người mặc vest đen đứng trước mặt. Tức giận nói:

-Anh làm việc kiểu gì thế hả? Tôi bảo anh đánh ngất anh ta chứ có phải bảo anh đánh anh ta nhập viện đâu? Hồng hết kế hoạch của tôi rồi!

Kiều Khả Vy ngồi xuống ghế, vẫn không hết tức giận. Người vest đen đó khúm núm xin lỗi:

-Tôi xin lỗi... Anh ta có võ, khó khăn lắm mới đánh ngất được anh ta, nhưng hơi quá tay...

-Cái gì? Anh ta có võ?

-Phải đó, tôi cũng không ngờ, định chụp thuốc mê ai ngờ bị anh ta phát hiện rồi đánh lại, chúng tôi ba người mới đánh lại anh ta.

Kiều Khả Vy im lặng trầm ngâm, cô thật thiếu sót, không điều tra kỹ càng. Báo chí buổi sáng vừa rùm beng đưa tin Phương Ngọc Vân vợ của Giám đốc công ty Ngô Gia ngoại tình với con trai của Giám đốc Triệu Phú Quý, Kiều Khả Vy vui mừng ra mặt, Giang Bích Nguyệt vừa về, cả hai chưa kịp ăn mừng thì giờ bọn họ lại đăng rằng có người do đó kị nên âm mưu hãm hại hai người đó, đánh ngất Triệu Tân rồi bắt cóc Phương Ngọc Vân dàn dựng hiện trường giả, nhằm làm giảm uy tín, phá vỡ sự hợp tác của Ngô Gia và Triệu Phú Quý. Kiều Khả Vy day thái dương, Ngô Gia Hào không biết đang ở

đâu, anh mà biết tin này thì mọi chuyện hỏng hết!

Ngô Gia Hào lúc này đang trên máy bay, đầu anh như muốn nổ tung, trái tim lại như bị bóp nghẹt. Gia Hào cố gắng giữ bình tĩnh, anh tự nhủ bản thân phải thật bình tĩnh, ba mẹ anh đang đợi anh, anh phải thật bình tĩnh...

Kiều Khả Vy cho người dò la được Gia Hào đã đi Mỹ. Giang Bích Nguyệt nhủ mày, Khả Vy nói:

-Thôi vậy cũng tốt, chắc anh ta chưa biết tin đâu, hay là cô sang đó xem sao, còn tôi sẽ gửi một số ảnh của Phương Ngọc Vân sang cho anh ta. Tôi không tin Gia Hào có thể khoan dung với sự dối trá này.

-Được, hi vọng vẫn chưa có ai báo tin Phương Ngọc Vân trong sạch cho anh ấy.

Jessica và Tiểu Vũ đến công ty, Jessica gõ cửa phòng. Lục Nam cầm cúi xem giấy tờ rồi gõ phím, nhàn nhạt lên tiếng:

-Mời vào!

Hai người bước vào thấy bộ dạng chăm chỉ của Lục Nam, Jessica khẽ mỉm cười. Lục Nam tưởng là nhân viên mang báo cáo đến nữa nên không ngắt lên, một lúc vẫn không nghe tiếng, không thấy báo cáo chĩa trước mặt nên ngắt lên xem thử thì thấy hai người.

-Jessica, Ngọc Vân, có việc gì sao?

Jessica cười:

-Phải, đến xem anh đã bị đóng công việc đề bẹp chưa!

Lục Nam khẽ cười:

-Vẫn sống được, nhưng chắc không được lâu, haha...

Tiểu Vũ nói:

-Em giúp gì được cho anh không?

Jessica cũng sốt sắng:

-Tôi cũng muốn giúp!

-Ừm...như vậy thì Ngọc Vân, em dọn dẹp giúp anh đi, còn Jessica...-anh đi lấy con dấu chữ kí của Gia Hào và con dấu mộc của công ty đưa cho cô - cô đóng dấu giúp tôi tập hợp đồng này, y như kiểu cô thường thấy ấy, được chứ?

Jessica nhận lấy hai con dấu, nhìn nhìn rồi nhìn Lục Nam, gật đầu.

- Chuyện nhỏ! Như này phải không?

Vừa nói Jessica vừa làm thử, Lục Nam kiểm tra rồi gật đầu. Mỗi người một việc làm xong cũng đã tối mịt, cả ba người cùng đi ăn, sau đó Jessica đã ở lại với Tiểu Vũ một đêm để cô đỡ buồn.

_____end chương 23_____

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ngô Gia Hào đến Mỹ, anh gọi cho mẹ mình rồi đến bệnh viện ngay. Lý Lam thấy anh, mừng muốn khóc:

-Con trai!.... Con đến rồi!

-Ba sao rồi mẹ?

Lý Lam thở dài:

-Đã qua cơn nguy kịch nhưng việc tỉnh lại...bác sĩ nói rất khó... Gia Hào, làm sao đây?... Mẹ biết phải làm sao đây?...

Lý Lam bật khóc, Gia Hào ôm bà, anh hỏi:

-Đã xảy ra chuyện gì vậy mẹ? Tại sao ba con tự nhiên lại đột quỵ chứ? Sức khỏe của ba rất tốt mà!

Lý Lam vừa lau nước mắt vừa nói:

-Mẹ vừa mang thức ăn đến đây cho mẹ cả của con thì nhận được tin ba con nhập viện. Mẹ sang đây thì ba con đang trong phòng cấp cứu, chỉ có trợ lý Lưu còn Gia Huy thì không thấy. Mẹ hỏi thì trợ lý Lưu cũng không biết, ông ấy nói vừa đi mua cà phê về thì thấy ba con bất tỉnh dưới sàn. Mẹ gọi cho Gia Huy hoài mà không được.

Gia Hào trầm ngâm, anh nghĩ mình phải nhanh chóng đến công ty mới được. Lý Lam bỗng hỏi:

-Con trai, con không dắt Tiểu Vân theo à?

Nhắc đến vợ, trong lòng Gia Hào lại thấy khó chịu, nhưng anh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nói:

-Con để cô ấy ở nhà với dì Xuyên rồi.

Lý Lam có chút thất vọng:

-Ừm...mẹ tưởng con sẽ dắt con bé theo để phụ mẹ chăm sóc ba con chứ!

-Con xin lỗi, không nghĩ tới chuyện này.

-Haiz, không sao, thôi con mau đến công ty đi, trợ lý Lưu đang chờ con đó.

Gia Hào nhìn ba mình lần nữa rồi nói với mẹ:

-Vậy con đi đây, mẹ đừng khóc nữa đấy!

Lý Lam gật đầu, Gia Hào bắt taxi về công ty. Đây là trụ sở chính của tập đoàn Ngô Gia, do ba anh quản lý, còn công ty mà anh làm Tổng giám đốc là công ty gốc do một tay ba anh gây dựng nên.

Anh gõ cửa phòng chủ tịch rồi mở cửa vào, trợ lý Lưu thấy anh, khuôn mặt đang căng thẳng giãn ra, cứu tinh tới rồi! Ông đã làm trợ lý cho chủ tịch Ngô mười lăm năm, là thần tượng của Lục Nam, sống gió trải qua cũng không ít, nhưng lần này thực sự rất nghiêm trọng. Ông đứng lên, cố che giấu cảm xúc hỗn loạn, bởi vì dù Gia Hào là Tổng giám đốc nhưng vai vế thì ông vẫn là tiền bối, không thể để hậu bối thấy bộ dạng yếu đuối được. Huống hồ giờ ông càng phải bình tĩnh để cùng Gia Hào nghĩ cách giải quyết. Lưu Chấn nói:

-Gia Hào, con tới rồi.

-Chú Lưu, đã lâu không gặp! - Gia Hào gật đầu chào hỏi, sau đó hai người sang phòng tiếp khách, anh vào vấn đề ngay - con nghe mẹ nói công ty xảy ra chuyện.

-Phải, công ty đá quý KJ và mỹ phẩm Beauty Queen đột nhiên muốn rút ra khỏi tập đoàn.

Gia Hào khẽ chau mày, đây là hai công ty có vốn đầu tư cao nhất trong các công ty thành viên. Nếu bây giờ họ rút vốn thì tập đoàn Ngô Gia sẽ không còn chỗ đứng trong top mười tập đoàn lớn nhất thế giới nữa. Lưu Chấn nói tiếp:

-Còn một chuyện nữa... Con dấu chữ kí và giấy tờ sở hữu của Ngô Gia đã bị đánh cắp.

Một thoáng kinh ngạc lướt qua trên khuôn mặt lãnh đạm của Gia Hào, anh nhìn Lưu Chấn, chờ ông kể tiếp.

-Chủ tịch muốn uống cà phê nên tôi đi mua, đến khi về thì thấy ông nằm dưới sàn, tôi lay gọi không tỉnh lại nên gọi cấp cứu đến rồi gọi cho phu nhân, sau khi phu nhân đến tôi về lại đây thì tủ sắt đã bị mở, con dấu cùng tất cả giấy tờ sở hữu của Ngô Gia đã bị lấy mất...

-Camera công ty không ghi hình lại à?

-Camera hành lang và thang máy lên phòng chủ tịch đã bị ai đó phá hỏng, không ghi được gì cả.

Gia Hào im lặng một lúc, kẻ trộm này thật táo bạo và tinh vi, có thể biết chính xác nơi để con dấu, ra vào thân nhiên như chốn không người như vậy chỉ có người thân cận bên ba anh mới làm được. Ngoài ba anh ra chỉ có anh, Gia Huy, Lưu Chấn mới biết nơi cất con dấu, còn chìa khóa chỉ có một, ba anh luôn giữ bên mình. Anh loại trừ Ngô Gia Huy khỏi vòng nghi vấn, bởi anh nghĩ rằng Gia Huy không có lý do gì để làm việc này, còn Lưu Chấn là cánh tay đắc lực của ba anh, sự trung thành của ông dành cho ba anh và Ngô Gia ai cũng biết. Vậy thì là ai có khả năng chứ?

Lưu Chấn hỏi Gia Hào:

-Tình hình bây giờ rất bất lợi cho chúng ta. Nếu kẻ đó dùng giấy tờ và con dấu để chuyển nhượng hoặc tệ hơn là bán công ty thì...

Lưu Chấn không dám nói tiếp, cũng không dám nghĩ thêm. Gia Hào im lặng suy nghĩ, Lưu Chấn nói không sai, có con dấu chữ kí của chủ tịch, có cả giấy tờ gốc, mọi chuyện mua bán chuyển nhượng sẽ hợp lệ và rất dễ dàng. Bây giờ nếu anh thông báo rộng rãi ra ngoài, không chừng công ty sẽ bị mất nhanh hơn, giá cổ phiếu cũng ảnh hưởng. Còn nếu không thông báo, thì những khách hàng và thành viên tập đoàn nhất định sẽ bị lừa đảo. Giờ ba anh đang nhập viện, không có giấy ủy quyền thì anh căn bản là không thể làm gì được. Gia Hào bực bội nghĩ, nếu anh mà bắt được người lấy cắp thì sẽ đem treo hắn lên, sau đó...sau đó bắt giết bỏ vào người hắn, hừ.

Chưa bao giờ Ngô Gia Hào anh lại thấy bất lực như thế này. Bỗng cửa phòng đột ngột mở ra, một người đàn ông tầm hơn ba mươi tuổi gấp gấp vào phòng rồi đóng cửa lại, thở dốc. Gia Hào và Lưu Chấn giật mình nhìn anh ta rồi đưa mắt nhìn nhau, Gia Hào hỏi:

-Luật sư Đông?

Người đó hít thở sâu vài cái ổn định nhịp thở, tay vẫn ôm chặt chiếc cặp xách. Anh ta nói:

-Ơn giời...Ngô Gia Hào cậu đây rồi!

-Anh ngồi đi. - Gia Hào nói, Đồng Kiến An ngồi xuống ghế, Lưu Chấn rót trà cho anh ta. Gia Hào hỏi:

-Anh làm gì mà gấp gáp vậy?

Sau khi nhấp ngụm trà nóng, Đồng Kiến An lấy lại được tinh thần, thở ra một hơi nhẹ nhõm, nói:

- Tôi bị người ta đuổi bắt!

-Ai đuổi bắt anh?

-Tôi không biết! Tôi nghe tin chủ tịch ngã bệnh thì đến thăm ngài ấy, vừa ra khỏi bệnh viện thì có mấy người áo đen đến bắt tôi, tôi vùng ra được chạy ngay đến đây. Chủ tịch đã làm một giấy ủy quyền trong trường hợp ngài ngã bệnh không thể giải quyết công việc, và giấy ủy quyền đó trao lại cho anh. - anh ta lấy trong cặp ra một tờ giấy đưa cho Gia Hào. Gia Hào và Lưu Chấn cùng đọc, Lưu Chấn vui ra mặt. Khóe môi Gia Hào thoáng cong lên, anh hỏi:

-Ba tôi làm tờ giấy này khi nào?

-Lần trước lúc chủ tịch sang đây.

Ngô Gia Hào trầm nghĩ, ba anh đã chuẩn bị trước như thế này chắc hẳn đã đoán trước được sẽ xảy ra chuyện. Việc luật sư Đông bị đuổi bắt chắc là vì có kẻ không muốn anh có tờ giấy này trong tay. Gia Hào hỏi:

-Luật sư Đông, chuyện giấy ủy quyền này có ai biết nữa không?

Luật sư Đông nghĩ nghĩ rồi nói:

-Không có, chỉ có tôi, chủ tịch và một đồng nghiệp của tôi làm chứng. Trợ lý Lưu còn không được biết cơ mà.

Lưu Chấn gật gật đầu, ngay cả ông cũng không được biết chuyện này. Ông bỗng cảm thấy túi thân kinh khủng, chủ tịch không tin tưởng ông sao?

Gia Hào thấy Lưu Chấn có vẻ trầm mặc liền hỏi:

-Chú Lưu, chú làm sao thế?

Lưu Chấn tỏn thương nói:

-Chủ tịch không tin tưởng tôi nữa! Chuyện quan trọng vậy cũng không cho tôi biết sớm, hại tôi lo lắng biết chừng nào!

Gia Hào và Đồng Kiến An tỏ vẻ thông cảm sâu sắc:

-Chú Lưu à, chủ tịch chắc là có lý do thôi!

-Phải đó, ba con tin tưởng chú thế nào mọi người đều biết mà!

Tổn thương được xoa dịu, hôm sau Gia Hào cùng hai người nhanh chóng triệu tập hội đồng quản trị mở cuộc họp, thông báo tình trạng của chủ tịch và công bố giấy ủy quyền. Đa phần hội đồng đều đồng ý để Gia Hào thay thế. Anh còn nhờ phía cảnh sát điều tra vụ con dấu và giấy tờ, sau đó đi thương lượng với hai công ty kia.

Anh hẹn gặp lãnh đạo của hai công ty, và được biết lý do họ muốn rút vốn vì muốn hợp tác với một tập đoàn khác. Gia Hào khẽ nhếch môi, ánh mắt sắc lẹm nhìn họ, cũng không có chút gì tỏ ra nhún nhường nín kéo, hỏi họ:

- Các anh kinh doanh để làm gì?

Hai vị giám đốc của hai công ty nhìn nhau, giám đốc KJ nói:

-Để có được lợi nhuận.

Giám đốc Beauty Queen thì thận trọng hỏi Gia Hào:

-Anh hỏi vậy là có ý gì?

Gia Hào mỉm cười nói:

-Vậy tôi lại hỏi, lợi nhuận thu được từ việc đầu tư vào Ngô Gia không khiến các anh hài lòng sao?

Hai người kia lại nhìn nhau, không thể phủ nhận lợi nhuận không hề thấp hay nói là khá cao. Gia Hào lại nói tiếp:

-Các anh rút vốn khỏi Ngô Gia, đầu tư vào một tập đoàn khác, các anh sẽ làm cho họ lớn mạnh nhưng có chắc họ sẽ đem lại lợi nhuận cho các anh như Ngô Gia hay không?

Hai vị giám đốc giật mình, họ không nghĩ đến chuyện này, chỉ nghe lời mời gọi hấp dẫn từ một tập đoàn lớn hơn Ngô Gia mà họ đã muốn thay lòng. Gia Hào lại nói:

-Thị trường mới, vị trí mới, các anh cần bao nhiêu thời gian để thích nghi? Các anh đánh cược lợi ích của mình rồi đấy! Ngô Gia bây giờ đang ở top năm, và đang trên đà phát triển, lợi nhuận của các anh vì thế cũng sẽ tăng lên. Các anh muốn rút khỏi Ngô Gia, giờ tôi được biết lý do rồi nên cũng không thể nín kìm, chỉ thấy tiếc cho những gì các anh đã đóng góp xây dựng Ngô Gia. Và cũng tiếc cho những gì các anh sẽ bỏ lỡ.

Hai vị giám đốc kia lúc bấy giờ mới nhận ra, họ đã đầu tư vào Ngô Gia gần mười năm nay, vậy mà bây giờ chỉ vì một lời mời mọc mà đã nghe theo như bị bỏ bùa, thương hiệu, uy tín của họ đã được khẳng định, công nhận và ngày càng phát triển nhờ Ngô Gia. Nếu chuyển nhà phân phối, họ sẽ phải tốn thêm không ít tiền để quảng cáo, PR thương hiệu lần nữa. Không lý nào chỉ vì một nguồn lợi không chắc chắn mà đặt cược như thế được. Gia Hào nói có lý, họ cảm thấy xấu hổ vì bản thân suy nghĩ thật nông cạn. Hai người suy nghĩ một lúc, Giám đốc Beauty Queen nói:

-Tôi sẽ không rút vốn nữa. Ngô Gia Hào, anh nói đúng. Hi vọng chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác vui vẻ!

Giám đốc KJ nói:

-Tôi cũng sẽ không rút vốn, chúng ta cùng đi ăn được không? Tôi mời!

-Được. - Gia Hào bắt tay với họ, trong lòng nhẹ nhõm một phần. Anh đi ăn với hai người đó, uống vài ly rượu rồi về.

End chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Gia Hào không về vội, anh định tản bộ một chút rồi sẽ bắt taxi đến bệnh viện. Gia Hào nhìn màn đêm được ánh đèn chiếu sáng rực rỡ, trong lòng bỗng nhiên nhớ ai đó đến nôn nao, nhưng rồi bao nhiêu nhớ nhưng bị cảm giác tức giận nổi lên đè bẹp. Anh vẫn còn rất giận. Rất rất tức giận.

Bổng điện thoại của anh vang lên tiếng chuông tin nhắn, anh mở xem, một dòng chữ khiến anh cau mày:

"Đây là Phương Ngọc Vân thật sự, cô ấy đang ở Pháp, còn người đang là vợ anh là giả mạo."

Kèm theo đó là một loạt ảnh, rõ ràng khuôn mặt chính là vợ anh, nhưng phong cách và kiểu tóc không phải, anh không thể không nghĩ đây là ảnh ghép. Như biết được suy nghĩ của anh, kẻ giấu mặt kia lại gửi tiếp tin nhắn:

"Toàn bộ là ảnh thật, anh không tin có thể cho người điều tra."

Gia Hào bị sốc, cố gắng giữ bình tĩnh, anh định gọi cho Lục Nam, nhưng sự nhớ ra cái miệng của cậu ta vốn dĩ không kín được, mà anh muốn càng ít người biết càng tốt nên gọi cho Đông Kiến An nhờ anh ta tìm giúp một thám tử giỏi. Gia Hào đắm chiều ngồi trên ghế đá công viên, anh gọi lại cho số

điện thoại đã nhấn tin cho anh nhưng không liên lạc được, anh đành chờ điện thoại của Đông Kiến An vậy.

Gia Hào đưa hai tay vuốt mặt, tại sao lại như vậy? Người con gái anh yêu hết phần bội anh giờ lại là kẻ giả mạo! Anh nhớ cô, anh hiện tại rất nhớ cô, anh không thể phủ nhận tình cảm của mình nữa, vì anh yêu cô nên khi xảy ra những chuyện này anh thực sự rất đau lòng. Anh không muốn tha thứ cho cô nhưng cứ nghĩ đến những giọt nước mắt của cô thì anh lại mềm lòng. Anh muốn gọi về cho cô nhưng lại không đủ can đảm, anh không biết phải nói gì, cảm xúc hỗn độn khiến đầu óc anh trống rỗng. Gia Hào cứ ngồi nhìn hình ảnh cô trên màn hình điện thoại mãi như vậy cho đến khi nó hết pin tắt nguồn mới hoảng hốt vội đón xe trở về nhà của Trình Uyên để sạc, anh muốn nhìn thấy cô, dù cho là trên màn hình điện thoại cũng đỡ nhớ mong.

Lục Nam hôm qua sau khi về nhà thì mệt quá lăn ra ngủ như chết, quên mất báo tin cho Gia Hào, sáng ra lại tranh thủ lao vào công việc, đến trưa mới thức dậy, nhưng nghĩ bên kia đang là nửa đêm, kết quả vẫn gửi tin nhắn qua cho Gia Hào, hy vọng anh có thể sớm xem.

Jessica xin nghỉ phép để trông chừng Tiểu Vũ, sợ cô buồn rồi suy nghĩ lung tung. Tiểu Vũ nhớ Gia Hào, cô đang ngồi nhìn chăm chăm vào món quà anh đã mua cho cô hồi trắng mặt, ngắm chán lại lạng lẽ lau nước mắt. Jessica từ cửa phòng nhìn cô, không kèm được tiếng thở dài.

-Tiểu Vân, Triệu Tân đã xuất viện rồi đấy!

Tiểu Vũ khẽ gật đầu, Jessica lại nói:

-Đi uống rượu với chị không?

-Uống...rượu?

-Ừ, uống rượu giải sầu, em dám đi không?

Jessica nheo nheo mắt nhìn cô, Tiểu Vũ nghĩ nghĩ một chút rồi gật đầu:

-Em đi!

Trong một quán rượu nhỏ, Tiểu Vũ ngồi nhìn chăm chăm vào Jessica đang uống hết ly này tới ly khác như uống nước rồi lại nhìn thật kỹ thứ nước màu trắng hơi đục trong chiếc ly nhỏ trên tay mình. Cô không dám uống.

-Sao vậy? Không dám uống à?

Tiểu Vũ gật nhẹ đầu, Jessica cười:

-Uống đi, không chết đâu mà lo!

Tiểu Vũ cẩn thận đưa lên mũi ngửi ngửi, nhắm mắt rồi nhấp một ngụm sau đó ho sặc sụa, Jessica cười phá lên:

-Haha, rồi em sẽ quen thôi! Nào, ăn cái này vào nè, ngon lắm!

-Cay quá! - Tiểu Vũ nhắm mắt lè lưỡi lấy tay quạt quạt miệng, thứ này còn kinh khủng hơn rượu vang nhiều...

Nhưng chỉ một lúc sau cô đã quen dần, bắt đầu uống bát mạp còn hơn cả Jessica, vừa uống vừa khóc vừa kể lể, lát sau cả hai say mềm ngồi gục tới gục lui trong quán. Lục Nam cả ngày không thấy động tĩnh của hai người nên gọi cho Jessica hỏi thăm. (thật ra là vì anh cảm thấy nhớ Jessica!) Sau mấy hồi chuông đổ thì cô bắt máy:

-Ai...đó? Ai vậy?

-Là tôi, Lục Nam đây, Jessica cô uống rượu à?

-Hơ...Lục Nam à...? Mà Lục Nam là ai...???

Lục Nam bên kia dở khóc dở cười:

-Cô đang ở đâu vậy?

-Ờ? -Jessica ngơ ngác nhìn xung quanh- à...chỗ này đông người...

Lục Nam nghe bên này ồn ào, biết cô đang ở quán rượu nhưng không biết địa chỉ, Jessica buột miệng bỏ ra bàn ngủ, may có bà chủ quán thấy màn hình còn cuộc gọi nên nói địa chỉ cho anh, Lục Nam lập tức bắt taxi đến.

Lục Nam đến nơi thấy Jessica ngủ rồi, anh cố gắng lay cô dậy, Jessica dậy rồi đi lại lung tung trong quán, hết bắt tay với người này lại cụng ly với người kia, Lục Nam phải nhanh chóng trả tiền rồi kéo cô ra xe.

-Buông....ra! Đang vui mà!!!...

Lục Nam cưỡng chế ép cô vào xe, anh lấy được chìa khóa trong túi xách, đưa cô về nhà, anh gọi cho Tiểu Vũ để nhờ cô chăm sóc Jessica giúp nhưng đi Xuyên bắt máy, nói cô đi với Jessica vẫn chưa về. Lục Nam dừng xe vào lề lay Jessica dậy hỏi:

-Jessica, Tiểu Vân đâu? Em ấy có đi với cô không?

Jessica mơ màng:

-Ti...Tiểu Vân? Hơ...ôi! Thôi chết, em ấy đâu rồi?

Dường như tin này đã làm cô tỉnh ra đôi chút, Jessica vội ngó dáo dác xung quanh, cô nhìn Lục Nam:

-Anh...sao lại ở đây?

-Tôi đến đưa cô về.

-Vậy Tiểu Vân đâu? Tôi nhớ là tôi với em ấy đi chung..

-Tôi không thấy Tiểu Vân, chỉ thấy cô ngủ gục trên bàn thôi!

Jessica vô đầu:

-Chết tôi rồi!... Anh mau quay xe lại tìm em ấy! Gia Hào về giết tôi mất!

Lục Nam quay xe lại, hai người quan sát hai bên đường, Jessica nóng ruột muốn khóc, cô coi Tiểu Vũ như em gái mình, nếu Tiểu Vũ xảy ra chuyện gì nhất định cô sẽ ân hận cả đời.

Lâm Tiểu Vũ loạng choạng đi trên vỉa hè, chợt nhìn sang bên kia đường cô như thấy bóng dáng Gia Hào đang vẫy tay với cô. Cô nhìn đến thất thần rồi từng bước băng qua đường. Một chiếc ô tô chạy đến, bấm còi inh ỏi nhưng cô không còn nghe thấy, bên tai chỉ còn giọng nói âm áp của Gia Hào. Đến khi cô nhận ra thì nó đã đến rất gần, trong lúc nhìn thấy chiếc xe lao đến chỗ mình, cô bỗng nhớ lại lúc trước cũng có một chiếc xe như thế này tông vào mình, cô nhớ ra mình không phải Phương Ngọc Vân, mà là Lâm Tiểu Vũ. Nhà cô cũng không phải Phương Gia, mà là một mái nhà lụp xụp tồi tàn. Ngô Gia Hào cũng không phải chồng cô, mà là chồng của người tên Phương Ngọc Vân. Trong một tích tắc, hơi men dần tan Lâm Tiểu Vũ nhận ra mình chỉ là một kẻ thế thân...

Rất may chủ xe phanh kịp, Tiểu Vũ ôm đầu đang đau buốt ngã xuống đất, người đàn ông trên xe mặc vest đen xuống xe tiến đến chỗ cô. Lâm Tiểu Vũ nhớ lại những tên đòi nợ đã khiến cô ra nông nỗi này, hốt hoảng vội vùng dậy loạng choạng bỏ chạy.

Tiếp đó cô cứ đi lang thang trong vô định, từng giọt nước mắt cứ rơi mãi trên khuôn mặt bầu bĩnh, từng mảnh kí ức nhỏ nhặt dần ghép lại thành một bức tranh bi kịch.

Cô nhớ lại căn nhà nhỏ xiêu vẹo, nhớ lại người mẹ đã nhấn tâm kí vào giấy bán con, nhớ lại tên khốn vô văn hóa đã khiến cô gặp tai nạn, để giờ đây xảy ra cơ sự này...

Lâm Tiểu Vũ thật sự nghĩ không ra vì sao mình lại giống Phương Ngọc Vân đến vậy, vì sao vợ chồng Phương Văn lại bắt cô thế chỗ con gái họ, cô gái tên Phương Ngọc Vân thật sự giờ đang ở đâu?

Cô nhớ Gia Hào, nhớ những lúc anh lạnh lùng nhưng lại rất quan tâm cô, nhớ cách anh ôm chặt cô vào lòng mỗi sáng, nhớ những lần anh tìm được cô khi cô mãi chơi lạc giữa biển người ở khu giải trí... Lâm Tiểu Vũ khuyu xuống, càng nhớ anh tìm cô càng thất lại, cô ôm ngực khóc nức nở, nếu anh biết cô không phải là con gái của Phương Văn, không phải Phương Ngọc Vân liệu anh có chấp nhận cô không? Hay là anh sẽ bỏ cô để đi tìm Phương Ngọc Vân thật? Hiện tại anh đang hiểu lầm cô, nếu biết chuyện này nữa có lẽ anh sẽ càng chán ghét cô hơn. Anh sẽ ly hôn với cô chăng? Cô không dám hi vọng anh sẽ chấp nhận cô, vì căn bản cô không xứng với anh. Cô chỉ là một cô gái mồ côi cha, lạc mẹ, không nhà cửa, cô không có gì cả, còn anh là Tổng tài cao quý, cô làm sao dám mơ sánh bước cùng anh?

Cô thầm trách ông trời sao bắt công với cô như vậy, lỡ quên rồi sao không để cô quên luôn đi? Bây giờ cô phải làm sao đây chứ?!

Bất chợt đi đến một chiếc cầu bắc qua con sông nhỏ, Lâm Tiểu Vũ đứng tựa vào lan can cầu, bi thương nhìn dòng sông đang trôi lặng lẽ, sự hụt hẫng cùng nỗi tuyệt vọng chaoán ngập tâm trí, cô leo lên lan can cầu, hít thật sâu thì thầm:

-Vĩnh biệt anh, Gia Hào!

Hy vọng ở nơi xa xăm đó anh sẽ nhớ đến cô, sẽ biết được sự thật và tha thứ cho cô...

Lâm Tiểu Vũ nhắm mắt, giọt nước mắt lăn dài, rơi xuống dòng sông lạnh lẽo, cô thả lỏng người ngã về phía trước, đây có lẽ là một kết thúc tốt...

End chương 25

Thật sự xin lỗi các bạn về việc ra chương như rùa bò của mình. *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Lục Nam và Jessica lái xe chậm chậm đi tìm đến cây cầu thì thấy một người đứng trên lan can cầu, vì trời bắt đầu tối nên không nhìn rõ lắm nhưng cả hai đều nghĩ người này định tự tử. Hai người lập tức xuống xe chạy đến vừa lúc Lâm Tiểu Vũ buông mình rơi xuống sông. Lục Nam lập tức bỏ giày và áo khoác nhảy xuống theo, Jessica nhanh chóng cầm áo xách giày của anh chạy đến bờ sông rồi bật đèn flash điện thoại để anh thấy được mà bơi vào.

Jessica trên bờ sốt cả ruột, cô nghe loáng thoáng tiếng khua nước và tiếng người, hình như họ cãi nhau. Cô căng mắt ra nhìn thấy mặt nước xao động nhiều, có lẽ họ đang giằng co, không lẽ giờ cô cũng nhảy xuống luôn? Jessica lóng ngóng loay hoay không biết nên làm gì, cô bắc loa tay nói với Lục Nam:

-Lục Nam! Nếu kháng cự thì đánh ngất lối vào!

Lục Nam nghe thấy, tóm Tiểu Vũ đang giãy giụa vùng tay đánh vào gáy cô, đang kéo vào thì Jessica hỏi:

-Có bị chuột rút nữa không? Có cần tôi xuống không?

Lục Nam nhớ lại lần trước thật mất mặt, anh cười khỏ, nói:

-Không sao, sắp đến bờ rồi!

Lục Nam vào bờ, bế Tiểu Vũ lên đặt xuống đất, vừa thở vừa nói:

-Là Ngọc Vân đấy!

Jessica thẳng thốt:

-Cái gì? - cô vội rọi đèn nhìn kĩ, là Ngọc Vân thật, -Tại sao Tiểu Vân lại như vậy chứ? -Jessica lo lắng hỏi, cô nghĩ đến việc nếu hai người không tới kịp thì kết quả sẽ ra sao, trong lòng không khỏi sợ hãi. Lục Nam nhớ lại cũng chưa hết bàng hoàng nói:

-Tôi cũng không biết, em ấy chỉ một mực giãy dụa nói cứ để em ấy chết đi, không cần cứu!

-Lỗi tại tôi, tôi không nên rủ em ấy đi uống rượu, tất cả là lỗi tại tôi!...-Jessica sắp khóc, Lục Nam vội nói:

-Cô đừng tự trách, không phải chúng ta đã tìm được Ngọc Vân rồi sao? Hãy đợi em ấy tỉnh lại sẽ biết được chuyện gì đã xảy ra.

Jessica lấy áo của Lục Nam khoác cho Tiểu Vũ rồi để anh bế về xe đưa về biệt thự Ngô Gia.

.....

Lúc này ở một địa điểm thả đèn hoa đăng, Ngô Gia Huy cùng Kiều Khả Vy thả đèn. Hôm nay chính là trung thu, ngày mà mọi người sẽ quây quần bên nhau ăn bánh ngắm trăng, vậy mà gia đình ấm áp của Tiểu Vũ lại mỗi người một nơi. Thật ra mấy người bọn họ cũng chẳng nhớ hôm nay là trung thu.

Kiều Khả Vy sau khi thả đèn thì nhắm mắt chấp tay ước một điều ước, Gia Huy vội lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh. Kiều Khả Vy xinh đẹp tựa ánh trăng giữa ánh sáng vàng lấp lánh mặt nước của những chiếc đèn. Sau đó Gia Huy lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ mở nắp ra, bên trong là một sợi dây chuyền rất đẹp, rồi quay sang lấy bó hoa từ một em nhỏ đứng gần đó, anh quỳ một chân xuống:

-Khả Vy...-Kiều Khả Vy đã ước xong quay lại rồi kinh ngạc nhìn anh, Gia Huy giờ hoa và hộp dây chuyền ra, hít thật sâu lấy can đảm nói tiếp - Thật ra... anh đã thích em từ lâu lắm rồi nhưng không có dịp thổ lộ...ừm...hôm nay, dưới ánh trăng này, bên những ngọn đèn này và giữa sự chứng kiến của tất cả mọi người, soi sáng cho tình cảm thật lòng chân thành của anh, anh thích em, Khả Vy làm bạn gái anh nha?

Kiều Khả Vy đưa hai tay che miệng, cô thật sự bất ngờ và cảm động, mọi người xung quanh ngưỡng mộ có, ghen tỵ cũng có, trầm trở to nhỏ. Kiều Khả Vy thấy mặt mình cay cay, trên môi lại mỉm cười hạnh phúc, cô cầm lấy bó hoa, khẽ gật đầu. Ngô Gia Huy rất vui mừng, anh đứng lên đeo sợi dây chuyền cho cô trong tiếng vỗ tay của mọi người. Gia Huy ngại ngùng khẽ nói:

-Anh ôm em được không?

Khả Vy phì cười, cô gật đầu rồi vòng tay ôm anh, từ trước đến nay, lần đầu tiên có người khiến cô cảm thấy ấm áp như vậy. Sau đó hai người tay trong tay đi dạo dọc bờ sông, Khả Vy bỗng hỏi:

-Lúc này anh học lời thoại ở đâu thế?

Gia Huy hơi mắt tự nhiên ho khan một tiếng:

-Khụ, em sao lại hỏi như vậy? Anh thì không nói được những lời đó sao?

Khả Vy gật đầu, nheo mắt nhìn anh nghi hoặc:

-Anh chắc chắn không thể nghĩ ra được những lời sến súa như vậy!

Gia Huy cười méo xệch:

-Đúng là anh xem trên mạng... Nhưng đó cũng là lời thật lòng của anh, em nói vậy là đang khen hay chê hả?

-Hi hi...cũng thật không ngờ anh lại có thể lằng mạn như vậy.

-Chứ trước giờ bộ anh khô khan lắm à?

Khả Vy lắc đầu mỉm cười không trả lời, Gia Huy vuốt mặt một cái quay đi lăm bằm:

-Anh đã phải tập luyện cả mấy trăm lần mới nói được như vậy chứ bộ...

-Anh nói gì?

-À không, không có gì...

Tiếng chuông điện thoại reo làm Gia Hào giật mình tỉnh giấc, anh nhìn ra ngoài thì trời đã sáng, đêm qua anh đợi điện thoại có pin nhưng rồi ngủ quên mất. Anh nhìn màn hình, là Đồng Kiến An gọi.

-Tôi nghe đây.

-Gia Hào, tôi đã tìm được cho anh một thám tử rồi, giỏi nhất ở đây nhé. Tôi đưa số điện thoại cậu ta cho anh để anh trực tiếp nói chuyện với cậu ta.

-Được, cảm ơn anh!

-Có chuyện gì mà anh cần đến thám tử thế?

-Không có gì đâu, tôi cúp máy đây.

Gia Hào nói xong cúp máy ngay, anh bỗng thấy tin nhắn mail của Lục Nam gửi qua, anh mở ra xem xong thì ngây người đọc đi đọc lại từng chữ, bất động một hồi sau đó thì thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi phá lên cười, tảng đá đè nặng trong lòng anh đã được gỡ bỏ. Gia Hào lại nhìn hình cô trên điện thoại mà cười ngây ngô, thì ra cô không có phản bội anh, thì ra tất cả chỉ là hiểu lầm! Anh bỗng thấy mình thật tệ khi đã quá mất bình tĩnh, không chịu nghe cô giải thích, không điều tra rõ ràng đã vội bỏ mặc cô, không biết giờ này cô thế nào rồi? Gia Hào cảm thấy bồn chồn không yên, anh gọi cô không được nên gọi về nhà, lúc đó Lục Nam và Jessica vừa đưa Tiểu Vũ về, di Xuyên đã đi chuẩn bị nước nóng cho Tiểu Vũ nên Jessica bắt máy.

-Alo, ai đây?

-Jessie? Sao cậu ở nhà tôi?

Jessica nghe giọng Gia Hào, giật mình lên nhìn Lục Nam đã bế Tiểu Vũ lên gần đến lầu, nói:

-À...tôi...tôi ở đây trông chừng vợ cho cậu chứ còn sao nữa! Cậu cũng thật là, chưa tìm hiểu sự thật mà đã chạy đi đâu vậy? Hại Tiểu Vân khóc mấy ngày nay...

Gia Hào nghe đến đó, chân mày nhíu lại, cứ nghĩ đến cảnh cô khóc anh lại thấy xót xa, anh hỏi:

-Vậy...Tiểu Vân đâu? Tôi muốn nói chuyện với cô ấy.

-Tiểu Vân...em ấy ngủ rồi, vừa mới chợp mắt được, gọi dậy sợ em ấy lại khóc nữa!

Gia Hào khẽ thờ dài:

-Thôi được rồi, khi nào Tiểu Vân dậy cậu nói với cô ấy tôi đã biết sự thật rồi, nay mai giải quyết xong việc ở đây tôi sẽ về. Jessie...nhờ cậu...chăm sóc cô ấy giúp tôi.

Jessica nghe nhẹ nhõm trong lòng:

-Được rồi, tớ biết rồi, tạm biệt!

Cúp máy xong cô vội chạy lên lầu, vừa lúc Lục Nam đi xuống.

-Lục Nam, anh báo tin cho Gia Hào à?

-Phải, vừa nãy là cậu ấy gọi à?

-Ừm, cậu ta nói biết sự thật rồi, bảo tôi chăm sóc Tiểu Vân. -Jessica khẽ nhếch môi - Chết tiệt, lúc xảy ra chuyện thì bỏ mặc con người ta dờ sống dờ chết, biết sự thật rồi thì làm bộ như quan tâm yêu thương gì lắm ý! Đàn ông các anh đúng thật là quá đáng sợ!

Cô nói xong bỏ lên lầu, Lục Nam nhìn theo nhất thời không biết nói gì, vì những lời Jessica nói đúng mà!

Gia Hào sau khi gọi về xong thì liên hệ với thám tử mà Đông Kiến An giới thiệu và hẹn gặp anh ta, anh cho anh ta xem ảnh mà người kia gửi qua.

- Anh hãy điều tra lai lịch của cô gái này, càng chi tiết càng tốt. Cô ấy đang ở Pháp. Địa điểm này là...tháp Eiffel, có thể cô ấy ở xung quanh đó.

-Được, có kết quả tôi sẽ báo cho anh ngay.

Người thám tử sau khi nhận ảnh lập tức đi làm việc, Gia Hào lại nhìn hình Tiểu Vũ trên điện thoại, anh nhất định sẽ làm rõ mọi chuyện. Nếu cô là Phương Ngọc Vân thật thì anh sẽ không tha cho kẻ đã vu khống cô giả mạo. Còn nếu cô thật sự là giả thì...anh thật không muốn nghĩ đến. Anh không tin trên đời lại có hai người giống nhau như vậy, hay là họ là chị em sinh đôi? Gia Hào bối rối vò tóc, trước khi sự thật sáng tỏ, anh tự hứa sẽ kiềm chế, phải thật bình tĩnh để không làm cô tổn thương nữa.

-end chương 26-

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Lâm Tiểu Vũ tỉnh lại, cô nhìn xung quanh rồi nhận ra mình đang ở nhà, chợt nhớ ra lúc cô rơi xuống nước đã có người cứu cô, là Lục Nam, anh đã đánh ngất cô. Lâm Tiểu Vũ thờ dài, ông trời thật đang muốn trêu đùa cô hay sao? Muốn chết cũng không được êm xuôi.

-Ngọc Vân, tỉnh rồi à? Em thấy sao rồi, có khó chịu ở đâu không?

Jessica vừa vào phòng thấy cô tỉnh thì ân cần hỏi, Tiểu Vũ lắc đầu:

-Em không sao!...

-Ngọc Vân, nói chị nghe tại sao em lại nhảy xuống sông, em muốn chết thật à?

Tiểu Vũ cup mắt im lặng, cô làm sao có thể nói với Jessica mình không phải Phương Ngọc Vân chứ, nhất định mọi người sẽ rất khó tin, cô cũng rất khó xử, nghĩ vậy nên cô chỉ nói:

-Em...em say quá cũng không nhớ làm sao đến được đó nữa! Sao em lại muốn chết được chứ!

-Thật hả? Ôi, chị xin lỗi em, sau này chị sẽ không rù em uống rượu nữa! - Jessica nắm tay cô áy náy nói, Tiểu Vũ vỗ nhẹ lên tay Jessica:

-Chị không có lỗi, em không sao rồi!

-Haiz...à, lúc nãy Gia Hào có gọi về đó, cậu ta nói đã biết sự thật rồi, em đừng lo lắng nữa nhé, nay mai xong việc cậu ấy sẽ về.

-Vâng...- Tiểu Vũ đáp khẽ, Jessica thấy lạ hỏi:

-Em không vui sao?

Tiểu Vũ gượng cười:

-Em vui lắm, nhẹ lòng hẳn!

-Ừm, để chị làm món gì đó cho em nha.

-Vâng!

Jessica đi rồi Tiểu Vũ lại ngồi ngẩn ngơ, đáng lẽ khi nghe vậy cô phải vui chứ sao lại thấy buồn hơn thế này? Gia Hào đã không còn hiểu làm cô nữa, nhưng cô không thể giấu anh chuyện đã nhớ lại mọi chuyện được, lúc đó anh sẽ biết cô là ai, rồi anh sẽ nghĩ gì? Anh sẽ phản ứng như thế nào? Cô thực sự rất sợ anh sẽ chê bai cô rồi bỏ rơi cô. Hiện tại cô chỉ có anh và gia đình anh là người thân, nếu anh đuổi cô đi thì cô biết đi về đâu? Vậy cô thà chết còn hơn, cô chẳng còn gì để mất nữa! Nhưng hiện tại đang ở nhà, muốn chết cũng không được, ả, phải nghĩ cách mới được!

.....

Gia Hào vừa họp xong ra ngoài đã nghe có người chờ gặp mình, anh đến phòng chờ, vừa mở cửa ra đã thấy Giang Bích Nguyệt, không hiểu sao anh lại nhớ Ngọc Vân nhiều thêm

Giang Bích Nguyệt thấy anh thì đứng dậy, cô ta mỉm cười dịu dàng:

-Gia Hào!....

Gia Hào ngẩng ra, trong đầu anh lúc này toàn là nụ cười của Tiểu Vũ. Thật sự rất muốn bay về ngay bên cô.

-Gia Hào? Anh sao vậy?

Anh hồi thần cho tay vào túi quần, phong lưu bước đến ghế đối diện Giang Bích Nguyệt ngồi xuống:

-Em tìm anh có việc gì không?

Giang Bích Nguyệt nhìn đáng vẻ hồ hững của anh, có chút bất mãn nói:

-Người ta quan tâm anh, vừa về thấy tin tức rồi nghe nói anh sang đây nên vội qua đây an ủi anh, vậy mà anh cứ lạnh lùng như vậy!

-Vậy sao, cảm ơn em nhưng anh đã biết sự thật rồi, không cần an ủi đâu!

Giang Bích Nguyệt hơi sững người, vậy là anh đã biết rồi?

-Vậy...anh đã biết chuyện cô ấy không phải là Phương Ngọc Vân thật chưa?

Gia Hào nhìn Bích Nguyệt bằng ánh mắt phức tạp:

-Sao em lại biết chuyện này?

-Em đã gặp Phương Ngọc Vân thật bên Pháp, và biết được cô ấy đã bỏ trốn trước ngày hai gia đình gặp nhau để xuất ngoại cùng bạn trai. Gia Hào, Phương Ngọc Vân hiện tại bấy lâu nay đã gặp anh, cô ta là kẻ giả mạo!

-Vậy em chính là người đã gửi tin nhắn cho anh à?

Bích Nguyệt ngạc nhiên:

-Tin nhắn gì? Em không biết, em từ Pháp về rồi sang đây ngay để báo tin cho anh mà! Gia Hào, anh nói em không thật lòng yêu anh, vậy anh nói xem vợ anh yêu anh vì cái gì, cô ta đang thật lòng yêu anh sao? Cô ta chỉ là một kẻ thế thân của người khác, bấy lâu nay lừa dối anh, vậy mà anh một mực tin tưởng cô ta!

Gia Hào trầm ngâm, lời Giang Bích Nguyệt nói không phải không có lý, có khả năng như vậy lắm chứ, không lẽ chuyện cô bị ngã mất trí nhớ cũng à giả sao? Thực sự cô đã lừa dối anh sao? Giang Bích Nguyệt nhìn đôi mày của Gia Hào thoáng chau lại thì nói tiếp:

-Chẳng qua cô ta cũng như những người phụ nữ khác, ham muốn vị trí Ngô Tổng phu nhân! Cũng chỉ vì tài sản của Ngô Gia thôi, Gia Hào, em chỉ muốn tốt cho anh, không muốn anh bị lợi dụng. Anh phải biết rằng em vẫn luôn đợi anh quay lại bên em

Giang Bích Nguyệt nói xong đi ra ngoài, để lại Gia Hào đắm chìm vào những suy nghĩ mâu thuẫn đan xen. Giờ anh đã hiểu lý do vợ chồng Phương Văn lại ra nước ngoài ngay sau khi con gái vừa kết hôn mà không nói tiếng nào, đến bây giờ cũng không rõ tung tích. Không, đây chính là bỏ trốn! Họ đã tìm một cô gái khác thế vào chỗ con gái mình để được xóa nợ, rồi bán tất cả tài sản bỏ trốn. Nhưng Gia Hào thật sự không thể tin đây là sự thật, quá hoang đường rồi! Anh phải đợi kết quả điều tra của thám tử đã rồi mới quyết định làm gì tiếp theo.

Buổi tối Gia Hào vừa đến bệnh viện thăm chủ tịch Ngô về thì nhận được cuộc gọi của Lục Nam, giọng nghiêm trọng nói:

-Gia Hào, cậu về ngay đi, Gia Huy và phó chủ tịch tập đoàn đã bị sa thải lúc trước đang tiến hành họp hội đồng quản trị để giành quyền quản lý công ty, tôi không thể nào ngăn được họ!

-Cái gì? Gia Huy? Anh ấy sao có thể...?

-Ấy, sự việc nghiêm trọng lắm, cậu về ngay đi, bên phía các cổ đông có vẻ không quy thuận cậu ta, nhưng cổ phần của họ nhiều hơn nên rất bất lợi cho chúng ta, đa số cổ đông đều muốn đợi cậu về, họ không chịu để Gia Huy làm Tổng giám đốc.

-Được rồi, tôi về ngay, à còn Ngọc Vân... cô ấy vẫn ổn chứ?

Lục Nam hihi cười:

-Yên tâm! Jessica nhắn lại với em ấy rồi, tâm trạng em ấy cũng tốt hơn rồi.

-Cảm ơn hai người!

-Không có gì, cậu mau về đi, bọn tôi nhớ cậu lắm đó!

-Được.

Gia Hào cúp máy, gọi báo cho mẹ một tiếng, rồi đến công ty bàn giao việc lại cho Lưu Chấn sau đó lập tức về nước.

.....

Gia Hào gấp rút về nước nên Bích Nguyệt không biết, cô ta đến tìm anh lần nữa thì hay tin anh đã về, cô ta bực tức giậm đến gãy gót giày rồi cũng mua vé trở về.

Ở bên này, Khả Vy đã biết Gia Huy có ý định muốn lên làm Tổng giám đốc Ngô Gia, cô cũng cố gắng góp sức giúp anh. Gia Huy ôm cô, anh nói:

-Anh sẽ để em được làm vợ của Tổng Giám đốc Ngô Gia, rồi cái tập đoàn này cũng sẽ thuộc về anh! Lúc đó em sẽ là Ngô Tổng phu nhân!

Khả Vy mỉm cười, cô hiện tại thực sự cảm thấy hạnh phúc. Cô nhìn Gia Huy đầy ảm áp, cô tin tưởng anh.

Lục Nam gọi báo cho Tiểu Vũ sáng mai Gia Hào sẽ về đến sân bay, cô nói chuyện điện thoại với Lục Nam bằng giọng vui vẻ nhưng trong lòng lại vô cùng bất an. Ngày mai thôi anh về rồi, cô biết đối diện với anh thế nào đây? Cô có nên nói sự thật cho anh biết không? Tiểu Vũ bàn thần ngồi trên giường, nhìn chiếc điện thoại vô tri cầm trên tay một lúc rất lâu không biết nghĩ gì, lát sau cô dứt khoát bước xuống giường.

Nửa giờ sau Lâm Tiểu Vũ rủ đi Xuyên đi siêu thị, một lúc sau thừa lúc đi Xuyên chăm chú chọn rau cô lên đi chỗ khác rồi ra ngoài.

Ra khỏi siêu thị cô cứ chạy, băng qua không biết bao nhiêu con đường, chạy mãi, đến khi đôi chân mỏi nhừ và không thở nổi nữa mới dừng lại. Cô nhìn khung cảnh xung quanh rồi bật cười:

-Haha...mình lại đi lạc nữa rồi!

Nghỉ một lúc cô đi tiếp, tìm chỗ bán đồ ăn, lúc này đã lên kế hoạch bỏ trốn nên mang theo cũng khá tiền. Cô chắc chắn rằng hôm nay mình sẽ bị truy nã, nghĩ vậy nên sau khi ăn uống no nê Tiểu Vũ hỏi đường rồi bắt taxi đi đến khách sạn.

Lâm Tiểu Vũ ngồi trong taxi nhìn ra ngoài, thấy hàng cây bên vỉa hè cô lại nhớ lúc trước mình suýt bị hai tên lưu manh bắt đi, may có Gia Hào cứu cô. Tiểu Vũ mỉm cười, cô nhớ anh, cô chợt nhìn xuống bàn tay, chiếc nhẫn cưới kim cương mà anh miễn cưỡng đeo cho cô, nước mắt lại vô thức lăn dài. Hiện tại cô không thể đối mặt với anh nên chỉ còn cách bỏ đi, cô định sau khi tiêu hết số tiền đem theo thì sẽ tự tử. Nghĩ vậy nên Tiểu Vũ lau nước mắt, nhìn lại chiếc nhẫn kim cương, bỗng băn khoăn rằng nếu cô tiêu hết tiền rồi thì có nên bán nó lấy tiền tiêu luôn không?

.....

Đi Xuyên đang chọn rau cho món salad của Tiểu Vũ, quay sang định hỏi cô có mua thịt thêm không thì phát hiện cô không còn ở đó nữa, đi gọi điện thoại nhưng nghe tiếng chuông reo trong giỏ của mình, siêu thị khá đông người nên tìm một cô gái nhỏ nhắn như Tiểu Vũ là một chuyện khó khăn. Đi quyết định đợi cô, lỡ cô đi vệ sinh thì sao? Đi đợi được mười phút, sốt ruột quá báo với quản lý siêu thị nhờ phát loa tìm họ. Loa gọi mười lăm phút sau cũng không ai đến. Đi Xuyên hoang mang gọi cho Jessica:

-Cô Jess....Jessica! Tiểu Vân...Tiểu Vân...

Jessica đang ở công ty, nghe đi Xuyên ập a ập ứng thì sốt ruột hỏi:

-Tiểu Vân làm sao hả dì?

-Tiểu Vân...mất tích rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

